

ДЕЙВИД ХОСП ЗОДИЯ УБИЕЦ

Част 4 от „Скот Фин“

Превод от английски: Петър Нинов, 2011

chitanka.info

ПРОЛОГ

1966 година

Зимата дойде рано в Ню Хемпшир. На Деня на благодарността земята вече беше покрита с три сантиметра сух сняг — от онзи сняг, който образува гъста пелена, брулен от силния вятър по откритата и равна местност от двете страни на Кънектикът Ривър.

Болницата се намиреше на брега на реката, изправила се предизвикателно със своите готически кули-бойници срещу всички природни стихии. Огромната каменна постройка изобщо не подходдаше за такава дейност: топлото тук не се задържаше за дълго, а и нямаше никакви условия, за да се осигури удобство на болните. Но въпреки това те продължаваха да идват в безкраен поток, изпратени от роднините и близките, от любовниците, които отчаяно искаха да приключат с проблема. Бяха млади, уплашени и сами. Сякаш нищо не беше в състояние да ги спре.

Емили чу първия писък малко след полунощ. Изпълненият с ужас глас отекна в каменния под. Тя затвори очи и зачака. Минута... две... три.

Втори писък разцепи тишината, този път по-силен, панически и отчаян:

— Помощ! Моля ви! Помогнете ми! За Бога, кръвта ми изтича! Моля ви!

Емили отвори очи и включи лампата отстрани на леглото. Погледна часовника и набързо се отърси от съня. Стана, взе роклята от стола, навлече я, след което нахлузи и бялата престилка на врата си и я завърза на кръста. Дочу жалостно хлипане от другия край на коридора.

— Добре, добре, идвам — промърмори и излезе от стаята.

Знаеше чий е гласът беше наблюдавала Лизи по време на вечерята. Движенията ѝ бяха бавни и затруднени. Непрекъснато се наместваше в стола си, а погледът ѝ беше посърнал и тревожен. Още тогава Емили разпозна симптомите.

Тя влезе в стаята и включи осветлението. Във всяка от тесните стаички в общежитието имаше по две легла, които никога не стояха празни. Лизи беше седнала на едното, облегла се назад на две възглавници, обгърнала с ръце коленете си. Хлипаше тихо, сълзите ѝ се стичаха по бузите.

— Моля ви, помогнете ми! — прошепна тя.

— Ще се оправиш — отвърна хладно Емили и веднага се почувства гузно. Обикновено след полунощ не беше много любезна.

Тя се приближи и повдигна нощницата на момичето. Дрехата беше розова. Върху коприната бяха избродирани гонещи се бели зайци. Лизи не беше на повече от петнайсет. Дори агонията не можеше да помрачи красотата ѝ. Повечето от тях бяха красиви. Именно хубостта им навличаше неприятностите.

— Време е — обърна се Емили към момичето в другото легло, което развълнувано гледаше случващото се в стаята. Емили имаше предчувствие, че тя щеше да е следващата, може би още днес. Не си спомняше името ѝ, но това нямаше значение. Още с пристигането им тук им даваха измислени имена. В края на краищата това беше по-важното.

Лизи отново извика:

— Боже, боли! Защо боли толкова силно?

— Господ наказва злото — отговори Емили. Беше жестоко, но тя вярваше, че е точно така. А и беше след полунощ. — Всичко ще е наред. — Не си направи труда в думите ѝ да прозвучи съчувствие. Не изпитваше никакво съчувствие към момичето. — Ще извикам лекаря. — Тя погледна към второто момиче и се поколеба дали да не го накара да хване Лизи за ръката. Тази втората също изглежда не беше от хората, които проявяваха състрадание. „Навярно си има свои лични проблеми“ — каза си Емили. — Ще се върна след малко. Гледай да е спокойна, всичко ще се оправи.

Докато вървеше по коридора, Лизи извика отново, този път по-силно. Емили забърза.

Лизи отвори очи. Миг по-късно си спомни къде се намира. После отново започна да изпада в несвяст. Опита се да се обърне, за да разгледа по-добре малкото прозорче между леглата, но ужасна болка скова тялото ѝ и тя остана да лежи неподвижно. Съдейки по сенките на стената, слънцето скоро щеше да залезе. Беше привечер.

С крайчеца на окото си тя забеляза, че съседното легло е празно, другото момиче го нямаше. Това я зарадва. Двете не се понасяха много. Погледна надолу и за първи път от месеци успя да види пръстите на краката си. Огромният кръгъл балон, който беше носила толкова дълго, се беше изпразнил. Понечи да заговори, но гърлото ѝ беше пресъхнало. Преглътна и опита отново.

— Има ли някой? — дрезгаво изрече тя.

Усети движение при вратата. Шепнещи сенки.

— Повикай сестра Емили — каза едната от сенките.

— Моля ви! Има ли някой там? — попита отново Лизи, но отговор не последва, а сенките се отдръпнаха навън.

Миг по-късно в стаята подобно на ураган влетя Емили. Съчетание от немска ефективност и ирландски темперамент, сестрата се доближи до Лизи и взе стъклена чаша със сламка от масичката до леглото, след което поднесе сламката до устните ѝ. Лизи отпи въпреки болката и осъзна силната си жажда, докато благодатната течност се разливаше из тялото ѝ. След като изпи половината чаша, тя отдръпна устни от сламката.

— Какво стана? — попита.

— Седалищно раждане — отвърна Емили. — Нещата се усложниха и лекарят се притесни сериозно. Изгуби доста кръв.

Лизи отново понечи да се обърне, но вратът ѝ сякаш беше стегнат с менгеме.

— Боли ме главата — каза.

— Това е нормално. Трябваше да те приспят с етер. Минава време, докато човек се отърси от ефекта на упойката. Още няколко дни ще те боли, после ще мине. — Сестрата огледа тялото ѝ и се намръщи. Момичето се сконфузи. — Имаш ли някакви други оплаквания? — Тя отново взе чашата и я поднесе към болната, но Лизи поклати глава.

— Какво стана с моето бебе? — с треперещи устни попита момичето.

Емили върна чашата на масичката и стана от леглото. Приглади с длан престилката и изправи гръб.

— Това не е твоя грижа, нали така?

Лизи усети стичащите се по бузите ѝ сълзи.

— Не, моя грижа е — каза тихо.

— Вече не. На бебето ще му е по-добре в семейство, което може да се грижи за него. С истинска майка, която не е пропаднала. Мисля, че се разбрахме.

— Никога не съм се съгласявала.

— И не е необходимо.

— Бебето ми добре ли е?

— Добре е, но не е твоето бебе.

Силна пулсираща болка обхвана главата ѝ. Опита се да събере мислите си, но те непрекъснато ѝ убягваха.

— Моля ви. Кажете ми поне момче или момиче е.

Емили скръсти ръце.

— За какво ти е да знаеш? Ти никога няма да бъдеш част от живота му, не го ли разбираш? Вече подписа документите и се съгласи.

— Знам. Просто...

— Така е по-добре за всички, дете мое. Не можеш да си представиш каква късметлийка си. Всичко ще бъде така, сякаш изобщо не се е случвало. Можеш да продължиш на чисто живота си. Можеш да постигнеш нещо смислено. Да бъдеш примерна. Трябва да си ни благодарна. Не всяка жена в твоето положение успява да изтрие петното на срама от себе си.

— Моля ви! — проплака Лизи. Главата ѝ щеше да се пръсне от болка, но това в момента не беше от значение. — Момиче или момче?

Емили свали ръце, после пак ги скръсти. Момичето долови нерешителност у сестрата.

— Момче — отвърна тя след секундно колебание.

— Момче — повтори Лизи и се надигна на лакти, превъзможвайки болката — Искам да го видя.

— Не! — Емили поклати глава, този път без никакво колебание. — Не може.

— Искам да видя моето бебе! — изкрещя Лизи. Викът ѝ отекна от каменните стени и се понесе по коридорите. — Пуснете ме да го видя!

— Можеш да крециш колкото си искаш — изрече студено сестрата. — Свикнали сме.

Лизи беше съсипана.

— Искам да видя моето дете! — изкрещя отново тя, докато тялото ѝ се раздираше от конвулсивна болка. — Пуснете ме да го видя!

Моля ви, дайте ми да видя сина си!

Емили се наведе застрашително над нея и сърдито процеди:

— По-късно ще намина пак, когато се почувстваш по-добре и започнеш да се държиш разумно. Накрая и ти ще го разбереш. Така е най-добре за всички. — След тези думи сестрата се запъти навън.

— Чакайте! Моля ви! — провикна се Лизи и Емили спря на вратата, но с гръб към момичето. — Какво ще стане с него?

Сестрата се обърна и впери в младата жена ледения си поглед, по-леден и суров от виелица в Нова Англия.

— Ще се радва на щастлив живот... ако го оставиш на мира. Обещавам ти, ще бъде щастлив.

ПЪРВА ГЛАВА

2010 година

Скот Фин съвсем не беше щастлив от създалата се ситуация. Седнал в кабинета си в Чарлстън, той погледна към седналия от другата страна на бюрото Иймън Макдугъл. Въпреки че костюмът на Макдугъл беше добре скроен и от скъп плат, самото не стоеше никак добре върху широките и набити рамене на посетителя. Яката на ушитата по поръчка риза се беше впила в дебелия му врат, а италианските обувки ужасно го стискаха. Той извади копринена кърпичка от джоба и издуха носа си.

— Не мога да го направя, Иймън — каза Фин. Макдугъл беше опасен човек и рискът не беше никак малък.

— Напротив, можеш и още как — отвърна Макдугъл. Ирландският акцент още не беше изчезнал от говора му. — Нещо повече, ти ще го направиш. Не ти ли пращам достатъчно клиенти? Не ти ли давам работа?

— Пращаш ми, защото печеля делата в съда. — Адвокатът беше на около четирийсет и пет години и имаше впечатляващ списък от съдебни победи, който напълно оправдаваше самоувереното му поведение. Висок и слаб, с черна коса и с набраздено от бръчки лице, той притежаваше естествено обаяние, което му помагаше да спечели доверието на съдебните заседатели. Но и цялото обаяние на света не би могло да помогне за случая на Макдугъл. — И когато ми дадеш дело, което не може да бъде спечелено, съветвам хората ти или да се откажат от исканията си, или да си намерят друг адвокат — да се оставят на късмета и да се подготвят за присъда. Не обичам да увъртам и ти много добре го знаеш.

— Точно затова се обърнах към теб. — Иймън разпери ръце, сякаш за да демонстрира добрите си намерения. Жестът му беше комичен и съвсем неуместен.

— Не, не е така. И двамата го знаем. Става дума за сина ти. Искаш гаранция, а аз не давам гаранция за успех. Ако започна да мамя

системата, ще загубя репутацията си и вече няма да съм ти полезен.

Макдугъл стана и закрачи напред-назад. Кабинетът беше ремонтиран наскоро — знак за успешната кариера на Фин и все повече засилващата се репутация. Стените от сиво бяха преобоядисани в бяло. Репродукциите по стените бяха заместени от оригинални картини, купени от скъпа галерия. Паркетът на пода беше лакиран отново и покрит с персийски килими. Почти всичко в кабинета беше подновено — като се започна с компютрите, мине се през завесите и се свърши с креслата. Единственото, което остана от предишните дни на Фин, беше бюрото му — очуканото, светло на цвят бюро, което преди години беше купил от един магазин за офис мебели втора употреба. Декораторката, пушеща като комин разведена жителка на Нютън, го беше помолила да ѝ позволи да му намери „нещо подходящо“. Тя настояваше, че му е необходимо нещо, което да олицетворява неговия авторитет — нещо огромно, тъмно и мъжествено. Тогава той ѝ отговори, че му трябва нещо функционално и удобно. Така бюрото остана.

Пушачката също така искаше да прегради със стени просторния първи етаж, за да създаде отделни кабинети за Фин и неговата секретарка Лиса Кранц. Дватамата с Лиса обаче предпочетоха да делят едно и също работно пространство. Обичаха да си викат един на друг, а стените щяха да им пречат.

Лиса се възползва от възможността да се сдобие с ново бюро. Избра старинен чипъндейл от лакирано черешово дърво, с меден обков. Тя имаше вкус към скъпото, беше отгледана в богато семейство и не се оплакваше от недоимък, Фин нямаше нищо против.

Кантората се развиваше добре и успехът до голяма степен се дължеше на Лиса.

В момента тя седеше зад скъпото си бюро в другия край на стаята и наблюдаваше Макдугъл, който, издокаран със скъпия си английски костюм и тесни италиански обувки, продължаваше да се кара на шефа ѝ. Предпочете да си държи устата затворена и да не се меси, което се оказа голямо изпитание за нея.

— Отказваш ли ми? — настоятелно попита Макдугъл. Погледът му беше помрачнял, което не беше добър знак.

— Казвам само, че синът ти няма да се съгласи с мнението ми. И фактът, че той ти е син, не променя позицията ми.

— Ти още не знаеш нищо за делото и вече си готов със съвет?

— Знам това, което прочетох.

— Вестниците винаги изопачават нещата.

— И знам това, което ти ми каза.

— И аз понякога изопачавам нещата. Просто поговори с него. Не искам да се забърква в лайната повече, отколкото е затънал в момента.

— Долавям ирония в думите ти, Иймън. — Фин осъзна, че е прекачил чертата и млъкна.

— Мери си приказките, момче! — Ирландецът заканително размаха пръст. Лицето му стана яркочервено. — Такава ми е работата и не се чувствам виновен за нищо — повиши тон Макдугъл. — Помагам на доста хора да станат по-богати, включително и на теб. Щом искаш да се правиш на господин „чиста вода ненапита“, така да е. Но знай, че дълбоко в душата си ти не си по-различен от мен и хората ми. — Той направи няколко крачки, после си пое дъх и седна отново срещу Фин. Наведе се към него и го изгледа застрашително. — Май забрави миналото, Фин. Двамата с теб не сме роднини, но аз си те спомням още като хлапе на улицата. Още оттогава бях неизменно до теб. Не ми обръщай гръб сега, поговори с момчето заради мен.

Фин изгледа продължително Макдугъл, преди да даде отговора си. Ирландецът казваше истината — той беше един от първите, които започнаха редовно да му пращат клиенти и все още си оставаше важен източник на приходи за него. Вярно, че малката му фирма щеше да оцелее и без подкрепата на Макдугъл, но едва ли щеше да продължи да процъфтява като досега. Запита се дали си струваше. Никак не му харесваше да бъде длъжник на човек като Макдугъл.

— Аз не мамя — отвърна накрая той. — Разбираш ли?

— Да, естествено. Дума да няма. Ако ти изгубиш лиценза да практикуваш, момчетата ми ще се лишат от най-добрия адвокат по наказателни дела в Бостън. На мен трябва ли ми това?

Фин гледаше в очите събеседника си. Онзи не мигна нито за част от секундата.

— Добре, ще говоря с него.

Макдугъл стана.

— Ти си голяма работа, Фин.

— Благодаря за високата оценка.

Макдугъл изръмжа. Обърна се и кимна на Лиса, която изобрази любезна физиономия специално заради него.

— Чао засега — каза той. — Продължавайте все така. — Отвори вратата и излезе на хладния октомврийски въздух, след което се запъти към кадилака, паркиран на Уорън Стрийт. Двама едри мъже, подпрели се на бронята, се изправиха и се опънаха като струни, веднага щом го зърнаха. Единият му отвори задната врата на колата, а другият седна зад волана, Фин застана до прозореца и съпроводи с поглед кадилака.

— Браво, шефе! — каза Лиса. — Постави го на мястото му.

— А ти как би постъпила на мое място?

— Не знам, казвам само, че идеята не е добра.

— Да, не е добра.

* * *

Вятърът брулеше пожълтелите листа и ги струпваше на купчини пред триетажната сграда на Масачузетс Авеню, точно след кръстовището с Мелнея Кас Булевард, когато детектив Закари Лонг паркира отпред. Погледна записаното в тефтера си. Петстотин седемдесет и девет. Това беше мястото. Наведе се и извади изпод седалката малка плоска бутилка, отпи от нея и я върна отново под седалката.

Стълбищните площадки пред входа на сградата бяха изпълнени с лица в най-различни кафяви нюанси на кожата. В очите им се четеше тревога, докато го гледаха как слиза от колата. Един човек беше излязъл пред самата сграда. Полицай Рей Уошингтън стоеше като часови пред входа на блока, като не даваше на никого да влиза и от време на време хвърляше поглед към недоволстващото множество около него.

Лонг погледна към сградата. Десет пресечки по на север, в модерния Бек Бей, постройката щеше да украсява квартала като бижу. Масивна, с високи заоблени прозорци на четириетажната фасада, загатващи за една останала в миналото гордост. Малко по-нататък по улицата имаше подобна сграда, която стоеше празна и със заковани дъски на вратите и прозорците. По претъпканите с коли улици пълзяха линейки с виещи сирени, откарващи нуждаещите се от медицинска

помощ в разположената наблизо Метрополитън Хоспитал. Във винарския магазин от другата страна на улицата се очертаваше да избухне скандал, извисяваха се сърдити гласове на хора, говорещи със силен акцент. От близката Саут ийст Експресуей се чуваха клаксони.

Лонг извади от джоба си дъвка, лапна я, смачка хартиената опаковка и я пхна обратно в джоба си. Направи го по-скоро по навик. Не му пукаше дали някой знаеше за пристрастеността му към алкохола или не.

Приблужи се бавно, попивайки обстановката наоколо. Стигна до стълбите, спря се и насочи погледа си към събралите се на входа на съседната сграда. Набеляза си лицето на най-едрия сред тях и му кимна. Онези, които също стояха на площадката, с любопитство се вторачиха в него. Мъжът сякаш се поколеба за миг, заби очи в земята, но после също кимна на Лонг. Добро начало. Детективът се нуждаеше от помощта и сътрудничеството на съседите и затова беше важно да ги спечели на своя страна колкото се може по-скоро.

Когато отново се обърна към входната врата, с периферното си зрение забеляза едно друго лице. Не можа да се сети къде, но го беше виждал. Като призрак-фантом, който се изпарява от съня му в ранните часове на утрото, смътен и отдалечен. Беше белокож, със стоманеносива коса, в унисон с цвета на небето. На челото си имаше светлорозов белег във формата на буквата V. Но това, което го открояваше от останалите, беше, че гледаше право към Лонг, без никакво стеснение или страх. Това предизвика необяснимо тревожно предчувствие у детектива. Когато се обърна отново и го потърси сред тълпата, беше изчезнал.

Лонг стисна силно ръждивото перило и се подвоуми дали да не се заеме с преследването му. Но после си зададе въпроса: „За какво да го преследвам? Какво незаконно е сторил? В края на краищата да гледаш вторачено в някого не е престъпление.“

Огледа за последно тълпата, след което се заизкачва по стълбите.

Полицай Уошингтън го погледна притеснено. По челото му под фуражката беше избила пот въпреки хладното октомврийско време.

Лонг разбра защо.

— Бързо пристигнахте, детектив — обърна се към него Уошингтън.

— Бях тръгнал в тази посока, когато получих повикването — отвърна той. — Само отбих от магистралата.

Полицаят нервно погледна часовника си и сконфузено се усмихна. Лонг знаеше, че минава единайсет часът.

— Значи сега идвате? Трябва да се преоблека в цивилни дрехи.

— Бях на погребение.

— Извинете. Някой близък ли?

Лонг поклати глава.

— Баща ми.

— Дявол да го вземе, не исках да ви... Моите съболезнования. Съжалявам.

— И той също. Какво имаме тук?

Уошингтън се поколеба. Лонг усети, че на полицаю му стана неловко да го занимава със случая. Съболезнованията бяха напълно достатъчни.

— Не се тревожи. Само ми кажи с какво си имаме работа.

— Един от съседите се обади преди час. Елизабет Конър, апартамент 2С в задната част. На петдесет и девет години. Живее тук от петнайсет години. От няколко дни никой не я бил виждал да излиза. Вчера усетил миризмата. Тази сутрин домоуправителят взел ключ и влязъл в апартамента. Освен него никой друг не е бил вътре. Аз само хвърлих поглед, за да запечатам жилището, но не съм пипал нищо. Казах на хората от другите апартаменти да си стоят кротко и мирно, докато не ги повикаме. Казах им, че може да ги разпитаме.

Лонг кимна.

— На какво ти прилича?

— Сложно е. Има доста кръв. Нищо, което да не сте виждали преди. Признаци на борба и съпротивление, но не много. Струва ми се, че е протекло и е свършило бързо.

— Добре. Криминалистите и подкрепата трябва да дойдат всеки момент. Освен тях никой не трябва да се качва горе, разбра ли?

— Да, разбира се.

Детективът отново погледна към тълпата.

— Щом започнат да се връщат по жилищата си, заеми се да събиращ показанията им. Престъпниците понякога обичат да се навъртат около местопрестъплението и да наблюдават за случващото се отстрани. Ако не ти кажат нищо съществено, поне запиши имената

и координатите им. Хвърли по едно око на документите им за самоличност, ако е възможно. За да си сигурен, че не ти дават лъжлива информация. Кажим им, че може да се върнем. Все някой трябва да е видял нещо.

— Мислите ли?

— В този квартал ли? Не, не мисля.

— Ще влезете ли?

Лонг кимна.

— Добра идея. Така и така съм тук, а и нямам какво друго да правя.

* * *

Реджи Хил пристигна точно за обедното хранене на бебето, Фин не знаеше поради каква причина Реджи се грижеше за сина на Лиса, но, изглежда, вършеше добра работа и тя зависеше от него. Екипиран като шерп от армията на Ханибал, той влетя през вратата с три чанти праметнати на рамото, с бебешка седалка за кола в ръка. Фин се полюбува на гледката.

Лиса стана и взе седалката с бебето.

— Как беше тази сутрин? — попита тя. След като роди, Лиса си взе почивка две седмици. Нямаше никакво съмнение, че ще се върне на работа. Тя беше любяща майка, но не от тези, които биха си останали вкъщи. Той подозираше, че ще прекарва по-голямата си част от времето в офиса заедно с бебето. Тя сложи седалката на земята и извади спящото бебе от нея, прегърна го и го погали по гърба.

— Беше много послушен — отвърна Реджи и остави торбите на пода. — Винаги ме слуша. Кълна се, дори и да му извадиш зъб, ако са му поникнали, пак няма да се разплаче.

— На баща си се е метнал — отвърна тя.

— Пази боже! — Реджи потрепери. — Нека да бъдем по-амбициозни, а?

— Ако Коз те чуе, че говориш така, Реджи, ще те уволни на секундата — намеси се Фин.

— Няма да чуе. — Реджи седна в едно от кожените кресла до стената. — Той тайно ме желае като повечето мъже.

Фин поклати глава.

— Ако разбере, че говориш така, няма да те уволни — направо ще те застреля.

Лиса се изкиска.

— Тц-тц... Май някой е доста притеснен днес — каза Реджи.

— Той не е притеснен, повярвай ми — обади се тя.

— Може би този някой прикрива омразата си към стереотипите — продължи Фин.

— Ами, друг път — с фалцет изрече Реджи. — Знам, че за теб не съм просто ютиите.

Фин се усмихна дружелюбно.

— Напротив.

Реджи посегна към махагоновата етажерка за списания и взе оттам вестник, след което шумно го разтвори.

— Лиса Кранц, обичам това дете, но ако си мислиш, че ще търпя подобни обиди заради жалкото заплащане, което ми даваш, жестоко се лъжеш. Настоявам да ме защитиш.

Бебето се размърда.

— Извини се на Реджи, Фин — каза тя. — Или ще ти отрежа топките.

— Няма. Ще те съдя.

— Добре, тогава ще напусна и ще трябва сам да си движиш кантората.

Въпреки че заплахата беше произнесена на шега, на Фин му се сви сърцето.

— Извинявай, Реджи — каза той. — Ти си олицетворение на мъжествеността в един несигурен и непонятен свят.

— Ти пък като че ли разбираш от тези неща. — Реджи сгъна вестника и го върна на етажерката. — Отивам в „Старбъкс“, за да излекувам наранената си гордост. Някой иска ли нещо?

— Аз искам безкофеиново кафе с обезмаслено мляко — каза Лиса.

— Фин?

— Там продават ли нормално кафе?

— Варварин.

— Зарежи.

Реджи отвори вратата и излезе.

— Не започвай пак — каза секретарката. — Вярно е, че си има странности, но се грижи превъзходно за Андрю. Без него съм загубена.

— Ама какво искаш? Нищо не съм казал. И съм почти сигурен, че е прав: Коз много си пада по него.

— Много смешно. — Бебето се беше събудило и започна да плаче. Лиса го постави изправен върху коленете си. — Чичо Фин иска никой да не му се бърка в живота, нали така, Андрю? Да, така е. — После го постави отново в седалката и се зае да търси бутилка из детските торби. — Като стана дума за това, наистина ли ще представляваме хлапето на Макдугъл в съда?

— Първо ще говорим с него.

— Има ли разлика?

— Може би няма да му хареса това, което ще му кажа, и ще можем да се измъкнем. Знаеш ли го?

— Да, знам, както и ти.

Вратата се отвори и двамата едновременно се обърнаха. Мъжът, застанал пред тях, изглеждаше като излязъл от романите на Стивън Кинг. Беше на петдесет и няколко години, с гъста прошарена разрошена коса. Дрехите му бяха измачкани и лекъосани. Лицето му беше мръсно, но не достатъчно, че да скрие дългия и дълбок, назъбен белег, който започваше от ъгъла на окото му и свършваше точно под ухото. Беше едър и набит. Вдигна някаква мръсна компютърна разпечатка над главата си и възкликна:

— Имам го!

— Здравсти, скъпи, как прекара вечерта? — попита Фин.

— Майната ти.

— Коз! — скара му се Лиса. — Съобразявай се с детето!

— Извинявай, не го видях.

Тя се приближи и го целуна по бузата.

— Няма нищо. Я, ама ти воняш.

— Защото пълзах из боклука.

— Е, всеки си има някакво хоби — обади се Фин.

— Да, всеки — отвърна Том Козловски. — Моето е да ти спасявам задника. Прекарах нощта да наблюдавам апартамента на Спенсър и да чакам да видя как ще реагира на ареста на партньора си.

Фин се заинтригува. Уил Спенсър беше съдружник на Карло Манели — клиент на Фин, който беше арестуван за търговия с

наркотици пред ресторанта на Спенсър и Манели. Обвинението срещу Манели беше бетон.

— И? — попита адвокатът. — Как го понесе?

— Не много добре. Рано тази сутрин излезе от апартамента си с един сандък и се качи в колата си. Потегли към ресторанта, зави откъм задната страна и изхвърли сандъка в кофата за боклук.

— И ти влезе в кофата?

Козловски се намръщи.

— Не ставай глупав. Мислиш, че нямаше да забележи, ако бях тръгнал да ровя в кофата зад ресторанта му?

— Имаш право.

— Щях да изчакам до късно през нощта, но докато седях, един голям боклукчийски камион спря и изпразни кофата. Последвах камиона. На следващото му спиране дадох на шофьора петдесетачка и той ми позволи да се кача отзад.

— Хитро — отбеляза Фин и погледна към Лиса — Сега разбирам защо толкова много го обичаш.

— Трудно е да му устоиш.

— И на вируса ебола е трудно да се устои.

— Продължавай в същия дух и няма да ти кажа какво открих.

— Извинявай, Коз. Продължи, моля те.

— Всичко е тук. Дати, суми, клиенти. Цяло едно черно счетоводство. Всичко съвпада с уличните сделки с наркотици, за които ФБР обвинява Карло Манели. Спипахме го. Не е бил нашият клиент, а съдружникът му в ресторанта Спенсър.

— Странно. — Фин намигна на Лиса. — Аз бях заложил на Мустака.

— Това не оневинява ли Манели? — попита Козловски съвсем сериозно.

— Откъде да знаем, че не са били замесени и двамата? Те са съдружници в ресторанта, защо да не са и в търговията с наркотици? Как така Манели не е забелязал, че в ресторанта е имало пари в повече всяка седмица? Ако отидем с това при федералните, те ще вдигнат мерника и на Спенсър и ще обвинят и двамата като съучастници. Вероятно обвинението ще издържи, независимо дали е вярно или не.

— Значи няма да ходим при федералните. Остави ги да продължат да водят делото срещу Манели. Когато се стигне до съдебен

процес, ще извадиш коза. Така ще объркаш изцяло тезата на прокурорите и, воала, ще имаш основателни съмнения.

Фин се замисли.

— Може и да проработи — отвърна скептично. — Но нямаме подобър вариант.

— Виждаш ли? Струваше си ноцната смяна, петдесетте долара и новите дрехи. Всичко това ще го пиша на твоята сметка.

— Хубаво. Аз ще го пиша на сметката на Манели като разходи за подготовка на делото.

Козловски свали якето и се опита да изтрие с пръст едно тъмно петно на ревера.

— Все ми е тая, за мен е важно да си получа парите.

— Че по колко върви едно спортно яке в „Уолмарт“?

— Подигравай се колкото искаш, но хората, с които си имам работа, не се доверяват на човек, облечен в костюм за хиляда долара. Щом искаш да говорят с теб, трябва да изглеждаш като един от тях. — Той сви якето на топка и го хвърли в кошчето за смет. — Нещо да се е случило, докато ме нямаше?

— Фин се съгласи да представлява сина на Иймън Макдугъл — каза Лиса.

— Не, не съм — възрази той. — Само се съгласих да разговарям с него.

— Да му дадеш правна консултация? — попита Козловски.

— Да.

— Това не означава ли, че ще го представляваш?

— Технически — да — призна Фин. — Но не е като да се съгласиш да поемеш делото пред съда. Казах на Иймън, че няма да прекрача чертата. Ще се отнасям към хлапето му като към всички останали клиенти. Той прие.

— Ти си малоумен.

— Благодаря, жена ти вече ми го каза.

— Тя добре знае какво говори. Макдугъл не иска да се отнасяш към сина му като с останалите. Той иска да измъкнеш сина му. Каквото и да става. И ако не го направиш, той много ще се ядоса.

— Знам — отвърна Фин.

— А като се ядоса, ще е доста неприятен. Той е опасен и непредсказуем.

— И това знам.

— Тогава защо се съгласи да го представляваш?

Адвокатът сви рамене.

— Може би защото вярвам, че всеки има право на най-добрата правна защита, каквато може да си позволи.

— Глупости. Съгласил си се, защото за теб това е предизвикателство.

Вратата се отвори и Реджи влезе и застана зад Козловски.

— Донесох кафето! — каза радостно, но щом направи няколко крачки навътре, сбърчи нос. — Уф! Мили Боже, какво смърди така гадно!

Фин и Лиса посочиха към Козловски.

— Той! — едновременно отговориха те.

Реджи изгледа с погнуса Козловски.

— Какво е станало с теб? Да не си плувал в боклука?

— Тъхъ — сконфузено отвърна той. — Нещо такова.

Реджи забели очи, след което погледна към Лиса:

— Мила, кълна се, не си длъжна да търпиш това. Само ми кажи и моите хора за два часа ще ви вземат, и ще ви изпратят заедно с детето на сигурно място в провинцията. Давам ти дума, никога няма да те намери.

Тя се усмихна.

— Напротив, ще ме намери. — Погледна съпруга си и усмивката ѝ стана по-широка. — Без него бих умряла.

ВТОРА ГЛАВА

На Масачузетс Авеню Закари Лонг бавно се качи на втория етаж на жилищната сграда, отбелязвайки наум всеки детайл. Като съдеше по краищата на мокета, някога е бил бежов, но това е било много отдавна. Сега беше кафяв и лекъосан. Дървените перила бяха очукани и разхлабени, между стъпалата и стената имаше огромни фуги. Дори по обяд в слънчево есенно време като днешното тук беше тъмно. От стената на втория етаж висеше гола жица. Крушка нямаше. Не че би била кой знае колко полезна.

Щом доближи горната площадка, до него достигна неприятната миризма от апартамента в дъното. Когато се качи на етаж, миризмата стана по-силна и той затисна с ръка носа си. Как така никой не беше повикал полицията чак до сутринта? Огледа се наоколо. Най-близката до стълбищната площадка врата с номер 2В се отвори със скърцане и някакъв мъж надникна навън. Беше с големи очи, слаб, чернокож, с плешиво теме и бяла коса отстриани. Носеше риза и жилетка отгоре. Лонг прецени, че е на около осемдесет.

Мъжът кимна към детектива.

— Вече безопасно ли е да се излезе?

— Да, безопасно е, но бихме искали да останете в апартамента си още известно време.

Мъжът огледа коридора, проточи врат, надникна към стълбите и се намръщи:

— Бихте искали?

Лонг му показва полицейската си значка.

— Полицейски отдел на Бостън. Аз съм детектив Лонг. — Прикрепи значката към джоба на палтото си, така че да се вижда.

— Ясно — отвърна старецът и сбърчи нос: — Мирише ужасно.

Детективът кимна.

— От колко време е миризмата?

Старецът сви рамене.

— Не знам. Не излизам много. Готвя си вкъщи и апартаментът ми винаги мирише хубаво. Ако искаш мацките да работят за теб, трябва да поддържаш бърлогата си чиста.

— Да работят?

— Ти как мислиш? Правят го още от времето, когато баща ти не е бил роден.

— Ще го запомня — отвърна Лонг. — Наш човек ще дойде да ви разпита по някое време.

— Нямам какво да кажа.

— Може да се сетите нещо. До тогава останете в апартамента си. Старецът се намръщи и затвори.

Лонг огледа етажа. Три апартамента — един отпред, един по средата и един в дъното. Този в дъното и средният бяха съответно на убитата и на стареца. Третият съгласно надписа върху пощенската кутия във входа беше обитаван от човек или семейство с фамилия Уолф. Но в стара и занемарена сграда като тази не беше сигурно дали надписът на пощенската кутия отговаря на действителното положение.

Той хвърли последен поглед към стълбите. След като не забеляза нищо съществено, тръгна към 2С. Спря се, преди да влезе, извади електрическо фенерче, включи го и се наведе, за да огледа отблизо дръжката-топка на вратата. По нея имаше следи — пресни драскотини върху старото медно покритие на топката. Вдигна фенерчето и видя подобни драскотини около ключалката на бравата.

Сложи си гумени ръкавици и завъртя дръжката внимателно, за да не унищожи евентуални отпечатъци. Едва ли щяха да открият нещо полезно, но човек никога не знаеше. Дръжката се завъртя леко и той бутна предпазливо вратата. Вратата се отвори безшумно и Лонг пристъпи навътре.

Смрадта беше нетърпима. Завесите бяха спуснати и в апартамента цареше мрак. Само отстрани на прозореца си пробиваха път отделни лъчи светлина, но те бяха недостатъчни, за да може да огледа добре мястото. Рафтовете на стените на хола бяха празни, а книгите и картините — пръснати по земята. Някой беше обърнал масичката за кафе и беше преровил бюрото в ъгъла. Чекмеджетата заедно с множество касови бележки, листове хартия и писма бяха извадени и струпани на купчина. Точно пред входната врата на пода лежеше дамска чантичка, обърната с хастара навън, съдържимото беше

изсипано до нея. Трупът на Елизабет Конър лежеше по лице на сред цялата тази бъркотия.

Лонг внимателно заобиколи пръснатите по пода вещи и се приближи до тялото. Тя беше слаба, с тъмна коса и светла кожа. Беше с жълта блуза и син панталон. Едната обувка още беше на крака ѝ, другата лежеше наблизо. Под главата ѝ върху килима се беше образувало продълговато тъмно петно. Вляво от трупа беше захвърлен ръжен за камина. Самата камина беше в другия край на помещението и Лонг видя комплекта от приспособления, към които очевидно принадлежеше ръженът.

Той клекна и погледна лицето на жената. Очите ѝ още бяха вторачени в килима и Лонг с мъка се удържа да не ги затвори. Не беше негова работа, а и не искаше да докосва нищо до пристигането на съдебния лекар и криминалистите. „Съжалявам“ — промърмори.

Чу стъпки откъм стълбището.

— Докторът пристигна — провикна се полицай Уошингтън и се появи отдолу, пъхтейки. После се закашля от неприятната миризма.

— Колата още пътува, но докторът се качва по стълбите. — Уошингтън застана на входната врата и се огледа. — Забелязахте ли нещо интересно?

Детективът се изправи и поклати глава.

— Не. Вероятно някой наркоман, който е търсел пари за поредната си доза.

— Мислите ли?

Детективът сви рамене.

— Няма как да сме напълно сигурни, докато не направим подробен оглед, но версията ми се вписва в обстановката. Бравата е отворена с шперц. Мястото е било обърнато наопаки, но за секунди. Изглежда, че напада места, където предполага, че може да намери някакви ценности. — Той огледа бъркотията и мебелите. — Едва ли е открил кой знае какво. Може да му стигне да се надрусва един-два пъти. Не повече. По всяка вероятност в момента на престъплението тя или се е намирала в хола, или е била отзад в спалнята, или се е прибирала вкъщи, докато той е извършвал престъпното деяние. Престъпникът сграбчва първия предмет, който му попада пред очите — ръжена — и силно я удря. След което изчезва яко дим.

— Само това ли? — попита Уошингтън. — Смятате, че някой може да убие толкова лесно?

— Повярвай ми, хората убиват с къде по-голяма лекота.

* * *

Фин и Козловски влязоха в „Закона на Мърфи“ — бар в покрайнините на търговския район в Южен Бостън. Намираше се в дълга бетонна сграда с яркочервена тента отпред и матирани стъкла. Вечер заведението представляваше прилично място за общуване на най-различни хора, като се започне от местните, мине се през бачкаторите и се свърши с „белите якички“, които работеха в луксозни и скъпи офиси в центъра на града. Когато влязоха обаче, все още беше два следобед. По това време единствените хора в бара бяха тези, които нямаше къде другаде да отидат.

Кевин Макдугъл седеше в сепарето в другия край в компанията на още двама души. Тези двамата надминаваха по размери Кевин, което не беше голяма работа. Иймън Макдугъл беше над метър и осемдесет, но жена му беше дребна, не по-висока от метър и петдесет и едва ли тежеше повече от четирийсет и пет килограма. Синът им беше наследил телосложението на майка си. Но той беше преодолял физическите си дадености с упоритост. Тренираше непрекъснато и мускулите му изпъкваха изпод тесните дрехи. Ръцете, краката и вратът му бяха покрити с татуировки, които се виеха по кожата като клоните на някаква лоза и непрекъснато растяха и покриваха нови части от плътта му. Беше с избухлив нрав и се славеше с репутацията, че играе мръсно.

Фин и Козловски прекосиха бара и се приближиха към тримата в сепарето. Козловски кимна на бармана, който му отвърна.

Тримата в сепарето забелязаха Фин и Козловски — в тих и спокоен следобед като този не беше много трудно — и двамата спътници на Макдугъл веднага се изправиха и преградиха пътя към сепарето.

— Кво искаш, бе? — излая единият от тях към Фин.

— Искам да говоря с шефа ти — отвърна той. — Кевин се казва, нали? — Протегна ръка.

Макдугъл го изгледа мнително.

— Не те знам кой си, копеле. — Кевин беше с плетена шапка, нахлупена до очите му. Уличният му акцент беше малко преигран, но служеше да убеждава хората колко е корав.

— Вярно е, не ме познаваш — отвърна адвокатът. — Казвам се Фин и с теб трябва да поговорим.

— Ченгета ли сте? — попита бодигардът, който стоеше най-близо до Фин.

— Не, не сме.

— Значи шефът няма нужда да говори с вас.

— Напротив, има.

— Че кой каза?

— Баща му. — Тези думи накараха тримата временно да се стъписат. Биячите погледнаха към Макдугъл, чакайки по-нататъшни инструкции.

Той заби поглед в масата.

— Баща ми не ми е никакъв шибан началник! — промърмори.

— Ъхъ, не му е началник! — след миг повтори биячът и направи крачка към Фин. Не беше висок, но за сметка на това беше набит, с широки рамене и пласт сланина върху бръснатата глава и лицето, върху което стърчаха гъсти вежди. От врата нагоре към ухото се простираше татуировка, която гласеше: „Не се ебавай“. — Щом не иска да говори, значи няма да говори с вас. Разкарайте се оттук.

Фин погледна младежа в очите.

— И ти целуваш любимия си с тази уста? — попита и кимна към другия мъж, застанал пред сепарето. Татуираният се приближи на сантиметри от адвоката.

— Не, не те съветвам да прибъгваш към грубости — каза адвокатът. — По-добре седни.

— Накарай ме, задник.

— Аз ли? Не, в никакъв случай.

Биячът сграбчи с едната ръка Фин за ревера, другата сви в юмрук и се усмихна злорадо. Тази усмивка обаче трая само миг от секундата. Преди да е стоварил юмука си, Козловски бързо пристъпи и го сграбчи за лакътя. С едно ловко движение изви ръката му така, че opakото на дланта му се озова по-високо от лопатката. Биячът пусна ревера на Фин, преви се на две и изпищя от болка. Козловски използва

инерцията и блъсна челото на бодигарда в съседната маса. Кожата му точно над носа се разцепи. Козловски го натисна отгоре, като използва цялата си тежест, за да го обездвижи.

— Човекът те помоли да седнеш.

— Майната ти!

Козловски вдигна главата на нещастника и отново я фрасна в масата. После изви ръката му още по-нагоре, с което предизвика нов писък.

— Ако продължаваш така, ще я счупя. Сега искаш ли да седнеш?

Хората на бара наблюдаваха сцената. Макдугъл и другият му приятел стояха неподвижно. Барманът се провикна:

— Коз! Какво, по дяволите, правите там?

— Този младеж се подхлъзна — отговори Козловски. Искам да видя дали е добре и да се погрижа да не се подхлъзне отново.

— Ще му трябва ли линейка?

— Още не. — Той се наведе над бияча и прошепна в ухото му: — Ти как мислиш, хлапе? Ще седнеш ли или ще трябва да викаме линейка за теб?

Младежът хриптеше от болка.

— Оохxxx! — извика, щом Козловски натисна отново ръката му. — Добре, добре, ще седна!

Козловски отпусна ръката му и го обърна към стола. После извади кърпичка от джоба и му я подаде.

— Избърши си кръвта от лицето.

Младежът кипеше от гняв, но остана на стола. Взе кърпичката и я допря до носа, за да спре кръвенето.

Фин погледна другия бияч.

— Ти също искаш да седнеш, нали?

Онзи веднага седна на същата маса при приятеля си.

— Не там — нареди Фин. — И двамата — ето там. — Той посочи към една маса от другата страна на бара. — Двамата се поколебаха.

— Аз съм адвокат на Кевин — обясни Фин. — Поне засега. Това означава, че всичко поверително, което му кажа, е изключително важно и ще се изпълнява с приоритет. Но ако двамата сте достатъчно близо да чуете разговора ни, приоритетът отива на кино.

Двамата го погледнаха, без да разбират нито дума от казаното.

— Просто се изнесете оттук, тъпаци — намеси се Козловски отново.

Двамата погледнаха към Макдугъл, който обаче не вдигна очи от масата. След миг те станаха и отидоха в другия край на бара.

Фин застана пред входа на сепарето и изгледа отвисоко Кевин.

— Имаш ли нещо против да седнем?

ТРЕТА ГЛАВА

Лонг остана в апартамента, докато съдебният лекар и криминалистите вършеха черната работа. Не беше необходимо да присъства — щеше да получи доклада им, когато свършеха. Освен това едва ли щеше да научи нещо ново от доклада. Така или иначе случаят щеше да приключи бързо. Или щяха да открият пръстови отпечатьци, които да съвпадат с данните от системата и щяха да арестуват извършителя същия ден, или нямаше да открият никакви улики и до седмица делото щеше да бъде закрито.

Независимо какъв обрат щяха да вземат събитията, той беше решен да разследва убийството. Имаше принцип да работи по всички случаи, та било то и безнадеждни на пръв поглед. А и винаги имаше шанс под повърхността да излезе нещо неочаквано. В това убийство обаче едва ли щеше да има такъв успех и той го съзнаваше.

Седна на стола пред бюрото на убитата и се зае да наблюдава работата на колегите си. Криминалистите правеха снимки на местопрестъплението от всички възможни ъгли. Поръсваха всички повърхности с тъмносив прах в търсене на пръстови отпечатьци. Всички предмети биваха описвани и заведени като веществен доказателствен материал. В средата на стаята доктор Мърфи, съдебният лекар, провеждаше първичен оглед на трупа на Елизабет Конърс. Наведе над нея високото си и кльоцаво тяло с клинична прецизност, граничеща с безразличие, и бавно я преобърна, след което инструктира асистента си кои точно места от тялото да фотографира.

— Какво смяташ, докторе? — попита го Лонг, докато той продължаваше да работи.

— Ами, очевидно е мъртва.

— Много си добър, няма що. Сега разбирам защо са те направили началник. Да имаш някакви предположения от колко време е в това състояние?

— Трябва да направя няколко тестове, за да кажа със сигурност. Поне от четирийсет и осем часа. Значи вторник сутринта. Може да е

било и в понеделник през нощта. Вероятно е било тогава.

— Причина за смъртта?

Мърфи сви рамене.

— Ще дам само предположение. Изглежда, фаталният удар е бил нанесен в главата. От години си изкарвам хляба с това и не бих правил категорични твърдения, преди да направя аутопсията. Тялото ѝ може да ни разкаже много неща. — Той смени позата и огледа пръстите ѝ. — От начина, по който кръвта е изтекла от главата ѝ, мога да кажа, че е била още жива, когато е била ударена. По ръжена има кървави петна. Изглежда, раната на главата е причинена точно от ръжена, съдейки по формата и размера. Ти сам си прави заключенията. Но по-интересни са другите рани.

— Други рани?

Мърфи повдигна блузата на жената отзад, за да покаже на Лонг гърба на убитата, който беше покрит със синини и порезни рани.

— Виждаш ли тези тук?

— Да.

— Изглежда, са ѝ били нанесени, след като е паднала от удара в главата. Преброих общо трийсет порезни и прободни рани и като гледам, някои са били причинени, след като старицата вече е била загубила доста кръв и е била мъртва. Виж тук. — Посочи няколко дълги порезни рани. — От тези не е изтекла никаква кръв. Дълбоки, нанесени със сила прорези, но няма кръв. Който и да го е сторил, се е гаврил с трупа в пристъп на ярост минути след като тя вече е била мъртва.

Лонг сбърчи чело.

— Дали убиецът е бил под влияние на наркотици? — попита.

— Би могло. Със сигурност е било някаква психоза.

— Не се сецам за никаква друга причина да млатиш човешко тяло с такава жестокост.

— Когато е била ударена в главата, жената била ли е с лице към убиеца, или е била ударена в тила? — попита Лонг.

— На този етап не може да се каже. Вероятно никога няма и да може.

— Майтапиш ли се? В телевизионните сериали постоянно го правят и всеки път познават.

— Да, бе, знам. — Мърфи въздъхна. — Тези съдебни лекари по телевизията трябва да са доста добри. Може би трябва да повикаме някой от тях, може пък да ни е от полза. За съжаление тя е била ударена в главата отстрани. Мога да разбера повече за ъгъла на удара, когато взема мерки, но пак няма да е сто процента достоверно. Може да се е завъртяла, може да се е навела — няма как да се установи. Какво значение има това?

Лонг поклати глава.

— Никакво предполагам. Просто любопитствам.

Мърфи се изправи и се обърна към асистента си:

— Сложи я в чувал. Ще довършим останалото в моргата. — Той предпазливо погледна Лонг, който неволно по навик извади от джоба си дъвка и я пъхна в устата.

— Ще ти се обадя, ако открием нещо друго — каза лекарят. — Но на твое място не бих хранил големи надежди. По всяка вероятност е така, както ти казвам.

— Добре де.

— Имала ли е роднини?

— Още не сме открили никого. Съседите й не знаят за такива. — Детективът посочи бъркотията на пода. — Тепърва ще трябва да преровя писмата й, може да разберем нещо.

— Дано да не е имала роднини. — Лекарят поклати глава. — Такова нещо... е трудно да се понесе от близките. Как преживяваш?

— Аз не я познавах.

— Нямам предвид нея. По принцип как си? Всичко наред ли е?

Лонг мразеше този въпрос. Напоследък често му го задаваха, а той не беше склонен винаги да отговаря откровено.

— Добре съм.

— Сигурен ли си?

— Да, благодаря за загрижеността.

Мърфи го погледна в очите и Лонг отвърна лице настрани.

— Ако искаш да споделиш с някого, познавам доста добри специалисти. От службата ти ще платят за терапията.

— Да, знам. Благодаря, добре съм.

— Ако размислиш, знаеш къде да ме намериш. Ти си добро ченге. Не се оставяй да ти отнемат това. — Лонг не отвърна нищо.

Лекарят огледа стаята. — Ще те държа в течение и ще ти се обадя, ако открием нещо.

— Добре, благодаря, докторе. — Лонг съпроводи с поглед Мърфи, който напусна стаята. В помещението останаха няколко момчета криминалисти, които правеха последните снимки на сцената на престъплението и почистваха оборудването си, но скоро мястото щеше да опустее. Всички знаеха какви са шансовете да се разплете случай като този, затова и ентузиазмът не беше голям. Униформените полицаи обикаляха из района и разпитваха жителите му, но до този момент не бяха научили нищо съществено. Никой не беше видял и чул нищо, никой не знаеше нищо.

Господи, как му се пиеше само. „Още не — каза си. — Малко по-късно.“

Лонг се наведе и започна да събира листовите хартия, пръснати по пода. Трябваше да прегледа всеки един от тях и като че до този момент не се беше сблъсквал с подобен случай. Колкото по-бързо приключеше с рутината, толкова по-скоро щеше да приключи със самия случай.

Час по-късно откри това, което търсеше. Беше прегледал почти цялата кореспонденция — главно сметки за плащане. Няколко каталога на стоки от евтини вериги магазини, с една дума никаква лична поща. Тъкмо си мислеше, че е свършил работата си тук.

Но то не беше в купчината на пода, нито в чекмеджетата или по рафтовете. Беше залепено на дъното на едно от чекмеджетата на бюрото, което беше захвърлено на пода. Грижливо замаскирано, то се сливаше с дървесината и Лонг за малко да го подмине, ако не беше понечил да върне чекмеджето на мястото му в бюрото. Чекмеджето не искаше да влиза и той го обърна, за да види къде са улеите за плъзгане.

Когато дръпна плика, за да го отлепи, по прозрачното тиксо останаха парченца дървесина. Пликът беше среден на големина, с метален механизъм, за да може да се отваря и затваря многократно. Лонг го отвори и откри вътре старо пожълтяло писмо. Той го огледа внимателно. Пликът беше изцапан с нечии пръстови отпечатьци, пощенската марка беше размазана. Успя да различи само датата на получаване — юли 1991 година. Прочете писмото два пъти. Изглежда, текстът нямаше никаква връзка с убийството, но това само усложняваше разследването. Най-малкото щеше да отложи

приключването на случая. Лонг не беше против, та нали за това му плащаха.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— На колко години си, Кевин? — попита Фин.

— Кво те засяга?

Фин погледна към Козловски.

— Направо не е за вярване. — Поклати глава и отново се обърна към Макдугъл: — Зададох ти съвсем прост въпрос, лайненце такова. На колко си години?

Макдугъл изпъчи брадичка подобно на сърдито дете, но след миг отговори:

— На двайсет.

Козловски посочи към бармана:

— Ще трябва да кажа на Джими да не ти сервира алкохол вече.

— Прав ти път. Аз пък ще трябва да ти прережа гърлото — отвърна Макдугъл. — После ще си намеря друг бар.

— Май не си много умен, Кевин? — продължи Фин. — Е, добре, в моя бизнес се налага да работя с доста момчета, дето са тъпи като галоши, така че съм свикнал. Искам да знам с какъв човек си имам работа.

— Само на двайсет съм, но съм достатъчно умен, за да имам собствена банда — процеди през зъби Кевин. — Достатъчно умен да карам беемве седмица и да живея в мезонет. Ти ква кола караш бе, смотаняк?

Фин огледа двамата мъже, седнали в другия край на бара. Единият още притискаше кърпичката на Козловски към челото си, за да спира кървенето. Те гледаха някакъв анимационен филм на телевизора над бара и бяха изгубили всякакъв интерес към случващото се в сепарето.

— И ти викаш на това банда? — попита Фин. — Коз ги обезвреди за десет секунди, а получава помощ като безработен. На техния фон идиотите, с които се занимавам ежедневно, изглеждат като професори академици. Разбери го, Кевин, единствената причина никой досега да не ти е пресичал пътя е, че си синчето на Иймън Макдугъл и

всички се страхуват от него достатъчно, че да те оставят на мира. Това не те прави умен, а по-скоро късметлия.

— Умен съм — отвърна Кевин, но с наведена глава.

— Не, не си. Хванали са те, като си продавал кокаин на полицаи под прикритие в близост до някакво училище. Ако беше умен, щеше да знаеш, че ако пласираш дрога в радиус от двеста метра от училище, ще лежиш двойно повече време в затвора. И ето ти на, идвам тук и те намирам с тези загубеняци в бара, докато предстои да те съдят, а на всичкото отгоре гаранцията, под която са те пуснали, е да не припарваш до наркотици и алкохол, да не припарваш до никого, който има досие на престъпник. Ако беше умен, щеше да стоиш далеч от всякакви проблеми, докато си под гаранция. Нищо не би вбесило един съдия повече от това да разбере, че някой, когото е пуснал под гаранция, не спазва поставените условия. Това ги злепоставя в очите на другите, подронва авторитета им. Но не, ето те тук, с чифт юнаци, които несъмнено вече са излежали поне един срок. Обръщаш джинове и уискита едно след друго, търсиш си белята. Не е никак умно от твоя страна.

— Аз...

— Искаш да си умен? — прекъсна го Фин. — Тогова мълчи и ме слушай. Баща ти ме нае, защото съм добър в това, с което си изкарвам хляба. Познавам прокурорите и мога да ти издействам възможно най-добрата сделка с тях. Но това ще стане само ако ме слушаш внимателно.

— Каква сделка? — Младежът за пръв път прояви интерес.

Адвокатът сви рамене.

— Ще трябва да почакаме и да видим. В момента бюджетът е орязан, а затворите са препълнени. Търговията с наркотици не е приоритет на съдебната система още от времето, когато първа дама беше Нанси Рейгън, а след атентатите на единайсети септември никой не го е грижа, освен ако няма доказателства, уличаващи обвиняемия във финансиране на терористични организации. Предвид всичко това и факта, че ти е първо провинение, може да ти издействам шестмесечна присъда и пробация след това. Но само ако имаме късмет.

— Глупости! — изкрещя Макдугъл и тресна бирата си в масата. Двамата му приятели на бара откъснаха очи от анимацията и се

обърнаха. Един гневен поглед на Козловски обаче беше достатъчен да ги накара отново да се загледат в телевизора. — Няма да вляза.

— В затвора ли? Напротив, ще влезеш. Единственият въпрос е за колко време. Ако ме послушаш, срокът ще е много по-кратък. Ако не ме послушаш... — Фин сви рамене.

— За първо провинение? Познавам доста хора, които ги хващат за първи път и се разминават само с пробация. Защо и при мен да не се получи?

— Поради две причини. Първо, теб са те хванали да продаваш крек на полицайка под прикритие, която се е представила за ученичка в осми клас. Подобно нещо страшно много вбесява служителите на реда и закона. Второ, понеже си син на Макдугъл.

— Кво общо има това?

— Ама наистина си тъпичък, а? Ченгетата и прокурорите са напълно наясно какво представлява бизнесът на баща ти и повечето от тях биха дали мило и драго да го извадят от играта. И след като те пипнаха, на практика го държат в шах. Ще упражнят голям натиск, за да те натикат в затвора за максимален срок. Което означава петнайсет до трийсет години, като извадят на масата всичките обвинения срещу теб. В тази ситуация да ги накараш да се държат цивилизовано и да се вразумят ще е доста трудна задача. Мога да го направя, но затворът няма да ти се размине. Ще трябва да полежиш известно време. Съжалявам, но такава е реалността.

Младежът вдигна бутилката с бира и понечи да отпие, но Фин хвана китката му и я върна на масата.

— Ако ще работим заедно, искам да бъдеш трезвен и да ме слушаш, ясно ли е?

Макдугъл остави бирата и се облегна назад.

— Няма да вляза в затвора. Щом се пишеш за толкова печен адвокат, защо да няма съдебен процес? Така ще можеш да ме отървеш.

— Защото ще изгубим делото в съда. Мога да издействам споразумение, защото поддържам добри отношения с окръжната прокуратура и защото достатъчно техни обвинения съм оборил, за да ме третират с подобаващо внимание. Но в крайна сметка ще разчитам на блъфиране. Ако се стигне до съда, ще загубим. Те разполагат с достатъчно доказателства, които няма как да се изключат от

материалите по делото. Ако правиш каквото ти казвам, има шанс да се върнеш на свобода за отрицателно време.

— Глупости.

— Може би. Но са твои глупости, не мои. Аз съм тук само за да разчистя оплесканото от теб. Така че най-важният въпрос сега е умен ли си или не.

Макдугъл го изгледа продължително, след което отпи от бирата.

— Ще си помисля — отвърна.

Фин поклати глава.

— Добре, помисли. И без това, изглежда, мозъчните ти клетки се нуждаят от малко разгривка. — Подкани Козловски да излезе от сепарето и двамата се изправиха. — Ако си съгласен с моя план, уведоми ме. Ако ли не, ти пожелавам късмет, защото ще ти трябва.

Фин и Козловски тръгнаха към вратата. Когато минаваха покрай двамата седящи на бара бодигардове на Макдугъл, Козловски се обърна към бармана:

— Какво става, Джими, преди като че клиентите ти бяха по-подбрани?

— Икономиката е в криза — отвърна той с бостънски акцент. — Задоволяваме се с това, което имаме.

Козловски се наведе и тихо каза на мъжа с допряната до челото кърпичка:

— Вие тук се дръжете прилично, момчета. Ако разбере, че сте създавали проблеми на Джими, ще ви открия и при следващото падане няма да ти помогнат хартиени кърпички. — Отдалечи се от бара и се върна при адвоката, който го чакаше на вратата. — Със здраве, Джими.

— Със здраве, Коз.

Фин отвори вратата и двамата излязоха на слънце.

ПЕТА ГЛАВА

Сали Мали седеше на каменния под близо до паркинга зад „Брайтън“ — частно училище в Кеймбридж. Усещаше върху себе си погледите на минаващите покрай нея ученици, надушваше във въздуха любопитството и недоверието им. Но не я беше грижа. Това място не беше за нея. Нямахше да позволи да я заплашват. Беше изкарала в училището едва месец и половина, но достатъчно, за да разбере, че не е по-глупава от тях. Училището, разбра тя, беше игра и тя щеше да се научи да я играе по-добре от който и да е друг. Трябваше да го направи, дължеше го на себе си.

Погледна към улицата, търсейки колата на Фин. Надяваше се да дойде скоро. Най-неприятни за нея бяха моментите на чакане и бездействие като този. Когато беше в час, се чувстваше напътствана и следователно защитена. Когато нямаше ясна цел и фокус, се чувстваше открита и уязвима.

Тъкмо се оглеждаше наляво, когато усети как по лицето ѝ премина сянка. Обърна се и вдигна очи към двете момичета от нейния клас. Познаваше ги. Всички ги познаваха. Те бяха популярните момичета, момичетата, които, макар все още в началните класове, ходеха с по-големи момчета и в резултат на това се радваха на слава и привилегировано отношение. Човек можеше да разбере привилегиите, ако първо разбере какво е лишение. Сали знаеше какво е лишение, но тези момичета никога нямаше да го разберат.

— Ти си новата, нали? — попита я едната от съученичките ѝ. Казваше се Тайлър и беше звездата на класа. Сали не отговори. Страшно много ѝ се пушеше, но ако запалеше, можеха да я изритат от училището. Пушенето на цигари тук беше по-страшно провинение дори от кокаина или хероина — политика, която демонстрираше наивността на ръководството. — Кой те подстрига така?

— Сама се подстригах — отвърна Сали. Донякъде беше вярно, но изненадата ѝ достави удоволствие. Бяха я подстригали в Чарлстън, преди да започне училище. Имаше хубава коса и го знаеше. Черна,

права и гъста. Във фризьорския салон си бяха свършили добре работата. Когато се прибра в апартамента си и се погледна в огледалото обаче, ѝ се стори, че е прекалено равна. Тогава взе ножицата и оформи бретона на челото си по диагонал. Не че изглеждаше по-добре, но повече ѝ отиваше.

Второто момиче, Тифани, се разсмя гръмко. Самата тя играеше второстепенна роля в собствения си живот. Нямаше достатъчно самочувствие и увереност да води другите, поведението ѝ зависеше изключително от това какво ще си помислят и какво ще кажат другите за нея.

— Сама ли я подстрига? — попита тя. — Но защо?

— Че защо не, нали е моята коса.

— Стои ти супер — каза Тайлър. Беше учтива и Сали свали гарда автоматично. — Чух, че си от Южен Бостън. От крайните квартали ли си?

Сали я изгледа с досада.

— Като дете израснах там. Сега живея в Чарлстън.

— Крайните квартали на Чарлстън ли?

Тя поклати глава.

— И все пак... Чарлстън.

— Какво искаш? — попита Сали.

Тайлър се поколеба.

— Ще правя парти през уикенда. Казах си, че ще искаш да дойдеш и ти.

Сали беше твърде хитра, за да се даде така лесно.

— Защо?

— Ти си нова в училището. Като се движиш с нас, ще можеш да се впишеш много по-лесно. Мислех си, че може да ти хареса.

Не звучеше много правдоподобно.

— Сериозно те питам, защо ме каниш?

Тифани като че се притесни. Тайлър изгледа Сали изучаващо, обмисляйки дали да бъде честна или не.

— Имаме пиячка — най-накрая отговори. — Нямаме нищо друго за консумация обаче. Момчето, което обикновено ни помага в такива случаи, отсъства. Решихме, че ти можеш да ни помогнеш.

— Каква консумация точно? — попита Сали, макар и да се досещаше, но искаше да види как ще реагира Тайлър.

— Конкретно ли?

— Конкретно.

— Кока. Може би и малко хероин, ако е добър. Не искам някой да откачи от некачествена стока. Кофти ще е за партито.

Сали премълча. Изпитваше някакво инстинктивно желание да удари момичето, но това нямаше да се отрази добре на живота ѝ в новото училище. Тайлър щеше да излъже за разговора и учителите и директорът щяха да ѝ повярват. Освен това за нейна изненада Сали не изпитваше истински гняв към нея, а само съжаление.

— Е? — попита Тайлър. — Ще ни помогнеш ли?

Тя поклати глава.

— Не употребявам наркотици.

Другото момиче реагира бързо:

— Няма нужда да употребяваш, трябва само да ги купиш. Ще ти платя двойно. Като се има предвид къде си израснала, със сигурност познаваш някой пласъор. Не искам да обикаляш по улиците, за да търсиш дрога. Прекалено опасно е.

— Съжалявам, но не мога да ти помогна — отвърна Сали.

— Не можеш или не искаш? — Тайлър очевидно беше бясна. Тя пристъпи напред към нея. — Не разбираш ли какво ти предлагам? Искаш да имаш приятели тук, нали? Аз мога да ти помогна.

— Как?

— Познавам доста хора и имам доста приятели. Ако ми помогнеш с това, моите приятели ще бъдат и твои.

Сали се намръщи.

— Това е доста жалко, не мислиш ли? — В този момент видя колата на Фин да паркира наблизо и стана.

Тайлър я сграбчи за рамото.

— Мога да бъда страхотна приятелка, но мога да бъда и безмилостен противник.

Сали се наведе към нея и заговори с равен тон:

— Аз съм нова тук и ти не ме познаваш, затова ще се престоря, че не си ми казала нищо и няма да ти се обидя. Не се занимавам с наркотици. Не купувам наркотици. Що се отнася до твоята популярност, не си ли си давала сметка, че тя се дължи на това, че си духала на половината отбор по хоккей? — Другото момиче се шокира от чутото. — Какво да правиш, училището е малко, всичко се знае.

Дори новите ученици чуват клюките. А ако говорим за врагове, ти дори нямаш представа какво означава това. Ако искаш истински враг, намерила си точния човек. Там, откъдето идвам, не отмъщаваме на някого, като не го каним на партито или не си говорим с него, както правят нацупените госпожици. Приемаме го съвсем сериозно. Ако смяташ, че си готова и че го искаш, само ми свирни. — Сали погледна към рамото си. Тайлър продължаваше да я стиска. — Ако ли не, си махни шибаната ръка от мен.

Тайлър мълчаливо свали ръка. Понечи да каже нещо, но се спря.

— Благодаря ти. — Сали погледна Тифани и се запита как още се държи на крака. Изглеждаше така, сякаш вече е в несвяст. — Приятно ми беше да се запознаем. Може да се видим някой път след училище. Да си направим маникюра.

Фин подкара очукания си кабриолет Ем Джи по улицата, която водеше към училището. Без значение колко печелеше, той никога не би сменил тази кола. Тя беше част от него подобно на приятел или куче.

Училището беше красиво — по-голямо от градския колеж, който той беше посещавал вечерно време, и много по-скъпо. Едно от малкото неща, които можеше да даде на Сали, едно от малкото неща, които нямаше начин да оплеска. Тя беше с него от по-малко от година и все още имаше проблеми да се възприеме като родител. Хората, които го познаваха, предполагаха, че някой му я е пробутал, че не е имал избор. Но се лъжеха. Фин не беше от хората, които могат да бъдат накарани да свършат каквото и да било насила. Доброволно беше приел ролята си на ангел-хранител. В много отношения тя му напомняше на самия него на младини — измършавяло улично псе, оставено на произвола на съдбата. Той беше успял да пробие и да се измъкне от онзи живот, но не искаше и тя да преживява същите трудности. Макар и все още да имаше какво да се желае за родителските му качества и инстинкти, все пак с него Сали щеше да е по-добре, отколкото сама на улицата.

Гимназия „Брайтън“ беше негова идея. Каза си, че независимо колко грешки е направил досега, с нея нямаше да се случи нищо сериозно, ако я запишеше в подходящо училище. От собствения му опит като по-млад той знаеше, че общинските училища в града крият немалко опасности и в тях властват наркотиците и насилието — неща, от които Фин искаше да я запази колкото се може по-далеч. Такова убежище щеше да стане „Брайтън“, където я записа да учи. Това му

даде известно спокойствие и облекчение. Когато наближи училището, видя Сали да го чака пред каменната стена и да разговаря с две момичета. Това беше добре: той искаше тя да си намери приятелки тук. Ако имаше нещо в характера ѝ, което го притесняваше, то беше, че понякога можеше да те изкара от равновесие.

Щом паркира до тротоара, тя стана и тръгна към него. Двете момичета я съпроводиха с погледи.

— Здравсти — каза Сали.

— Здравсти. Как беше училището.

— Добре.

Фин подкара отново и се включи в уличното движение.

— Имам да свърша малко работа в кантората. Ще имаш ли нещо против?

— Не. Имам доста домашни. Мога да ги пиша и в кантората.

— Май ти харесва училището и ученето, а? Това е хубаво.

Тя сви рамене.

— Нали плащаш цяла камара пари. Щеше да ми е кофти, ако парите отиват напразно. — Фин неволно трепна от циничния ѝ тон. Все още не беше повдигал този въпрос пред нея. — Освен това учителите не са лоши. Нямаат представа от реалния свят, но си познават добре предметите. За мен това е ново.

— А децата как са?

— Задници.

— Не може да са толкова зле. Сигурно просто са по-различни.

— Определено са различни.

— Различни не значи лоши.

— Не, не значи — съгласи се тя. — Невинаги.

— В известна степен това може да е добре за теб. Ще се запознаеш с хора, които да са ти от помощ по-късно през живота. Може много да те улесни в бъдеще.

Той усети погледа ѝ върху себе си.

— Ти така ли си успял? Чрез познатите и връзките си?

— Далеч не. Полезните хора не си прекарват времето с хора като мен.

— Значи Лиса и Коз не са полезни, така ли?

— Това е друго. Имам предвид хората с връзки и контакти. Училищата като „Брайтън“ си имат много предимства. Не само

знанията и дипломата, които ще получиш. Няма да ти навреди да се поопознаеш със съучениците си. Кой знае, може дори да ти харесат.

Тя погледна през стъклото и тихо отвърна:

— Съмнявам се.

Фин реши да смени темата:

— Какво искаш за вечеря?

— Все ми е тая, няма значение.

— Можем да си вземем китайска храна, след като свърша в кантората. Става ли?

— Добре.

Фин се запровира между колите на път към Чарлстън.

— Всичко ще се нареди — каза. — Имай ми доверие, нещата ще се подобрят.

Тя го погледна за миг, после пак се обърна към прозореца.

— Повярвай ми, те вече са по-добри.

ШЕСТА ГЛАВА

Мъжът с белега на челото изчака търпеливо, докато собственикът на гаража подкани с щракване на пръстите младия механик да приключва с работата по колата. Изражението му прикриваше нетърпението, но собственикът на гаража знаеше достатъчно за него и затова го удостои с внимание. Почти нищо не се беше променило в обноските, с които мъжът се представяше пред света. Негово прикритие беше маската на спокойното безразличие. Късо подстриганата прошарена коса винаги беше сресана добре. Дрехите му бяха обикновени и чисти. Беше достигнал възрастта, в която гледаше на всяка промяна като на предвестник на упадък. Той никога нямаше да го позволи. Независимо че беше минал шейсетте, физическата му кондиция беше много по-добра от тази на повечето му връстници. Необходимо му беше за работата.

— Извинете ме, господин Коул — измънка собственикът на гаража.

Коул не беше истинското му име. Истинското му име беше потънало в забвение още преди години. Единственото, с което разполагаше сега, беше поредица от самоличности, всяка една от които еднакво безразлична за него. Името Коул му вършеше добра работа.

— Бях сигурен, че ще е готова — извини се отново собственикът с кисела усмивка.

Коул запази на лицето си маската на безразличие.

— Няма проблем — каза. Доста се беше потрудил да заличи акцента си и като че беше успял. — За никъде не бързам.

Това беше лъжа. Имаше да свърши още доста работа. Появата на детектив Лонг пред апартамента на мъртвата жена беше предизвикателство. Коул беше запознат с репутацията на детектива и знаеше, че е добър. Упорит. И умен. Достатъчно умен и досетлив, за да различи Коул в тълпата. Той беше постъпил непредпазливо и това го тревожеше. Досега никога не беше действал безразсъдно или небрежно.

За щастие предвид събитията от последните месеци едва ли някой от градската полиция щеше да вземе Лонг насериозно. Въпреки това Коул беше оцелял толкова дълго в занаята, защото никога не подценяваше противника си. Затова беше и най-добрият.

Собственикът на гаража махаше трескаво на младия автомонтър да докара колата и щом излъсканите колела проблеснаха на луминесцентната светлина, Коул едва не се усмихна. Колата беше единствената му суета и страст. Във всички останали аспекти на живота той водеше относително просто съществуване, но винаги караше изключителни и скъпи коли. Не лъскави — професията не му позволяваше да бие на очи — но автомобили, които бяха консервативни и в същото време олицетворение на класа и еlegantност. Сегашната му кола беше блестящ черен полуджип „Мерцедес“, М класа.

Навярно тази му страст се коренеше в детството му. Беше израснал в бедност, отгледан от баща си, който работеше като личен шофьор на заможна бостънска фамилия. Майка му беше починала при раждането му — по ирония на съдбата, неговата първа жертва и първо убийство. С баща си нямаха нищо. Живееха в двустаен апартамент с гараж и единствените красиви предмети в живота им бяха колите. Почти три: два ролс-ройса и едно бентли. Бяха чужди коли, макар че баща му се отнасяше към тях със страст, която успя да предаде на сина си. И двамата споделяха усета към красивия автомобил.

Собственикът на сервиза издърпа механика от шофьорската седалка и в същото време се зае да лъска дръжката на вратата и дървената облицовка на волана. После вдигна ръка, представяйки колата, сякаш беше подарък.

— Готово, господин Коул — каза с треперещ глас.

Коул надуши страха му. Бръкна в джоба и извади тлъста пачка банкноти, едва защитена със сребърна щипка.

— О, не — запротестира собственикът. — Моля ви, не мога. Не бях готов навреме.

Коул извади пет стодоларови банкноти от пачката и прибора останалите. На излизане сгъна банкнотите и ги пхна в предния джоб на собственика.

— Ти си най-добрият в този град, Хасан — каза. — Заслужаваш си парите.

— Благодаря — отвърна Хасан.

Коул се качи в колата, изключи от скорост и натисна газта. Двигателят — чудо на немската инженерна мисъл — заръмжа като звяр. Превключи на скорост и преди да потегли, се обърна към Хасан:

— Другия месец ще дойда пак.

Хасан кимна и мерцедесът излезе на улицата и потегли. Коул имаше да свърши доста задачи. Пренебрегването на детайлите можеше да се окаже фатално. Беше си изградил репутацията, защото умееше да изпипва детайлите. Преди да се включи в движението, хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Хасан стоеше до вратата на гаража и го гледаше, бършейки потта от челото.

СЕДМА ГЛАВА

Детектив Лонг стоеше на входа на кооперацията, която беше разположена близо до върха на Бънкър Хил в Чарлстън. Нощта беше безлунна, ситни капки от лекия дъждец падаха върху него. Миришеше на чисто. Още по-чисто тук, на хълма, по-чисто отколкото там долу, в мръсните жилищни предградия, близо до водата. Тук горе беше приятно. Приятно бе да си нависоко и да не можеш да помиришеш калта и помията, които изпълват живота на дребните хорица. Приятно бе да имаш изглед, който да не те кара да ставаш свидетел през какво преминават другите, за да оцелеят. Лонг само можеше да предполага колко е приятно. Не така беше прекарал половината от живота си, със сигурност нямаше да прекара така и остатъка от него.

Пое си дълбоко дъх и се поободри, преди да звънне на апартамента на последния етаж. Скот Т. Фин, адвокат, се беше погрижил добре за себе си. „Да е жив и здрав“, каза си. Нямаше причина да е враждебно настроен към него. От това, което беше чул, този не се беше родил с имане, Фин сам си беше пробил път към върха. Това го правеше още по-влиятелен. Лонг се запита дали алкохолът не влияе на преценката му, но бързо прогони тази мисъл от главата си. А пък и можеше да изчака съдебното разпореждане. Щеше хубавичко да надникне в душата на този човек. Стресът беше най-добрият серум на истината, а той се канеше да стовари огромно количество стрес върху Скот Т. Фин, адвокат.

— Да, моля? — гласът дойде от домофонната уредба. Мъжки глас.

— Със Скот Фин ли говоря? — попита детективът.

— Да, кой е? — мъжът инстинктивно стана мнителен.

— Детектив Лонг, Полицейски отдел на Бостън. Трябва да говоря с вас.

Паузата продължи повече от необходимото.

— Сега ще слеза.

— Аз мога да се кача — каза Лонг, но домофонът беше изключен.

За Лонг това не беше проблем. Можеше да процедира на етапи. Не си беше и помислял, че щяха охотно да го поканят да се качи.

Няколко минути по-късно входната врата на кооперацията се отвори и отвътре се показа Фин, облечен в джинси и спусната върху им риза. Изглеждаше с десетина години по-възрастен от Лонг и с десетина сантиметра по-висок.

— Детектив — каза и кимна. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Може ли да поговорим горе? — попита Лонг.

Адвокатът поклати глава.

— Предпочитам да не е горе. Старая се да държа дома си изолиран от работата ми. Та за кого става дума този път?

— Моля?

— Предполагам, че сте дошли по повод някой от моите клиенти. И за двама ни ще е по-лесно да се видим утре в кантората ми.

Детективът поклати глава.

— Не ме интересува никой от клиентите ви. Тук съм, за да говоря с вас.

Погледът на адвоката потъмня.

— За какво?

— Наистина ще е по-лесно и за двама ни да се качим горе, господин Фин. — Лонг съзнаваше, че няма да го убеди лесно... поне не още.

— Не мисля. Защо просто не ми кажете за какво сте дошли?

— Добре — примири се Лонг. — Трябва да ви задам някои въпроси за майка ви.

Фин се усмихна, сякаш детективът се беше объркал.

— Сбъркали сте адреса — каза.

— Не мисля.

Адвокатът продължи да се усмихва.

— Аз нямам майка.

— Всеки има майка — отбеляза Лонг.

Фин поклати глава.

— Аз съм сирак и никога не съм имал родители.

— Напротив, имали сте — отвърна детективът и извади от джоба си писмото, което беше открил залепено за дъното на чекмеджето в бюрото на Елизабет Конър. Приблужи го до лицето му, така че Фин да може да разчете почерка. — Писали сте й.

Фин пребледня и леко се олюля, след което се подпря на вратата.

— Къде го намерихте? — попита шепнешком.

— Бях в апартамента на майка ви. На около метър и половина от тялото й. Била е убита миналата седмица. — Адвокатът не каза нищо. — Струва ми се, че треперите, господин Фин. Убеден ли сте, че не искате да го обсъдим горе?

За миг Фин остана глух за въпроса, както и за ромона на дъждовните капки. Не чу нищо от това, което детективът каза, след като обяви причината за визитата си. За миг остана сам със себе си, обзет от емоциите и чувствата, които смяташе, че е загърбил още преди години.

Съумя да се вземе в ръце, но след като положи значителни усилия. Трябваше да се овладее. Адвокатът в него осъзнаваше, че трябва да изпусне парата и да се концентрира, за да може да се справи с детектива, който стоеше на вратата му.

— Може би ще е по-добре да го обсъдим горе — най-накрая отговори той.

Лонг кимна и на Фин му се стори, че леко се усмихна.

— Да, това имах предвид и аз — каза детективът.

Фин го поведе нагоре до третия етаж, към апартамента си. Докато се изкачваха, той на два пъти се обърна назад, за да огледа и да прецени що за човек е детективът. Изглеждаше по-млад от него, макар че бръчките около очите му свидетелстваха за богат житейски опит, нехарактерен за възрастта му. Беше с девет-десет сантиметра по-нисък, може би малко под метър и осемдесет, нито много слаб, нито много дебел. Светлокестенявата му коса беше разрошена. Очите му бяха силно зачервени, дори кръвясали, но като че не им убягваше нищо. Подобно на видеокамера приемаха и запечатваха всеки образ и всеки детайл, с готовност да го произведат по-късно, за да се направи анализ.

Фин отвори вратата на апартамента. Шокът му постепенно попремина и в замяна на това в съзнанието му едновременно се появиха хиляди въпроси.

— Заповядайте — каза той на Лонг.

Детективът пристъпи навътре и го последва. Фин забеляза как главата му се върти наляво-надясно. Камерата продължаваше да записва.

— Сам ли живеете? — попита Лонг.

— Не — отвърна Фин. — Минаха през антрето и влязоха в хола. Сали седеше на дивана и четеше. Щом ги видя, тя вдигна очи към тях. — Това е Сали — представи я адвокатът. — Тя също живее тук. Сали, това е детектив Лонг.

Лонг се приближи към нея и протегна ръка. От ръкава на шлиффера му по килима покапаха капки.

— Приятно ми е да се запознаем, Сали — каза.

Тя погледна първо към него, после към Фин.

— Всичко е наред — успокои я той.

Тя отново погледна ръката на Лонг и бавно я стисна за поздрав.

— Здравейте.

Лонг стисна ръката ѝ, без да откъсва очи от лицето ѝ.

— С детектив Лонг трябва да поговорим нещо поверително — добави Фин. — Можеш ли да ни оставиш за няколко минути? Иди да почетеш в стаята си.

Сали стана и излезе.

— Приятно ми е да се запознаем — провикна се Лонг след нея, но тя не отговори.

— Мило хлапе — каза детективът на Фин, след като тя излезе. — Поразрових се малко, преди да дойда. Но не знаех, че имате дъщеря.

— Нямам.

Лонг повдигна въпросително вежда.

— Племенница? — В тона му имаше някакъв намек.

— Тя е дъщеря на един клиент, който умря. Сега аз се грижа за нея.

— Трудна раздяла.

И отново в тона на детектива имаше нещо, което не се хареса на Фин.

— Какво имате предвид?

— Ами да преживееш смъртта на родителите си. Сигурно ѝ е било трудно. Трудно и тежко е да си без родители.

— Баща ѝ е мъртъв, но майка ѝ е жива. Но тя има проблеми — поясни Фин. — Вие дойдохте да говорим за Сали ли? Искам да кажа,

тя свързана ли е с майка ми?

— Не. — Лонг сви рамене. — Просто се опитвам да водя разговор. Не знаех за нея и ми стана любопитно, това е.

Фин вирна глава.

— Ах, значи ви стана любопитно?

— Не. — Ясно беше, че Лонг продължава да го изучава и да опитва да го разгадае. — Знаехте ли, че майка ви е мъртва? — попита.

— Дори не знаех, че е била жива — отвърна Фин. — Коя беше тя?

Детективът отново вдигна писмото.

— Тя изобщо ли не ви отговори? И не разбрахте коя е? — Детективът отиде до прозореца и погледна надолу към хълма и брега.

— Не. Тя изобщо не ми отговори и аз не разбрах коя е била. — Неволно повиши тон и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Така и не разбрах кои са били родителите ми. А вие идвате и ми казвате, че майка ми е била убита. Извинете ме, ако съм малко нетърпелив. Коя беше тя?

Минаха няколко секунди, преди Лонг да отговори. Той се обърна и каза:

— Съжалявам. — Заради начина, по който го изрече, на Фин му се прииска да го удари с коляно в слабините, но успя да се сдържи. — Името ѝ е Елизабет Конър — рече накрая. — Живяла е в Роксбъри, малко след Метрополитън Хоспитал. Да сте наминавали наскоро там?

— Ходя в окръжния съд на Роксбъри всяка седмица. Вероятно вече го знаете, след като сте ме проучили. Как е била убита?

— Била е пребита. — Лонг извади малък бележник от джоба си и прелисти няколко страници. — С ръжен от камина. Който и да го е сторил, не е спрял да я налага дори след като е издъхнала. Изглежда е бил доста бесен. Проникнато е с взлом, целият апартамент е претърсен и обърнат с главата надолу. Не знаем какво точно е държала там, затова не можем да кажем какво са взели.

— А писмото...

— Открих го залепено за дъното на едно чекмедже. Интересно четиво.

— Бях ядосан, когато го писах.

— Да, и аз така реших. Разбираемо е, предвид всичко, през което сте преминали. Детството ви не вярвам да е било много щастливо, след

като се е отказала от вас.

— Не, не беше.

— Сигурно ви е било тежко.

— На много деца им е тежко. — Фин присви очи и ги впи в Лонг.
— Ами вие, детективе, какво беше вашето детство?

Лонг кимна и се изсмя тъжно. „Туше, господин Фин. Право в десетката.“

— Разбира се, никой от родителите ми не е бил убит. В противен случай на вратата ми щеше да почука ченге и да ми зададе куп дразнещи въпроси. Вашата майка обаче... През колко приемни семейства минахте? В колко домове за сираци ви местиха, преди да ви изхвърлят на улицата?

— През прекалено много. — Фин си наложи да не се връща към спомените за нерадостното си минало. — Беше преди много време.

— Да, преди много време. — На някои рани им трябва много време да заздравеят.

— Имате ли да ме питате нещо конкретно, детективе? — попита раздразнено адвокатът.

— Такава ми е работата, разберете. — Лонг отново погледна записките си. — Елизабет Конър е живяла сама, няма доказателства за дълготрайна връзка, не е била омъжена, не е имала деца — освен вас, разбира се — имала е скучна работа на десет пресечки от жилището си. От това, което събрах дотук, мога да заключа, че е водила доста сив и еднообразен живот.

— Някакви улики или следи към предполагаемия убиец? — попита Фин.

— Само едно гневно писмо от сина ѝ, когото очевидно не е познавала, залепено за дъното на чекмеджето ѝ. — Лонг отново размаха писмото, Фин отмести очи. — Освен него нищо друго. Сега разбирате защо трябваше да ви посетя.

— Разбира се. Вече става късно, затова ще ви улесня максимално, детектив. Написах писмото много отдавна и го изпратих на агенцията, която ме е дала за осиновяване като бебе. От там казаха, че ще го препратят на родната ми майка, ако желае да го приеме. Повече не чух нищо. Нито знаех нещо за самоличността на майка ми допреди пет минути. Нямам нищо общо със смъртта ѝ.

Докато Фин говореше, Лонг си записваше.

— Това ли е всичко? — попита и вдигна глава. — Нищо друго?

— Поне аз не се сещам за друго. Само въпроси за това коя е била и защо са я убили.

— Вие не сте я познавали, а и тя ви е изоставила. Тогава защо ще ви е грижа?

— Не знам. Може би не трябва да се интересувам, но нещо ме подтиква да го правя. Имате ли да ме питате нещо друго?

Лонг сви рамене и затвори бележника си.

— Кварталът, в който е живяла, не е от най-спокойните. Много е възможно да е било обикновена кражба, която се е превърнала в трагедия. Наркоман, който е търсел да открадне нещо, за да го продаде за следващата си доза.

— Звучи логично.

— Може би. Въпреки това аз съм длъжен да проверя всички улики. — Детективът погледна към тъмните петна върху килима. — Мамка му, намокрих ви килима. Съжалявам.

— Това е само вода — отвърна Фин. — Ще изсъхне. — В продължение на няколко секунди в стаята се възцари неловко мълчание, докато двамата се гледаха един друг. — Имате ли снимка?

Лонг се намръщи.

— Не и такава, която бихте искали да видите.

— Какво искате да кажете?

Детективът се почувства неудобно за първи път тази вечер.

— Направена е в моргата.

— Искам да я видя.

Лонг извади от джоба на сакото си полароидна фотография, зърна я за секунда.

— Сигурен ли сте?

Фин се протегна и взе фотографията от ръката му. Тя не приличаше на човек. Беше гола до гърдите, а оттам надолу тялото ѝ беше покрито с чаршаф. Лъчът на хирургическата лампа беше осветил бялата ѝ опъната кожа. Косата ѝ беше прибрана назад и Фин видя пръските кръв по лицето ѝ. Това му даде съвсем бегла представа как е изглеждала приживе. Поне очите ѝ бяха затворени.

— Ще я задържа, става ли?

— Защо — попита Лонг.

— Защото така.

Детективът кимна.

— Имам още.

— Нещо друго? — попита домакинята.

— Не, засега не. — Лонг прибра бележника в джоба на сакото. —

Извинете, че ви се нахвърлих така.

— Както казахте, такава ви е работата.

— Да. Сам ще намеря изхода.

Фин го съпроводи с очи, докато той вървеше по коридора.

— Лонг? — провикна се адвокатът, когато детективът се озова при вратата. Лонг се обърна към него. — Наистина ли нямате други следи?

Той поклати глава.

— Нищо.

— Колко време ще ви трябва, за да приключите случая?

Детективът сбърчи чело.

— Уверявам ви, господин Фин, ще работя по този случай, докато не остане и последната искра надежда за разплитането му.

— Колко? — настоя.

Лонг понечи да отговори, но се спря. Пое си дълбоко дъх и попита:

— Реално ли?

— Да, реално.

Лонг сви рамене.

— Ако нямаме някой голям напредък — нещо, което да разчовъркаме — една седмица. Може би повече, може би по-малко. Знаете как работи системата. — Фин се вторачи в него. Лонг кимна, отвори вратата и излезе.

— Да — тихо изрече адвокатът, — знам как работи.

ОСМА ГЛАВА

Иймън Макдугъл в миналото беше обожавал баровете. Прекарал беше живота си в обикаляне на пъбове и таверни, пленявайки жените с усмивки и размахвайки юмруци пред мъжете. Именно в баровете той изгради репутацията си, изгради поминъка си. Обичаше баровете така, както морякът обича морето, а пилотът — небето.

Синът му съсипа всичко това.

Кевин Макдугъл започна тайно да ходи по заведенията още от четиринайсетгодишен. Ако беше само това, баща му нямаше да се впечатли, дори щеше да се гордее, че момчето ще добие неговата репутация. Но синът едва ли беше способен на подобно нещо. Докато Иймън беше висок и с широки рамене и гърди, Кевин беше нисък и слаб. През годините синът доста се беше поизпотил във фитнес залите, за да наpomпа мускули върху тънката си костна структура, но поради някаква необяснима причина това само беше раздразнило още повече Иймън. Неодобрението на бащата караше сина да се чувства неуверен, правеше го слаб. От всички пороци Иймън най-много мразеше слабостта, а тя изглежда беше характерна за неговото единствено отроче.

Най-голямата слабост на сина му се разви постепенно през последните няколко години. Развиваше се бавно и Иймън си внуши, че не си заслужава да се тревожи. В края на краищата, самият той беше опитвал кокаин на младини, но наркотикът не успя да повлияе на бъдещето му. Беше просто начин да си убива времето, начин да си достави тръпка в и без друго изпълнения му с адреналин живот. А и той беше достатъчно разумен да си дава сметка, че ако прекали с дозите, дрогата ще отслаби волята му.

Очевидно синът му не притежаваше неговата сила на интелекта, що се отнасяше до наркотиците. Според слуховете Кевин беше започнал с кокаин, минал бързо на крек и хероин. Сега момчето употребяваше всичко, до което можеше да се докопа. А също така и продаваше. Иймън не изпитваше морални угризения по отношение на

търговията с дрога, защото тя му даваше стабилни приходи през годините, но мисълта, че продава направо на улицата, го депресираше. За тази цел си имаше дребни мошеници, пласьори и имигранти. Никой с положение в обществото не продаваше на улицата. Ако сключваше сделка, то беше за пласиране на едро, а пачките банкноти на масата достигаха седемцифрени суми. От факта, че синът му е започнал да продава на улицата дози за по десет долара, направо му се повдигаше.

Затова, въпреки дългогодишната си любов към баровете, Иймън с отвращение, граничещо с погнуса, отвори вратата на „Хот Спот“, за да търси сина си. „Хот Спот“ беше ново заведение за Южен Бостън и привличаше вниманието. Черният лакиран барплот, модерните абстрактни черно-бели фотографии на стената, кадифените завеси ясно даваха да се разбере, че барът е предназначен главно за онази прослойка от юпитата, която през последните десетилетия наводни Саут Енд. За миг Иймън дори се запита дали не е попаднал в гей бар и се ужаса, но присъствието на дългокраки млади красавици, облечени в прилепнали по тялото вечерни рокли и със скъпи прически, го успокои.

Огледа се, докато очите му се приспособяват към полумрака. Повечето от клиентите бяха облечени или в костюми, или в също толкова униформени и еднообразни черни джинси и пуловери. Не му се вярваше, че местните още не са изгорили това място до основи.

Кевин седеше в дъното, в зона с големи, кръгли сепарета, тапицирани в същата кичозна кадифена дамаска като завесите. Беше се отпуснал, полулегнал, заобиколен от две жени и двама души от неговата „банда“. Двете жени бяха привлекателни, но дори те не успяха да премахнат раздражението на Иймън. Кевин носеше черен кожен панталон и широк бял пуловер, който подчертаваше мускулите му. Когато видя баща си, мигом се изправи.

— Трябва да говорим — студено каза Иймън.

Присъстващите на масата се спогледаха неловко.

— Искаш ли да седнеш? — попита го Кевин.

Иймън поклати глава.

— Не, искам ти да станеш.

Всички обърнаха погледи към Кевин, който беше притиснат от двете страни от по двама души.

— Чухте го! — извика той на другите. — Пуснете ме да изляза. — Всичките четирима веднага се поместиха, като му дадоха възможност да излезе от която си страна поиска. Той избра подалечния от баща му маршрут. — Ще се върна — каза на подчинените си, които отново седнаха по местата си.

Иймън отстъпи няколко крачки от масата, за да е сигурен, че никой няма да ги подслушва.

— Често ли идваш тук? — попита сина си, когато той се приближи до него. По тона му можеше да се разбере и отношението му.

— Понякога — отвърна младежът. — Защо? Какво не му харесваш?

— По седалките има шибани зебри. — Иймън поклати глава. — И още ме питаш какво не му е наред?

— Какво толкова? Собственикът каза, че зебровият цвят е новият черен.

Иймън вдигна ръка, като да удари сина си, и Кевин трепна. Реакцията накара стария да се почувства по-добре за миг.

— Ти си кръгъл идиот.

— Защото харесвам това място ли?

— Не, това е само потвърждение на констатацията ми.

— Тогава защо?

— Наех ти адвокат, един от най-добрите. А ти дори не го използваш? На печен ли се правиш пред него? Момче, не ми харесва това отношение, разбираш ли?

Кевин предизвикателно скръсти ръце.

— Той иска от мен да направя признание, за да ме вкарат в затвора. Тая няма да я бъде.

Иймън Макдугъл въздъхна тежко.

— Ти наистина си глупав, синко. Мислиш ли, че ще допусна да те вкарат в затвора? — Поклати глава. — Може да е най-подходящото място за теб, да видиш какво представлява истинският живот, но там няма да оцелееш дълго и аз го знам.

— Но адвокатът ми каза така.

— Млъкни и прави това, което ще ти кажа. Адвокатът няма да ги остави да те вкарат в затвора. Не го слушай какво говори, ясно ли е? Той ще те измъкне, точка.

— На мен друго ми каза.

— Е, хубаво, ще промени мнението си.

— Откъде знаеш?

— Защото мога да съм много убедителен. — Иймън огледа дрехите на сина си и за сетен път поклати глава. Сграбчи го за раменете и го придърпа към себе си, за да види отблизо очите му. А те бяха зачервени и насълзени и издаваха пристрастеност към забранените удоволствия. Ако не бяха на публично място, Иймън вероятно щеше да пробие стената с него.

— Избави се от тия боклуци — изръмжа той.

— Не те разбирам? Какви боклуци.

Баща му стисна раменете му с масивните си длани, докато той не изпъшка от болка.

— Напълно сериозно ти говоря, момче, време е да се вразумиш. Ако не го направиш сега, няма да го направиш никога. А не искам да гледам как майка ти се мъчи с теб. Ако се стигне дотам, ще предпочета бърз и безболезнен изход за теб и за нея, разбра ли ме? Няма изобщо да се церемоня с теб. Разбра ли? — Стисна раменете му още по-силно.

— Ох! — изстена Кевин и се изскубна от хватката на баща си. — Добре, добре.

— А сега занеси задника си обратно при адвоката и му кажи, че си съгласен. Още утре. Ясно ли е?

— Да, добре. — Младежът разтърка раменете си.

Иймън кимна, обърна се и се запъти към вратата.

Когато мина покрай барплота, погледна към бармана. Онзи носеше плътно прилепнал черен кожен панталон, бяла тениска, с два номера по-малка, и черно кожено елече. Имаше по три обици на всяко ухо.

— Кажи на шефа ти да не забрави да си плати застраховката — обърна се Иймън към него. Барманът го погледна объркано и понечи да отговори нещо, но той го спря с вдигната ръка. Сега не беше в настроение да слуша бръщолевене. — Просто му кажи. — След тези думи отвори вратата и се върна при чакащата го кола и шофьора.

* * *

Лонг седеше в колата си и пишеше в малкия си тефтер, който винаги беше у него. Нямаше много за писане, но му беше трудно да помести всичко върху малките страници. Ключът към успеха в неговата професия беше да се събират детайлите, да се групират на стада, за да се оставят спокойно да се хранят, взаимодействат и комбинират едни с други. Ако вникнеш добре в детайлите, рано или късно пред теб се открива истинската картина, която толкова дълго си търсил. Откриват се първопричината и белезите на вината.

До този момент след краткия разговор със Скот Фин той не беше съзрял тези белези. Човекът беше притеснен, но притеснението и нервността му бяха продиктувани от шокиращото разкритие, което му направи Лонг. Детективът можеше да разпознае неподправената и непринудена емоционална реакция. Единственото, което не се вписваше много в живота на адвоката, беше момичето. Щеше да проучи и него, но интуицията му подсказваше, че това няма да доведе до нищо.

Когато свърши с писането, прибра бележника в джоба на шлифера си. Бръкна и извади бутилката изпод седалката. Вдигна я и понечи да отпие, но беше празна. Поклати глава. Беше лош знак — не си спомняше кога я е изпил.

* * *

Фин още седеше на дивана, втренчен в стената.

— Така ли ще седиш цяла нощ? — попита го Сали.

Той се обърна към нея. Стоеше на вратата, облечена в развлечена тениска и клин. Тя го гледеше подобно на лекар-онколог, който търси и най-малкия признак на болестта — признак, че пациентът може всеки момент да се строполи на пода.

— Чу ли разговора ни? — попита я Фин.

— Да — отвърна тя без колебание. — Чух.

— Значи си разбрала. — Не му харесваше това, че беше подслушвала. Неприятните спомени за сирашкото му детство бяха прозорец към душата му, през който би предпочел тя да не гледа.

— Това беше основната причина да подслушвам — отбеляза тя. Фин затвори очи и отпусна главата си назад, без да каже нищо. Беше

ужасно изтощен. — Та ти дори не си я познавал — продължи Сали. — А и по всичко личи, че и тя не те е познавала. За щастие.

Той отвори очи и ги впери в нея.

— Така ли щеше да кажеш, ако беше твоята майка?

— Моята майка? — Тя се загледа в пода и за миг Фин съжали, че ѝ е задал този въпрос. — Аз познавах майка ми, така че бих могла да кажа много по-лоши неща за нея от това.

— Наистина ли? По-лоши?

Изражението ѝ беше напълно сериозно.

— Не, вероятно не бих. Майка ми е такава издънка. Дори не ѝ се ядосвам вече. Всички си имаме проблеми, тя също си има нейните. Светът продължава да се върти. Поне твоята майка е била нормална.

— Нормална и се отказва от детето си? На мен не ми се струва логично. — Разтърка челото си с длан. — Трябва да лягаш вече. Утре си на училище.

— Какво ѝ написа в писмото? — Тя имаше навика да задава най-личните и съкровени въпроси директно, без увъртане, което ги правеше да звучат съвсем на място, Фин се възхищаваше на това ѝ умение, но не и когато въпросите ѝ бяха насочени към него.

— Дори не си спомням — излъга той.

— Напротив. — Трябваше да ѝ признае, че беше умна и трудно можеше да я заблуди. Не приемаше всяка дума за чиста монета. Вероятно благодарение на това беше оцеляла. — Та какво ѝ написа?

Фин се наведе напред.

— Написах ѝ да върви по дяволите. Разказах ѝ за всеки един мой лош спомен от детството ми и хвърлих върху нея вината за всичко. Разказах ѝ за побоите, за сбиванията, за бандите, в които членувах, за ужасните неща, които вършех. — Стана и отиде до същия прозорец, до който беше стоял Лонг, вирайки се в гледката, която се разкриваше от хълма. Впечатляващо. Понякога самият той се удивяваше колко много е постигнал. — Пожелах ѝ, през каквито и трудности да е преминала, да са били толкова лоши, колкото моите и че дори и в ада да се провали, пак няма да разбере и да почувства на какво съм бил подлаган.

— А? — Фин почувства погледа ѝ върху себе си. — Значи... не като да е било коледна честитка.

Той изсумтя и неволно се изсмя. Слава Богу, тя имаше чувство за хумор.

— Не съвсем. Нарекох я с всички възможни ужасни епитети, за които можах да се сетя. Тогава още бях млад и зелен, незрял.

— На колко години беше?

— По онова време още следвах право и все още ми се налагаше да изпитвам затруднения, породени от желанието ми да скъсам окончателно с уличния живот. Съвсем не бях доволен и щастлив тогава.

— А сега? Щастлив ли си. — По невинността, изписана на лицето ѝ, разбра, че въпросът е зададен съвсем искрено. Но не знаеше как да отговори искрено.

— Сега съм по-добре — отвърна. Поне това беше истина.

— Следвал си право? Значи си бил на около двайсет?

— Да, там някъде.

Тя скептично поклати глава.

— Искаш да кажеш, че детството ми ще продължи да ме спъва още поне десет години?

Той тъжно се усмихна.

— Ако имаш късмет. Ако си като всички останали, то ще продължи да ти обърква живота за много по-дълъг период от време. — Фин се върна и отново седна на дивана. Навъси се и продължи: — Ти не трябва да преживяваш всичко това. Аз ще съм доволен, ако не се тревожиш.

— Не се тревожа, просто ми се иска да ти помогна.

— Как?

Тя сви рамене.

— Какво ще кажеш да ти донеса йогурт?

— Мислиш ли, че ще помогне?

— В него има полезни бактерии. Поне няма да навреди.

Фин сви рамене.

— Ще взема да опитам.

Тя донесе две кофички с две лъжици и подаде едната на него. После отвори нейната, облиза капака и започна да разбърква с лъжицата, докато плодовете се показаха на повърхността.

— Научи ли нещо за баща си?

— Не.

Тя започна да бърка с лъжица киселото си мляко, замислено свъсила вежди.

— Още не е свършило и за теб — изрече, без да отмества поглед от кофичката с кисело мляко. Думите ѝ бяха повече като констатация, не като въпрос.

— Какво не е свършило? — попита той. Глупаво беше, защото и двамата знаеха много добре за какво става въпрос. Фин непрекъснато забравяше, че за крехките си шестнайсет години тя беше преживяла доста тежка трагедия. Това ѝ даваше повече мъдрост, отколкото имаха повечето хора дори на шейсет.

— Майка ти... убийството. Ти няма да оставиш така нещата.

— Не е необходимо да се притесняваш.

— Казах ти, не се притеснявам, а искам да ти помогна. Но и аз искам да разбера защо.

— Тя ми беше майка — отвърна след няколко секунди размисъл Фин. — Така и не разбрах коя е, нито откъде произлизам.

— И какво от това? Кой го е грижа кои са родителите ти или пък какъв е произходът ти? Единственото нещо, което има значение, е къде си и какво си в момента. Погледни моите родители: баща ми — престъпник, умрял от насилствена смърт, майка ми — курва и наркоманка. Ако хората си мислят, че ще ги оставя да съдят за мен по това, което са били родителите ми, жестоко се лъжат.

— Да не знаеш изобщо кои са били е по-различно. През цялото време живях с тази въпросителна и сега има шанс да получа отговори.

— Ами ако не са отговорите, които си очаквал?

— Така или иначе ще разбера истината. А пък и нали чу детектива. Никой няма да си помръдне пръста, за да открие убиеца ѝ. Той беше прав: аз знам как действа системата. Ще поразровят малко, но ако не изскочи някоя солидна улика, случаят ще бъде закрит още преди края на седмицата. Тя ми беше майка. И аз ще разбера какво се е случило с нея.

Сали изгреба йогурта от дъното на кофичката и облиза лъжицата.

— Ясно — каза.

Той тъжно се засмя.

— Значи поне на един от нас му е ясно.

— Много е просто. Ти си свястно, порядъчно момче и смяташ, че е редно да постъпиш така. Точка по въпроса.

Той поклати глава.

— Не, не съм порядъчен.

Сали стана, отиде в кухнята и изхвърли празната кофичка в боклука.

— О, да, си и още как. Това не означава, че си идеален. Но лошото момче не би се заело да се грижи за проблемната дъщеря на мъртвия си клиент само защото така е редно. — Той вдигна глава, но тя вече беше излязла от стаята. — Лека нощ, до утре сутринта — провикна се от коридора.

* * *

Коул седеше в тъмното на улицата пред апартамента на адвоката. Беше видял как Лонг си тръгна с колата, но не преди да понечи да отпие от празната бутилка.

Поне това беше добър знак. Колкото повече пиеше детективът, толкова по-безопасен ставаше. Коул знаеше от своите осведомители в полицията, че Лонг почти не се задържаше в офиса. Ако началството му разбереше, че пие, щеше да има законни основания да го уволни. Това искаха всички.

Подобен развой на събитията щеше да реши и някои проблеми на Коул. Пиян или не, Лонг беше свързал името на Елизабет Конър с това на адвоката. Може би уменията му на разследващ полицай не бяха притъпени от алкохола, както се надяваше той.

Той смръщи чело. Адвокатът представляваше ново предизвикателство в уравнението. Знаеше достатъчно за Скот Т. Фин, юрист. Адвокатът имаше колоритно минало и репутация на опърничав човек. Точно това в момента на Коул изобщо не му трябваше.

Той взе телефона и набра номера. Иймън Макдугъл вдигна след второто позвъняване.

— Аз съм — каза Коул. — В Чарлстън съм. Лонг току-що си тръгна от апартамента на адвоката.

— Доста бързо — отбеляза Макдугъл. — Не ме изненадва обаче. Ще мога да го използвам.

— Как?

— Не е твоя грижа.

— Ти ме нае да свърша работата, значи всичко е моя грижа.

— Засега искам само да не изпускаш Фин от очи и да ми казваш какво прави.

Коул се наежи:

— Аз не приемам заповеди. Ако не ти харесва, наеми си някой друг.

— Много добре знаеш, че няма да стане. Ще удвоя хонорара ти.

Коул обмисли офертата.

— Ще държа под око адвоката — отвърна той. В действителност нямаше избор.

Затвори и набра следващия номер.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лонг гледаше замислен купчината бумаги на бюрото си. Опитва се да облекчи главоболието си, като разтърка основата на носа си. Нямаше полза. Болката като че се разпространи към тила му. Сутрин беше най-мъчително. Беше го разбрал вече.

Пред него беше разлистен като на длан животът на Елизабет Конър. Извлечения от банкови сметки, сметки за ток, вода, телефон и парно, распечатки на телефонни разговори, кредитни досиета. Дори и като се прибавеха разпитите на нейните съседи и колеги, картината пак беше доста неясна. По всичко личеше, че жената едва е свързвала двата края, непрекъснато е имала дългове и постепенно е затъвала в нови и нови. Била работила във фирма „Рескю Файнанс“ — нещо като легална лихварска къща, даваща заеми на хора в затруднение срещу лихва от двайсет и един процента. Вероятно фирмата, освен всичко е служила и за пране на пари на мафията. Имаше офис с трима служители, истинските собственици явно бяха скрити сред привидните съдружници. Колегите ѝ знаеха доста малко за нея, описваха я като затворена. Съседите ѝ я определяха като неприятна. Нямаха приятели.

Ровенето в живота на жената депресира Лонг. Историята му беше позната до болка. Малцина щяха да скърбят за кончината на Елизабет Конър. Най-потресаващото за детектива беше, че такива бяха съдбите и животът на преобладаващото мнозинство от хората. Когато дойде краят, на никого не му пука за теб. Човек се ражда сам и умира сам. Поне така той видя нещата през призмата на жалкото съществуване на Елизабет Конър. Единственото, което беше останало след нея, беше объркана диря от бумаги.

Той хвърли поглед към пожълтения скициран портрет-фоторобот в ъгъла на бюрото му. Сутринта го беше свалил от дъската за важни съобщения на първия етаж. Портретът стоя там години и той го беше подминавал всеки ден, без да му обърне сериозно внимание. И все пак екипираната рисунка трябва да беше оставила отпечатък в съзнанието

му. Портретът беше на мъж на средна възраст, с прошарена коса, сресана назад, с белег на челото във формата на малко v. Очите му бяха светли, но изражението му беше студено. Вероятно беше само случайно съвпадение, но мъжът на рисунката изглеждаше досущ като мъжа, който беше забелязал сред тълпата, събрала се пред блока на Елизабет Конър.

— Това е случаят от Масачузетс Авеню — обади се някой зад него.

Лонг вдигна очи. Беше капитан Таунсенд, който се надвеси над рамото му. Капитанът беше нисък и трябваше да проточи врат, за да види какво има на бюрото. Като че не беше много заинтригуван от видяното.

— Да — потвърди Лонг. — Няма голям шанс, нали?

— Някаква причина да копаем в тази насока?

Детективът поклати глава.

— Не, предполагам. Пристигна докладът на криминалистите. Никакви отпечатъци, дори и от убитата. Жертвата е имала дете. Дала го за осиновяване. Сега той е адвокат в Чарлстън. Снощи ходих да го проверя, но не мисля, че има нещо общо с това. Каза, че изобщо не знаел коя е майка му и съм склонен да му вярвам. Написал гневно писмо през осемдесетте години, но няма признаци да му е отговорила. Не мога да намеря нищо друго, което да свързва двамата, освен раждането му.

— Нищо друго?

— Нищо. Има един бар наблизо, в който тя е работила. Ходила често там. Не била от онези, дето обичат да пийнат по едно-две, преди да се приберат у дома. По-скоро тежък случай. Приказват, че имала сериозна репутация като по-млада, но това било много отдавна.

— Това обяснява защо е постъпила така с детето.

— Така е — съгласи се Лонг. — Прегледах досието ѝ, но не открих нищо, което да я уличава като тежък престъпник. Няма да се учудя и на младини да е била аматьорка. Остава ми да проверя няколко телефонни номера, на които е звъняла, но не очаквам да се натъкна на нещо сериозно. По всяка вероятност е обикновен обир и апартаментът ѝ е бил избран от крадците случайно.

— А това за какво ти е? — Таунсенд кимна към скицирания портрет-фоторобот.

— Просто така. Когато бях пред блока на Конър оня ден, видях един мъж в тълпата, който много приличаше на този. Същата коса, същите очи, същия белег. Свалих я от дъската тази сутрин, за да я разгледам по-добре.

Капитанът взе фоторобота и се изсмя:

— Този не е истински. Призрак е.

— Призрак?

— Така го кръстихме навремето. Този фоторобот беше направен през деветдесетте по описание на свидетел на четири убийства. Тогава ти още не работеше в полицията. Грозна работа. Случи се след разпадането на бандата на Уинтър Хил и гангстерите искаха да запълнят вакуума. Имаше една група, командвана от Ню Йорк, която се опита да се настани в града. Някои от най-известните местни играчи решиха да пратят ясно послание на натрапниците. Взеха на мушка четирима от нюйоркския контингент. Едни от най-кървавите и ужасни убийства, които Бостън познава. След тази случка нюйоркчаните се оттеглиха.

— И зад всичко стои този човек?

— Така и не стана ясно. Един доносник, Джоуи Шилоу, твърдеше, че е видял как онзи е очистил четиримата. Той ни даде описанието. Каза, че бил някакъв наемен убиец на свободна практика, нает от бандата на Уайти Бългър. Ако се вярва на думите на Джоуи, бил най-хладнокръвният убиец, който някога се е раждал. От онези, с които никой не иска да се ебава. Момчето работеше почасово като чистач и невъоръжена охрана. Ние сериозно се захвем тогава да открием престъпника, но без резултат.

— Мислиш, че доносникът е искал да отклони следата от истинските убийци ли?

— Така решихме, но едва ли ще разберем някога истината. Няколко седмици по-късно открихме Джоуи в куфар. Беше нарязан на десет парчета. Очите и езикът му липсваха. Съдебният лекар беше убеден, че са му ги отрязали, докато е бил жив.

— Гадна работа.

— Да, гадна. Продължихме да търсим този човек, но така и не открихме нищо. Ако изобщо е съществувал, потъна вдън земя. Кръстихме го Призрака. За известен период всеки път, когато се натъквахме на неразкриваемо убийство, го приписвахме на Призрака.

— Доста мелодраматично.

— Така е. Той е повече мит, отколкото действителен заподозрян. Като кайзер Созе или Снежния човек. Пазим си фоторобота единствено за спомен.

— Е, казах ти, че навярно няма да излезе нищо. Само плод на въображението ми. — Вратът на Лонг го заболя да гледа нагоре и затова отново се наведе към бюрото. Изчака Таунсенд да си тръгне, но това не се случи. — Нещо друго ли има, капитане?

— Да. — Той избягваше да погледне Лонг в очите. — Ела в кабинета ми.

Лонг огледа бумагите, разпилени по бюрото му. В чекмеджето му имаше малко шише и той силно се изкуши да го извади и да отпие. Усети как ръката му го тегли натам, но размисли. Нямахме смисъл да влошава положението си. Поне не още.

— Да, разбира се, капитане. — Беше очаквал тази среща рано или късно да се състои.

* * *

Том Козловски слушаше разказа на Фин за срещата му с Лонг. Когато адвокатът свърши, той се облегна назад и се замисли за миг.

— Каза ли ти, че си заподозрян? — попита.

Фин поклати глава.

— Не, но беше много изтънчен, когато ми намекна, че съм единственият човек, с когото полицията свързва жертвата. Изглежда, жената не е имала много хора в живота си. А и писмото, което написах...

— Да разбирам, че не е добре?

— То обяснява идването му. Не бях в най-любящия си период, когато го писах.

— Включи ли някакви ясни заплахи в него? — Козловски обмисляше ситуацията като ченге. — Написа ли нещо, от което да може да се заключи, че ако я намериш, ще ѝ навредиш?

— Не пряко. Писах ѝ да върви по дяволите и дано ѝ се случат ужасни неща, но нямаше никакви преки заплахи.

— Това поне е добре. — Козловски протегна краката си и впери поглед в пръстите си. — В крайна сметка, ти нямаш нищо общо със смъртта ѝ. Та дори не си я познавал, няма защо да се тревожиш.

— Да, навярно си прав.

— Но няма да оставиш така нещата, нали?

— Не, няма.

— Не съм и предполагал обратното.

— А ти как би постъпил на мое място?

Козловски поклати глава.

— Това няма значение. Тя беше твоя майка, а не моя.

— Въпреки това искам съвета ти.

— Глупости, не ти трябва съвета ми, а помощта ми. Никога не се вслушваш в съветите ми.

— Напротив, винаги те изслушвам, но просто в повечето случаи не съм съгласен с теб.

— Никога не си съгласен с мен. — Козловски отпусна главата си между коленете. — Господ ми е свидетел, грижите за твоята сигурност се превръщат във все по-трудно и дълготрайно занимание.

— Да, но и заплащането е добро. — Фин се приближи до него. Ще ми помогнеш, нали?

— Имам ли избор?

* * *

Лонг седеше в кабинета на Таунсенд. Капитанът се чувстваше неловко. Хората в отдела напоследък го подминаваха и го избягваха. Той се запита дали това щеше да се промени.

Капитанът се намести в стола си — голям черен кожен гигант, който сякаш го беше погълнал и го правеше да изглежда още по-дребен на тъмния фон.

— Та така — започна Таунсенд, но се спря, не знаеше в каква посока да поведе разговора. — Все още ти търсим партньор. Може да отнеме известно време.

— Не е учудващо.

— Не е. — Таунсенд се покашля и отново се намести в огромното кресло. Искам да съм ясен с теб, Лонг. Ти беше един от най-

добрите детективи в отдела. Служебната ти характеристика говори сама за себе си. Преди три месеца бих се спрял на теб да ме наследяш на този пост.

— Но вече не — отвърна Лонг и се усмихна иронично.

Таунсенд се намръщи.

— Не, вече не. Разследването на убийството на Кълен не установи никакви служебни нарушения или злоупотреби. Това не означава, че не беше хванат в такива. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да. Казвате, че според хорското мнение аз съм корумпирано ченге. Дотук с презумпцията за невинност.

— Не се прави на света вода ненапита. Ти си полицаи и знаеш как е. Ако съдът оневини престъпник, за теб той автоматично ли става невинен?

— Не.

— Разбира се, че не. Като всички нас ти си казваш, че се е отървал, защото някой се е поддал на тъмната страна. — Таунсенд се облегна в стола и се почеса между краката. — Сигурен ли си, че още искаш да си на тази работа?

— Това е единствената работа, която знам как да върша. Единственото, в което съм добър.

— А какво мислиш за Вътрешния отдел. На тях винаги им трябва добри професионалисти. Мога да кажа някоя и друга добра дума за теб.

— Те също мислят, че съм корумпиран.

— За тях всички са корумпирани. Какво ти пука? Освен това те са тези, които те оневиниха при разследването. Защо да не ги оставя да сърбат надробената попара?

— Благодаря.

— Знаеш какво имам предвид. — Таунсенд въздъхна. — Чуй ме, ти ми харесваш. Аз те докарах тук. Но аз също така знам колко скапан ще е занапред животът ти тук.

— Искам да преследвам престъпници, а не ченгета — тихо отвърна детективът.

— Не това каза обаче на копоите от Отдела за вътрешни разследвания, нали?

Лонг стисна устни, след което отговори:

— Не беше мое решение. Нямах избор.

— Може би, но в нашата работа всичко се крепи на доверие. Останалите ченгета в отдела трябва да могат да ти се доверят, когато сте на улицата. Може би не е твоя вината, но те загубиха доверието си в теб. Ще ти е трудно да продължиш да вършиш работата си както досега.

— Ще се оправя. Още мога да я върша.

— Да, предполагам, че е така. Но струва ли си? — Капитанът стана и отиде зад бюрото си. — Дори и още да си в състояние да вършиш работата си, има неща, заради които ще излетиш от полицията, ако не внимаваш.

— Като например?

— Като например слуховете, които се носят за теб и бутилката. Не е добре.

Лицето на Лонг помрачня.

— Кой пуска тези слухове?

— Има ли значение?

— За мен има.

Таунсенд поклати глава.

— За мен няма. Единственото, което ме вълнува, е дали слуховете са верни. — Той излезе иззад бюрото и седна на ръба му, като едновременно се наведе към подчинения си. — Та искам да те попитам верни ли са тези слухове.

Лонг стана.

— Ако смятате, че върша нещо, което пречи на работата ми, ми направете забележка — отвърна. — Слухове не коментирам.

— И ти имаш право. — Таунсенд отново седна в огромното кресло. — Но си помисли все пак. Ако ти е необходимо да си вземеш малко почивка, да се посъвземеш, само ми кажи. Аз ще се погрижа.

— Съвсем наскоро се върнах от отпуск.

— Свърши ли нещо полезно?

— Гледах как умира баща ми.

Таунсенд заби поглед в земята.

— Чух за това. Съжалявам. И още не можеш да се съвземеш от загубата?

— За мой късмет аз съм от оптимистите, които винаги виждат полупълната чаша.

Таунсенд вдигна очи към него и погледите им се срещнаха. Лонг имаше чувството, че капитанът търси нещо. Вероятно отговори. Лонг обаче беше уверен, че той няма да открие никакви отговори, защото такива нямаше.

— Аз съм на твоя страна, Лонг. Но няма да мога да те предпазя, ако отново оплескаш нещата. Хората гледат само как да се отърват от теб, та дори и да е само за да не те гледат всеки ден. Разбираш ли ме? — Детективът не отговори. Не беше необходимо да казва нищо. И двамата много добре разбираха ситуацията. — Помисли пак за Вътрешния отдел, може отсега нататък там да ти е по-добре. Дори може да започнеш частна практика като специалист по охраната и сигурността. Сладка работа. Имам връзки в тези среди. Само кажи и веднага ще те свържа с когото трябва.

— Аз не съм цивилен и вие го знаете.

— Да, знам го. Но всички тук си задават въпроса още ли си ченге.

* * *

Фин работеше върху една молба до съда да изключи от доказателствата по делото признание, дадено от негов клиент, когато Кевин Макдугъл влезе в кабинета му. Изглеждаше не толкова наперен като в бара. Татуировките на врата му си бяха все така отчетливи, лицето му беше все така намръщено и сърдито, но изглеждаше някак изпразнено откъм заплахата.

Фин го погледна и зачака той пръв да заговори.

Макдугъл също го погледна и това мълчаливо противопоставяне можеше да продължава цял ден, ако в патовата ситуация не се намеси Лиса:

— С какво мога да ви помогна? — обади се тя от нейното бюро.

Младежът до такава степен се беше съсредоточил върху Фин, че дори не беше забелязал присъствието ѝ.

— А? — стреснато попита той.

— Предполагам вие сте Кевин Макдугъл — продължи тя и излезе иззад бюрото. — Приятно ми е, Лиса Кранц, сътрудничка на господин Фин.

Той се здрависа и се остави тя да го отведе до стола пред бюрото на адвокатата.

— Сигурна съм, че двамата имате доста да си говорите — добави. — Аз ще съм на бюрото си, в случай че някой от двама ви има нужда от нещо.

Лиса се върна на мястото си, а Фин мислено отбеляза поредна психологическа победа над надутото синче на Макдугъл.

— Да разбирам ли, че си променил намеренията си? — попита го.

— Нали съм тук?

— Да, така е. Значи се разбираме да действаме по моя начин, ясно? Слушаш и правиш всичко, каквото ти кажа. Повече никакви събирания с ония двамата идиоти от бара. Никакво пиене, особено на публични места. Никакви наркотици и никаква търговия на улицата. Щом свърши всичко, прави каквото поискаш, но дотогава ще трябва да се ограничаваш. — Макдугъл отмести поглед. — Сериозно ти говоря, Кевин. Казах на баща ти, че ще се заема със случая само ако играеш по моите правила. Ако нещо се оплеска, не искам да свързват името ми. Разбираш ли?

— Да — измънка младежът.

— Хубаво. Лиса ще се свърже с окръжната прокуратура, за да видим какво може да се направи. Качвай се на беembeто си и карай право към къщи. Така най-лесно ще се опазиш от допълнителни проблеми и неприятности.

Макдугъл стана и тръгна към вратата.

— Кевин? — каза Фин.

Младежът се обърна.

— Да?

— Говоря сериозно. Не ме интересува колко работа ми дава баща ти. Няма да изтъргувам репутацията си заради теб, каквото и да ми струва това.

Макдугъл се вторачи в него. След миг на устните му плъзна усмивка:

— Ти май наистина нямаш идея кой е баща ми, а?

— Знам много добре кой е. Но ако ме прецакаш, ще те изритам по задника толкова бързо, че няма да разбереш кога си се озовал зад

решетките. Остави телефонния си номер на Лиса, за да те държим в течение.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Шегуваш се — каза Фин.

— Не, не се шегувам — отвърна Козловски. — Така се говори в отдела.

— Лонг е убил партньора си? Мили Боже!

— Това е меко казано. С една дума, Лонг вече не е любимецът на бостънската полиция.

Пътуваха към апартамента на Елизабет Конър. Фин караше своя кабриолет Ем Джи с вдигнат гюрук. Партньорът му, който беше с огромно телосложение и мразеше малката кола, стискаше таблото пред себе си, сякаш това щеше да го опази в случай на катастрофа.

— Как е станало? — попита адвокатът.

Приятелят му поклати глава.

— Всички мълкват, щом се опитам да измъкна подробности.

— И не успя да научиш нищо? Нали си бивше ченге, за Бога!

— Да, бивше ченге съм. — Докато Фин завиваше от Масачузетс Авеню по булевард „Мелнея Кас“, той забеляза как Козловски стисна още по-силно таблото. — Понякога е нужно да се фокусираш на думата „бивше“.

— Тогава за какво си ми?

— Очевидно в случая не ти трябва — отвърна Козловски. — Ако искаш да ме уволниш, направи го още сега.

— Не мога. Ако те освободя, ще се лиша от Лиса. Не мога да рискувам.

— Тогава мълкни.

Фин спря на паркинга срещу кооперацията и изключи двигателя, след което издърпа ръчната спирачка. Силният звук като че стресна Козловски и Фин се уплаши, че партньорът му ще пробие таблото с пръстите си.

— Пристигнахме — каза. — Можеш да се пуснеш.

— Да му се не види, изкарваш достатъчно пари, за да си купиш прилична кола — изръмжа Козловски.

— Ще си купя прилична кола, когато ти си купиш приличен костюм.

На дръжката на вратата на апартамента висеше полицейска лента, но забраната за влизане във входа беше вдигната. На стълбищната площадка беше тъмно и Фин имаше чувството, че сънува кошмар.

— Какво мислиш? — попита той Козловски.

Партньорът му само сви рамене.

— Мисля, че работата е мътна и кървава. — Той си сложи кожени ръкавици. — Чакай да проверя нещо. — Опитва дръжката, но тя не помръдна. Стисна я и завъртя по-силно. Чу се изпукване и дръжката се завъртя със скърцане. — Не е заключено. Всичко трябва да е в ред. — Той побутна вратата и тя се отвори.

Фин изчака отвън на площадката, но нищо не се случи. Козловски отстъпи назад и с жест го подкани да влезе първи. Адвокатът се поколеба.

— Ако наистина искаш да разплетеш случая, трябва да започнем оттук — каза бившето ченге.

Фин кимна и пристъпи вътре. Освен бъркотията друго в апартамента не му направи впечатление. По повечето повърхности имаше размазана сива прах за снемане на пръстови отпечатъци и тъмно петно на пода там, където беше изтекла кръвта на Елизабет Конър. Освен тези неща жилището изглеждаше като хилядите подобни на него в Бостън. Беше едностайно с достатъчно място за един човек. Старият телевизор като че беше единственото бягство от монотонния и еднообразен живот. Един стол и евтина маса бяха придърпани близо до екрана. Обитателката на жилището навярно повечето пъти се беше хранила сама на тази маса. Всичко тук депресираше Фин.

Той обиколи наоколо, търсейки нещо — или по-скоро каквото и да е — което да му подсказе поне малко за живота на жената, която му беше дала живот. Уви, не намери нищо. Никакви снимки, никакви спомени. Козловски също обиколи апартамента, надничайки в шкафовете и чекмеджетата. След няколко минути той се обърна към Фин с думите:

— Трябва да вървим.

— Все нещо трябва да има.

— И да има, не го виждам. Ченгетата сигурно са претърсили апартамента поне с десетина души. Всичко, което е било с някакво значение, е заминало.

Фин отново огледа апартамента.

— Няма нищо, което да насочва към нейната личност. Нищо. Как е възможно?

Козловски сви рамене:

Някои хора живеят така. Работа, телевизия, вечеря пред телевизора, нищо друго. Така живях и аз, преди да срещна Лиса.

— Тогава защо са я убили?

Бившето ченге отново сви рамене:

— Може да се е озовала на неподходящото място в неподходящото време. На наркоманите им е все тая кого крадат.

— Може би.

— Ако останем по-дълго, ще се появят ченгетата и ще трябва да им даваме обяснения какво правим тук.

Фин кимна и двамата излязоха, затваряйки отново вратата след себе си. Когато завиха към стълбите, вратата на апартамент 2В се отвори и отвътре надникна някой.

— Кво праите тук? — попита човекът.

— Аз съм синът на Елизабет Конър — отвърна Фин. — Просто наминах насам.

Мъжът се намръщи и каза:

— Аз се обадих на ченгетата.

Фин погледна Козловски, който му кимна утвърдително.

— На детектив Лонг ли? — попита адвокатът. — Той дойде снощи в дома ми и ми съобщи за убийството на майка ми.

Вратата се отвори по-широко и оттам се показва възрастен чернокож мъж, спретнато облечен и сресан.

— Познавате детектив Лонг?

Фин кимна.

— Както казах, аз съм синът на Елизабет Конър.

Старецът се изненада.

— Не знаех, че е имала син. — Той се вгледа по-внимателно. — А, сега виждам. Вероятно сте наследили и част от чертите на баща си.

— Няма как да знам. Бях осиновен.

Старецът нищо не каза.

— Каква беше тя? — попита Фин.

— Майка ви ли?

— Вие ѝ бяхте съсед, трябва да сте я познавали.

Мъжът се облегна на рамката на вратата.

— Беше нещастна. Меко казано. Хората не бяха много добри с нея.

— Разкажете ми по-подробно.

Човекът го погледна смутено.

— Тя не беше добър човек — изрече и наведе глава. — Искате да чуете истината ли? Добре тогава, ще ви я кажа.

— Искам да знам.

— Тя се нанесе тук преди около пет години. Когато за първи път я срещнах, си помислих, че е расистка. Беше направо зла. Отнасяше се с мен като с последната отрепка. Едва след време разбрах, че не било, защото съм чернокож, а защото съм човек. Тя беше лоша, жестока. Това е достатъчно. В края на краищата тя е мъртва, а за мъртвите или само добро, или нищо.

Фин кимна.

— Оценявам го.

— Съжалявам за майка ви — продължи мъжът.

— Аз изобщо не я познавах.

— И все пак тя ви беше майка. Това вече означава нещо. — Старецът понечи да си влезе в апартамента, но се спря и отново се обърна към него: — Не ви излъгах, наистина извиках ченгетата. Ще пристигнат всеки момент, по-добре си вървете.

— Няма проблем, аз наистина съм синът ѝ.

Чернокожият сви рамене, с което искаше да каже, че не е негова работа.

— Ако наистина е така, постарайте се да намерите мястото си в живота. Не повтаряйте нейните грешки.

Лонг тъкмо паркираше пред кооперацията, когато от входа излязоха Фин и Козловски.

— Господин Фин, какво правите тук? — попита детективът.

Адвокатът и Козловски слязоха по стълбите.

— Детектив Лонг, познавате ли Том Козловски, бивш детектив в участък А?

— Помня го — отговори Лонг. — Козловски му протегна ръка, но детективът продължи да гледа към Фин. — Настоявам да знам защо, по дяволите, сте тук. Води се разследване на убийство, а вие нарушихте забраната за влизане.

— Вратата не беше оградена — отвърна Фин. — Лентата беше на пода. Решихме, че разследването е приключило.

— Глупости. Вратата беше оградена с лента и беше заключена.

— Единственото, което направих, беше да завъртя дръжката — намеси се Козловски. — Може би ключалката е стара. Нямахше нито катинар, нито вериги. Помислихме, че няма да е кой знае какво да погледнем вътре. В края на краищата господин Фин се явява неин роднина по най-близка кръвна линия.

Лонг най-после насочи погледа си към бившето ченге:

— Решихте, че няма да е проблем, така ли? След двацет и пет години служба в полицията ти не видя никакъв проблем в несанкционираното проникване на сцената на местопрестъплението? Не видя никакъв проблем в намесата и попречването на полицейското разследване?

— Май разследване нямаше, за да му попреча — отвърна Козловски с предизвикателен тон.

Лонг направи крачка към него.

— Ти вече нямаш значка. Мога да ви прибера и двамата за съпротива срещу действията на служител на реда.

— Това обвинение няма да издържи — обади се Фин.

— Може би, но ще ви създаде сериозни проблеми и ще ви държи далеч от очите ми за известно време.

Тримата се гледаха в продължение на няколко секунди. Накрая Фин каза:

— Не сме пипали нищо. Само искахме да видим мястото. Та тя ми беше майка.

— Разбирам, но аз съм натоварен с разследването и не мога да ви позволя да ми се пречкате. Ще ви уведомя, като открием нещо, ако и когато реша за уместно. До тогава ще трябва да запазите търпение и да стоите настрана. Разбирате ли ме?

Фин погледна към Козловски. Никой от двамата не каза нищо.

— Напълно сериозен съм — продължи ченгето. — Този път ще си затворя очите. Но ако продължите да се ебавате с мен, ще ви

подкарам по пълната програма. Така ще вгорча живота ви, както не сте и очаквали в най-лошите си кошмари. Ясно?

— Да, ясно — отвърна Фин.

— И ще престанете да се месите?

— Обещавам, ще престанем.

Лонг присви сърдито очи и поклати глава, докато се качваше в колата си.

— Разчитам да си удържите на думата — каза и потегли отново.

Двамата гледаха колата, докато не се скри от погледите им.

— Това обещание не беше на сериозно, нали? — попита го Козловски.

— Не, не беше. А сега какво?

— Доколкото успях да изкопая нещо, има само още две места, на които е прекарвала времето си. Работното ѝ място и мястото, където е ходила да пие.

— Наблизо ли са?

Козловски кимна.

— И двете. Работила е на няколко пресечки оттук. Пиела е в една кръчма на няколко пресечки от работата ѝ.

Фин погледна часовника си. Беше десет и четирийсет и пет.

— Вероятно още е твърде рано хората да започнат да пият.

— Не и за това място, съдейки по онова, което си спомням — отвърна Козловски. — Навремето това беше моят участък.

— Да започнем от работното ѝ място. Ако започна да пия отсега, може да ми е трудно да спра.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Пет минути по-късно Лонг спря пред участъка. Когато подминаваше с колата десетките полицаи в двора, той се изкуши да продължи напред, без да спира, и да зареже всичко. Част от него вече не вярваше в мисията на полицаия. Движеше се по инерция, беше изгубил всякаква страст и вярата, че това, което прави, е добро и справедливо.

Разбира се, не продължи напред. Не беше в стила му да дезертира, да изостави поста и дълга си. До голяма степен именно в това се състоеше проблемът му.

Когато паркира и слезе от колата, усети у околните напрежение само от факта, че е близо до тях. Беше започнал да свиква. Беше като оцелял от някаква ужасна срамна болест. Хората реагираха на появата му със странна смесица от страх, погнуса и страхопочитание.

Изкачи няколко стъпала до входа на сградата и тръгна по коридора към детективския отдел. Чакаха го две съобщения на телефонния секретар. Първото беше от отдел „Човешки ресурси“. Беше пропуснал да подпише някакъв формуляр за осигуровките, след като се беше върнал от отпуска, и жената го предупреждаваше, че последствията за него може да са сериозни. Изтри съобщението още преди да е чул на кой номер трябва да се обади.

Второто беше от една сътрудничка от отдела за специална техника, Джули Расин. Тя беше между двайсет и пет и трийсетгодишна, с дълга червена коса. Изпитваше някакво наивно привличане към онези, които бяха призовани да опазват реда и закона. Двамата с Лонг имаха роман преди няколко месеца. Беше повече сексуална връзка, и то краткотрайна, но се разделиха съвсем приятелски. Джули и преди беше излизала с ченгета и усещаше, когато нещата достигаха закономерния си край. Скъса с него, преди той да ѝ го е казал, което им позволи да запазят известни чувства един към друг. Не беше ѝ се обаждал откакто се върна на работа.

„Зак, Джули е — започваше съобщението ѝ. — Трябваше да ти се обадя по-рано, за да видя как си. Може би трябваше да се свържа с теб още докато беше в отпуск, но си казах, че би предпочел да не те безпокоят. — Говореше колебливо, сякаш търсеше точните думи. — Както и да е. Само исках да ти кажа колко много съжалявам за нас. Ако отново се нуждаеш от... Е, потърси ме.“

Лонг не можеше да разбере дали това е предложение за нещо повече от професионално съчувствие на колега. Не че за него имаше значение. Сега не беше време да съсипва живота на другите. Тъкмо се канеше да затвори телефона, сигурен, че тя е свършила.

„Не ти се обаждам за това обаче — продължи съобщението. — Приех твоята поръчка да се проверят няколкото телефонни номера от разпечатката на Конър. Все още издирвам единия от номерата. Има някакво странно блокиране, никога преди не съм се сблъсквала с такова. Но има още един, който също е интересен. Идвах да ти го донеса лично, да видя как си, но теб те нямаше в кабинета ти, затова го оставих на бюрото. Позвъни ми, ако искаш.“

Линията прекъсна. Лонг се вторачи за миг в слушалката, преди да затвори. Моментално забрави, че иска да се махне от полицията.

Пое си дълбоко дъх и въздъхна, след което взе доклада за телефонните разговори. Докладът беше кратък. Елизабет Конър очевидно не е била комуникативна личност. Беше звъняла на няколко номера и беше приела няколко обаждания. Няколко бяха до работата ѝ, няколко до кредитни институции и банки, вероятно позвънявания на агенции за събиране на вземания. Освен тях имаше и два номера, на които беше звъняла по няколко пъти.

Лонг прелисти на последната страница на доклада и внезапно ококори очи. Първият неизвестен номер, на който Елизабет Конър беше звъняла пет пъти в месеца преди убийството ѝ, принадлежеше на „Уотър Стрийт Корпорейшън 355“. На Лонг името не му говореше нищо, но Джули си беше направила труда да му напише отдолу:

„Зак, направих бърза проверка. «Уотър Стрийт Корпорейшън 355» е собственост на Джоузеф Слейд.“

Джоуи Слейд беше име добре познато на Лонг. Слейд беше израснал в Дорчестър, син на профсъюзен активист на докерите, с връзки сред местната ирландска мафия. Беше поел по стъпките на баща си и беше наследил бизнеса му, като при това се справяше доста добре. Сред бостънската организирана престъпност не бяха останали големи кланове или групировки. Остатъците от Коза Ностра в Нова Англия бяха изчистени през осемдесетте години на миналия век и бандата „Уинтър Хил“, оглавявана от Уайти Бългър, се разпадна, когато Уайти се отърва от съда през 1994 година, след като се разбра, че от години е бил информатор на ФБР. Джоуи Слейд остана един от лидерите на онова, което представляваше подземният свят на Бостън.

Лонг вдигна слушалката и набра номера на Джули. Тя отвърна след второто позвъняване:

— Расин на телефона.

— Джули, Зак е.

От другата страна на линията се чу въздишка.

— Зак? — нова въздишка. — Как я караш?

— Добре съм — отвърна троснато той. Усети съжалението й, а това сега не му трябваше. — Вярно ли е?

Тя замълча за секунда-две.

— Вярно ли е кое?

— Телефонната разпечатка. Компанията собственост на Слейд ли е?

— А, да — отвърна тя. — Разпечатката е вярна. Проверих я два пъти. Реших, че ще ти е интересно.

— Благодаря. — Главоболието му се завърна, но той не искаше да мисли за това. — Какво би могло да я свързва с Джоуи Слейд? — Въпросът не беше адресиран конкретно към никого.

— Не знам. Не е в моята компетентност. Аз се занимавам с проучвания, не с разследвания.

— Няма логика — измърмори Лонг.

— Щом мислиш, че е странно, чуй тогава това.

— Какво?

— Писах ти, че съм имала проблем със събирането на информация за втория номер, нали така?

— Да, и?

— Открих защо. Информацията е защитена на федерално ниво.

— Какво означава това?

— Честно казано, нямам никаква представа. Никога досега не съм срещала нещо подобно. Знам само, че трябва да подам официална заявка с обяснение от името на Бостънската полиция до Министерството на вътрешната сигурност. Те казаха, че като я получат, ще ми се обадят.

— Откачена работа.

— Повече от откачена. Отбелязах на разпечатката обажданията от и до мистериозния номер и от и до номера на „355 Уотър Стрийт Корп“. Погледни я.

Лонг отвори на предната страница от доклада. Двата номера бяха маркирани — единият в розово, другият в жълто. Трудно беше човек да не забележи очевидното.

— Значи до двата номера е звъняно пет пъти през последния месец — каза той. Първо на неизвестния номер, после на номера на „355 Уотър Стрийт Корпорейшън“, минути след края на разговора с неизвестния номер. — Главоболието му се завърна с пълна сила.

— Така е според разпечатките — отвърна Джули.

— И каква е връзката?

— Кой знае. Най-много мога да се сдобия с информация за другия номер. След това топката е в твоето поле. Затова плащаме на хора като теб да си вършат работата.

Тези думи не помогнаха на Лонг да се почувства по-добре, дори напротив.

— Да, бе.

— Още си на заплата, нали?

— Защо, какво си чула?

— Нищо. Просто си казах, че след всичко, което стана... знаеш...

— Благодаря ти за помощта.

— Това ми е работата.

— Въпреки това ти благодаря.

Последва неловко мълчание.

— Искаш ли да вечеряме заедно някой път? — попита тя.

Отново съжаление към него, каза си той.

— Да, разбира се, някой път — отвърна. Не беше категоричен отказ, но не беше и съгласие. Така печелеше време. — Нека да видя как

ще потръгнат нещата в работата. В момента съм малко затрупан.

— Разбирам — отвърна тя, неясно дали с облекчение или с разочарование. — Обади ми се, когато решиш.

— Непременно — каза той и затвори. Мразеше да лъже.

Азиатката зад гишето на „Рескю Файнанс“ изгледа Фин и Козловски с открита враждебност.

— Вече говорих с полицията — каза тя.

На плакатите върху мрачните стени се предлагаха всякакви финансови и кредитни услуги — от авансови плащания до заплата и парични преводи до издаване на кредитни карти. Върху всеки от плакатите се усмихваха хора с гладки и безупречни лица и обещаваха да разрешат всичките ви проблеми с помощта на парите. Студент-колежанин, получил пари от родителите си, за да си купи учебници, грейнал от щастие баща, който гледа как малката му дъщеричка отваря коледните подаръци; младеж с гипсиран крак е освободен от всякакви грижи и проблеми благодарение на парите от „Рескю Файнанс“. Героите на тези плакати бяха от всякакви етнически групи; радваха се на богатата, получени благодарение на лесно взетите назаем, но не и лесно спечелените пари.

Офисът се намираше близо до съда, затова и на стената имаше съобщение, че оттук могат да се изпращат чекове за платена парична гаранция. На това съобщение нямаше никакви изображения и Фин се позабавлява от мисълта, че до този момент никой рекламен гений не е успял да предложи начин за предлагане на този вид финансови услуги.

— Ние не сме от полицията — отвърна той на жената. Беше виетнамка. В този район живееха доста нейни сънародници.

— Вече говорих с полицията — повтори тя. — Нямам намерение да говоря с никой друг. Вървете си веднага. — Наближаваше петдесетте и ако се съдеше по акцента, беше първо поколение имигрант, но пък беше живяла в Бостън достатъчно дълго, за да възприеме студенината на местните. — Веднага си вървете — повтори и направи гримаса на погнуса, сякаш двамата мъже воняха.

— Искам само да ви задам няколко въпроса за Елизабет Конър — каза Фин. — После ще си тръгнем.

— На работа съм и нямам време. Вървете си веднага.

Фин огледа малкия офис. Нямаше никакви клиенти. Беше началото на октомври и той си каза, че бизнесът с изплащането на

парични аванси до заплата едва ли ще е толкова оживен до началото на втората или третата седмица от месеца.

— Моля ви, няма да ви отнема много време.

— Защо ви интересува?

— Тя ми беше майка.

Поведението на жената моментално се промени. Изведнъж го погледна със съчувствие и топлота.

— О, не знаех. — Служителката му протегна ръка. — Много съжалявам, тя не ми беше казала, че е имала деца.

— Опитвам се да разбера какво ѝ се е случило. — Жената кимна неколкократно, сякаш беше приела Фин в кръга на доверените си лица. — Заедно ли работехте?

— Само няколко пъти в месеца. През повечето време тук работи само една от нас. Понякога в средата и края на месеца сме две, но не много често. Трите работим на смени. Сега вече двете.

— Но вие я познавахте, нали?

Жената очевидно беше натъжена от историята на Фин, макар че тази тъга като че не се отнасяше за кончината на Елизабет Конър. Тя сви рамене.

— Не много добре. Разговаряли сме само няколко пъти. Не мисля, че ме харесваше. През повечето време мълчеше.

— Някой друг работеше ли с нея по-често?

Жената поклати глава.

— Никой тук не я познава добре. Тя не беше от хората, дето обичат да споделят за живота си.

— А шефът ви?

Жената се намръщи:

— Нямаме шеф.

Фин изненадано повдигна вежди и погледна Козловски.

— Как така нямате шеф? Все някой е собственик на фирмата, нали?

Жената отново сви рамене.

— Кой ви нае? — продължи с въпросите адвокатът.

— А сега си вървете — тихо каза тя, а от симпатиите ѝ не беше останала й следа.

— Необходимо ми е да знам. Моля ви.

— Вървете си! — изкрещя жената достатъчно силно, че да накара Фин да отстъпи няколко крачки назад. — Веднага! На секундата! Махайте се или ще извикам полиция!

Той вдигна длани примирено, тръгна назад и излезе. Козловски продължи да стои до вратата още секунда-две, вторачил се в служителката.

— Махайте се! — извика тя отново.

— Благодаря за помощта — каза той и последва Фин.

* * *

Лонг седеше на бюрото си, загледан в телефонните разпечатки. Част от него все още беше склонна да зареже всичко. В края на краищата, на кого наистина му пукаше за смъртта на една такава незначителна личност като Елизабет Конър? А и на него не му се искаше да си трови нервите.

Но въпреки това случаят не му даваше мира. Твърде много неща не се връзваха. Например в доклада на криминалистите пишеше, че в апартамента на Елизабет Конър не са намерени никакви пръстови отпечатъци. Нито дори отпечатъци на жертвата. Това навеждаше на мисълта, че мястото е било старателно почистено от професионалист. А щом Елизабет Конър действително беше толкова незначима, защо му беше на този някой да полага толкова усилия, за да унищожи уликите? Със сигурност не се вписваше в почерка на някой наркоман, закъсал за доза. Можеше ли Джоуи Слейд да има пръст в убийството? И кой беше мъжът с белега, когото беше зърнал пред жилищната кооперация, където беше апартаментът на Конър? Последният въпрос най-много го тормозеше. Не можеше да прогони образа на мъжа от съзнанието си.

Той взе овехтелия лист с фоторобота и се вгледа внимателно в лицето. Призракът. Така го беше нарекъл Таунсенд.

Отвори най-долното чекмедже на бюрото. Оттам изкусително се показва плоската бутилка с алкохол. На два пъти погледна към нея, мъчейки се да направи избора. Ако го хванеха, че пие в участъка, с кариерата му беше свършено. Това щеше да послужи като идеален повод на онези, които твърде силно желяеха да го изритат от

полицията. Все пак алкохолът щеше да излекува болката му, а тогава той щеше да е отново в състояние да мисли.

Наведе се с цялото си тяло към чекмеджето, за да закрие бутилката от нежелани погледи. Бързо я извади и я прибра в джоба на самото. Затвори чекмеджето, стана и тръгна към мъжката тоалетна. Там влезе в една от кабинките. Закачи самото си на вратата и извади от джоба бутилката. Разкопча панталона си и свали крачолите до глезените — все пак трябваше да се престори, че е дошъл по нужда — и седна върху тоалетната чиния.

Едва сега забеляза какво е взел. Беше ръжено уиски — не най-любимото му. Също така не беше най-подходящо за пиене на работното място. Като всеки тъмен алкохол ръженото уиски миришеше силно. Де да имаше водка сега. Водката щеше да е по-добре.

Отвъртя капачката, доближи гърлото ѝ до носа си и вдиша дълбоко от миризмата. Открай време обичаше да си пийва, но не си спомняше точно кога прекрачи чертата за първи път. Беше наскоро след като излезе в отпуск. Доближи бутилката до устните и я надигна. Хубаво беше. Не му трябваше много, само още една глътка. Вече почувства как болката отшумява.

Завъртя капачката отново и се изправи, след което прибра бутилката в самото. Закопча си панталона и излезе от кабинката.

Едва ли не очакваше капитан Таунсенд да го чака отпред, протегнал ръка към него, за да му вземе значката и служебния пистолет. Така Лонг щеше да си получи заслуженото; самият той като че искаше точно това.

Но капитанът го нямаше. Тоалетната беше празна.

Отиде до мивката и си изми ръцете. Водата беше студена и той събра дланите си в шепи, наведе се и наплица лицето си. Когато вдигна отново глава, се погледна в огледалото. Имаше вид на стар и уморен човек.

Избърса лицето си, погледна се отново в огледалото и оправи вратовръзката си. Главоболието му беше преминало. Мислите светкавично нахлуха в главата му и той реши какво ще направи.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Фин и Козловски седяха в „Хайлайф“ — малък бар зад ъгъла на улицата, където се намираше офисът на „Рескю Файнанс“. Неравните табуретки се поклящаха нестабилно. Беше обедно време и заведението беше пълно. Менюто беше просто и евтино: два вида сандвичи — шунка с кашкавал и печено говеждо — никой от тях не можа да впечатли Фин и Козловски. Само по вида на посетителите на бара можеше да се прецени, че повече ги интересуваше пиенето, а не храната.

Четири телевизора, закачени над бара, предаваха за клиентите. Три от телевизорите показваха резултатите от бинго и мнозина от клиентите около бара играеха. По четвъртия показваха местни новини, звукът беше намален.

— Как да му повярваш на този? — каза мъжът, седнал до Фин. Беше на около четирийсет, добре сложен и охранен. На бара до чашата с бира лежеше жълта строителна каска. Фин погледна към телевизора. Даваха интервю с Джеймс Бюканън, един от сенаторите от Масачузетс. — Говори ми за борба с тероризма. Да не мислиш, че е бил войник? — Адвокатът не знаеше към кого е адресиран въпросът, но след миг мъжът се обърна към него: — Аз бях войник. Първата война в Залива. Две командировки в Ирак през втората война, мобилизиран от запаса. — Мъжът кимна към телевизора. — А този тук? Бас ловя, че никога не е участвал във военни действия. Да не би някой да е насочвал оръжие срещу него, докато е бил в Харвард? Не мисля. Не и като знам колко е богато семейството му.

— Вероятно сте прав — съгласи се Фин и хвърли поглед към Козловски, който с досада поклати глава.

— Харесваш ли го? — попита строителят и изгледа Фин, явно му направи впечатление костюмът. — Харесваш ли го?

— Не се интересувам много от политика. — Фин страшно много искаше да се отърве от този разговор. Единственият, с когото имаше желание да говори в момента, беше барманът. Ако някой тук знаеше

нещо за Елизабет Конър, то със сигурност това беше човекът, който наливаше чашите на клиентите.

Строителят изсумтя. Грабна бирата си и изпи останалата половина на една глътка.

— Точно хора като теб ме карат да се питам за какво, по дяволите, се бих — каза, хвърли няколко банкноти на бара, стана и си тръгна.

Фин погледна към Козловски.

— Виждам, че бързо печелиш приятели — пошегува се приятелят му.

— Аз обичам цялото човечество — отвърна Фин.

— Но човечеството не те обича.

Барманът се приближи към тях и тревожно ги изглежда.

— Искате ли нещо за пиене? — попита.

Те си поръчаха бира. Когато барманът им донесе чашите, Фин добави:

— Също така търся информация за една жена. Елизабет Конър. Знаете ли коя е?

Барманът прибра мръсните чаши пред празните табуретки до Фин и Козловски. Беше слаб и жилест, с изпъкнали вени на китките. Дългата му кестенява коса беше завързана на опашка, а по-голямата част от лицето му беше покрита с гъста брада. Носеше тениска, която определено не беше прана скоро. Приличаше на рокер от седемдесетте години. Крадешком хвърли поглед към Козловски.

— Пиеш по време на работа?

Той поклати глава.

— Ние не сме ченгета.

— Виждал съм те тук и преди. Преди много време — каза барманът. — Ти си от участъка зад ъгъла.

— Да, работех като полицай — призна Козловски. — Но от няколко години не съм на служба.

Барманът кимна.

— Добре, щом казваш. А този кой е?

— Аз съм синът на Елизабет Конър — отвърна Фин.

Барманът отново го изглежда и заяви:

— Името не ми говори нищо.

Адвокатът извади от джоба на самото си фотографията, която беше взел от Лонг. Сложи я на бара и се загледа в бармана, който само бегло я погледна — твърде бегло, за да е непозната за него жената на снимката.

— Тя ми беше майка — повтори Фин.

— Виждал съм я — каза барманът. — Имаше по-приличен вид. Не я познавах по име.

— Сега вече знаеш. — Той погледна сурово бармана.

— Да, сега знам.

— Какво още знаеш за нея?

Барманът се поколеба.

— Не много. — Той сви рамене. — Идваше тук, не помня точно, два или три пъти в седмицата. Понякога за обяд. Но по-често за поркане. Понякога след работа.

— Друго?

— Обичаше шотландско уиски. От евтиното, когато го пиеше сама, и малцово, когато друг я черпеше.

— Кой я черпеше?

Мъжът арогантно се изсмия.

— Не много хора. — Видя, че нито Фин, нито Козловски оцениха хумора му. — Хайде, стига де. Тази роза беше прецъфтяла още преди много години. — Той с виновно изражение погледна към Фин. — Макар че и на младини едва ли е била красива. Не годините бяха важни при нея, а литражът. Казват, че тя е натрупала доста голям литраж.

— Кой казва? — попита Фин.

— Те — отвърна барманът. — Хората. Виж, разбирам, че ти е била майка, но тя беше лош човек. Не искам да те обиждам, но това беше самата истина.

Фин помисли за секунда върху думите.

— Когато за последно тя пи малцово уиски?

Барманът въздъхна, докато се опитваше да си спомни:

— Преди няколко седмици. Беше седнала тук и някакъв тип дойде при нея. По-възрастен от нея, облечен в скъп костюм. Като че имаха връзка. Разговорът не беше от приятните обаче. — Той посочи към една маса в ъгъла. — Седяха ето там, говориха известно време, после той поръча питие, малцово уиски. Плати и си тръгна.

— Виждал ли си го преди?

Мъжът кимна и се огледа да не би някой да ги подслушва:

— Веднъж или два пъти. Не знам името му.

— Как изглеждаше?

— Като човек, който би отрязал топките ми и би ги натикал в гърлото ми, ако разбере, че съм се разприказвал за него и за работата му.

— Някой друг да я е черпил с пиене?

Барманът хвърли бърз поглед, така че Фин да го види, към един мъж в края на бара. Фин проследи погледа му и се намръщи. Човекът изглеждаше над осемдесетгодишен. Имаше разрошена бяла коса и се беше прегърбил над своя сандвич с шунка и кашкавал. До картонената чиния имаше две празни малки чаши за алкохол, а кокалестата му ръка държеше голяма халба бира. Когато адвокатът го погледна, старецът шумно изсумтя, покашля се и преглътна тежко.

— Той ли? — попита Фин.

— Не си чувал от мен — отвърна барманът. — Преди години, доколкото знам.

— Сериозно ли? Той?

— Пет и деветдесет за бирите, моля.

Козловски извади двайсетачка и я хвърли на бара.

— Благодаря — каза барманът, без да даде ресто.

Фин погледна първо към приятеля си, после пак към стареца в края на бара.

Козловски сви рамене.

— Различни хора, различни вкусове — философски отбеляза той.

* * *

Офисите на „355 Уотър Стрийт Корпорейшън“ се намираха логично на Уотър Стрийт № 355 в Челси. Лонг пресече моста откъм центъра на града в синия си седан без полицейски отличителни знаци, мина под магистралата и се впусна в криволичещия лабиринт от улици, които водеха до морския бряг.

Беше странно място за седалище на фирма. Сградата представляваше едноетажна постройка от бетонни блокове, разположена близо до залива. Нямаше нито прозорци, а само обикновена врата отпред, към която Лонг се приближи предпазливо. Част от стените на сградата бяха подсилени с прътове от арматурна стомана, ръждясали с годините. На външната врата имаше голяма брава и алармена система, но нито една не работеше. Наоколо нямаше почти никого, с изключение на трима мъже в комбинезони, които работеха от другата страна на улицата. Чупеха дървени палети и хвърляха парчетата в един голям варел, в който беше запален огън. Когато детективът се приближи, те погледнаха към него.

Лонг бръкна под самото си и откопча раменния кобур. Отвори вратата и пристъпи вътре.

Приемната го изненада. В интерес на истината тя дори наподобяваше офис. Не беше луксозно обзаведен, но можеше да мине за такъв. Подът беше покрит със сив мокет и петната по него не бяха много. В центъра беше поставена малка масичка със стари списания, заобиколена от метални столове. Млада жена седеше на едно бюро в другия край на приемната, пред врата, която водеше към нечий кабинет. Тя вдигна поглед към Лонг, направи балон с дъвката, която дъвчеше, и го пукна.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита секретарката.

— Надявам се — отвърна той. — Търся информация за една жена.

Момичето зад бюрото огледа изпитателно и продължително детектива, след което прелъстително се наведе напред и се усмихна.

— Някоя определена жена ли? — Тя имаше руса коса и тъмни очи. Горните три копчета на блузата ѝ бяха разкопчани и разкриваха част от сутиена ѝ, който едва задържаше пищните ѝ гърди.

Лонг също се усмихна и рече:

— Да, Елизабет Конър.

Усмивката на секретарката угасна.

— Жалко, нали? — каза тя, облегна се назад и скръсти ръце, с което донякъде прикри бюста си.

— Познавахте ли я? — попита Лонг.

— Не, изобщо не съм я виждала. Нито съм говорила с нея. Въпреки това случилото се е ужасна трагедия.

— Щом не я познавахте, откъде знаете какво се случи с нея?
Момичето изглеждаше объркано.

— Аз се занимавам със счетоводството и заплатите. Няма как да не знам коя е.

— Тук ли работеше?

— Ами, не точно тук. Работеше на Роксбъри, в „Рескю Файнанс“, която фирма обаче е свързана с нас и ние ги обслужваме административно. — Момичето се намръщи, сякаш се усети, че се е разприказвало прекалено много. — Каква точно информация търсите?

Лонг показва полицейската си значка.

— Всякаква. Детектив съм от полицията на Бостън и разследвам убийство.

— Мамка му. Трябва да говорите с шефа ми.

— Предпочитам да продължа разговора си с вас.

Тя поклати глава.

— Не искам да си навличам неприятности. А и не знам нищо. Трябва да говорите с шефа ми.

— Кой ви е шеф? Джоуи Слейд?

— Кой?

— Джоуи Слейд. Той е собственик на компанията, нали?

— Не знам, никога не съм го чувала. Ще извикам шефа. Почакайте тук. — Тя стана и тръгна към вратата зад нея. На Лонг му направи впечатление, че панталонът ѝ е доста тесен.

След като момичето се скри зад вратата, той се разходи из приемната. Нямаше кой знае какво да гледа. Стените бяха боядисани в сиво, два нюанса по-светли от мокета, а на тях бяха окачени две евтини репродукции в рамки. Стандартните офисни атрибути: на едната морска сцена с лодки, а на другата селски пейзаж с ферма. Никоя от тях по никакъв начин не подсказваше в какво точно се състои бизнесът на компанията.

Лонг разглеждаше картината с лодките, когато чу зад него да се отваря вратата.

— Мога ли да съм полезен с нещо, господин полицай? — попита мъжки глас.

— Детектив — поправи го Лонг и се обърна. — Мъжът, застанал срещу него, носеше ушит по поръчка английски костюм, излъскани обувки и скъпа копринена вратовръзка. Но и всичките дрехи на света

не можеха да прикрийт грубата физика и маниери на мъжа, а и физиономията му беше позната на всеки бостънски полицай — Иймън Макдугъл. — Позна го и Лонг.

Мъжът се усмихна хладно.

— Виждаш ли, Джанис — рече той на момичето зад него, което почти изцяло беше скрито зад масивното му тяло. — Казах ти, че ченгетата ме познават. — После се обърна отново към Лонг: — С какво мога да съм полезен, детектив?

Нещо в поведението на мъжа предизвика гнева на Лонг. Стоеше срещу него в костюма си за четири хиляди долара, с пригладена назад коса, усмихнат и самоуверен, сякаш беше недосегаем за целия свят. Прииска му се да го фрасне и да го свали на земята.

— Дошъл съм във връзка с убийството на Елизабет Конър — отвърна Лонг.

Мазната усмивка не слизаше от лицето на Макдугъл.

— Звучи ми като доста сериозна причина — рече той. — Може би е добре да дойдете в кабинета ми и да поговорим.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Фин се наведе към стария човек.

— Ще имате ли нещо против да попоказваме?

— Не ви познавам — отвърна старецът, без изобщо да го погледне.

— Да, не ме познавате. Но сте познавали нея. — Извади фотографията на Елизабет Конър от моргата и я постави на бара пред мъжа.

— О, по дяволите! — Старецът вдигна длан към устата си и машинално погледна към празните чаши пред него. — Франк — повика той бармана, — още едно.

Барманът вдигна вежди изненадано, но наля още една чаша.

— Вие я познавахте — повтори Фин. Отблизо мъжът изглеждаше по-млад. Вероятно беше на седемдесет и няколко години.

— Ви го казвате. — Мъжът погледна фотографията. — Франк, готов ли си? — извика.

Барманът се приближи и постави чашата пред стареца с думите:

— Дължиш ми четири долара, Джак.

Старецът погледна измъчено, но Козловски го изпревари и хвърли петачка, преди да са прозвучали нецензурни думи. Старецът се обърна към него и го погледна.

— Безкрайно съм признателен — каза. После взе чашата, спря се и леко я наклони към снимката, сякаш вдигна наздравница с убитата.

— Това не е въпрос — продължи Фин. — Искам да го чуя от устата ви.

Мъжът наведе глава и въздъхна.

— Добре де, познавах я. Не съм го сторил аз, ако намекувате за това. Дори не знаех, че е била... Не знаех, докато не ми показахте снимката.

— Как се казвате?

Мъжът направи физиономия и като че щеше да откаже да отговори на въпроса, но един бърз поглед към Козловски го накара да

промени намерението си:

— Хауланд. Джак Хауланд.

— От колко време я познавахте? Колко време имахте връзка с нея?

— Кои сте вие и защо се интересувате?

— Аз съм й син.

Старецът се обърна към него и за първи път го погледна отблизо.

— Връзката ми с нея не беше толкова дълга, че да съм ти баща — отвърна и отпи от чашата с бира.

— Представи си какво облекчение е за мен. От колко време я познаваше? — продължи Фин.

Мъжът сви рамене.

— Със сигурност от дълго време. По-голямата част от живота ми.

— Каква беше тя?

— Тя беше като буре с барут. Поне като по-млада, по времето, когато се запознахме. Както казах, това беше много отдавна. По онова време в мен имаше живот. Няма да повярваш, като ме гледаш в момента. Имах жени, имах жени. Имах всичко, което си поисках.

— Какво стана?

— Сделки с имоти. Направих няколко несполучливи дори преди ситуацията наистина да се сговни. Пасивите ми надвишиха наличните ми капитали и когато пазарът се срива, повлече и мен. Излязох с достатъчно пари да преживявам, ако наричаш това живот.

— Как се запозна с майка ми?

— И двамата израснахме в Дорчестър. Две деца от един квартал. Но аз бях по-голям и първи поех инициативата. Тя пък търсеше начин да отиде някъде другаде.

— Къде по-точно?

— Където и да е, но да не е тук. — Той огледа бара и леко потрепери.

— Барманът каза, че си продължил да я черпиш — продължи Фин.

— Барманите е по-добре да си затварят устата — рече на висок глас Хауланд. Барманът изгледа ядосано Фин, който обаче се направи, че не го забеляза. Хауланд сведе глава. — Да, продължавах да плащам пиенето й. Не че ми беше от някаква полза. Дори и на тази възраст,

дори с нашия романс в миналото, тя не допускаше човек без пари до себе си. Такава си беше през целия живот, дори още като тийнейджърка. Щом видеше, че имаш пари и че тя може да се възползва, беше готова да отиде навсякъде с теб и да прави каквото ѝ кажеш. Но без пари... — Той вдигна юмрук и разтвори красноречиво дланта си, за да наблегне, че е празна. — Нищо. Нямам нито дори за любимото ѝ шотландско уиски.

— Поне е поддържала висок стандарт — измърмори адвокатът.

— О, тя държеше на стандарта. — Хауланд отново го изгледа оценяващо. — Като те гледам, може стандартът ѝ да е бил по-нисък от твоя, но тя определено имаше стандарт. Винаги търсеше големите клечки, винаги си мислеше, че ако има малко повече пари, ще оправи живота си. Истината е, че не парите бяха нейният голям недостатък.

— А кое?

— И аз все това се питам. — Хауланд отпи отново от бирата. — Веднъж ми разказа за теб.

Фин вдигна изненадано вежди.

— Не е каквото си мислиш. Веднъж пихме заедно, отдавна беше. Отрязахме се, както обичахме да го правим. Спомням си, че се смеехме, толкова силно се смеехме, че чак заплакахме. Помислих си, че е от алкохола, и то наистина си беше така, но само отчасти. Но имаше и нещо друго. Тя ми каза, че е имала син. Каза, че бебето е умряло веднага щом се е родило. Предполагам, че не ми каза цялата истина.

— Дала ме е за осиновяване — отговори Фин.

Старецът кимна.

— Логично е. Не мога да си я представя с дете.

— Знаеш ли кой може да е бил бащата? Тя ходеше ли с някого преди четирийсет и пет години?

— Тя не ходеше сериозно с никого.

— Знаеш какво имам предвид.

Хауланд поклати глава.

— Беше много отдавна, а и моногамията не беше в природата ѝ. Който и да е бил, можеш да си сигурен, че е имал пари. Такъв беше принципът ѝ.

Фин се замисли върху думите му.

— Познаваш ли някой, който би искал да я убие?

— Конкретно не.

— Тоест?

Хауланд погледна Фин в очите.

— Виж, опитвам се да се държа дипломатично. Тя ти беше майка, независимо дали ти харесва или не. Няма да кажа нищо, което да те разстрои или ядоса.

— Не е необходимо да го правиш. Искам само да събера колкото се може повече информация за нея.

Хауланд се вгледа в тавана.

— Добре, щом искаш да знаеш, ще ти кажа. Майка ти беше кучка от класа. Харесвах я, защото беше като буре с барут, но тя се отнасяше с хората като с отрепки. Това е самата истина. Малцина издържаха това. Ето защо си мисля, че зложелателите ѝ не са един и двама. Но дали познавам конкретно някого, който да е бил чак толкова ядосан на майка ти? Отговорът ми е „не“.

— И нищо по-конкретно?

— Не. Ако искаш конкретна информация за нея, не си дошъл при когото трябва. Аз не знаех почти нищо за нея. Понякога я виждах тук. Ако имах пари, я черпех само заради доброто старо време. — Той навъси чело, сякаш размишляваше. — Знам само, че работата в онази компания ѝ костваше много. Това място винаги ме е карало да се съмнявам. Нищо друго не мога да кажа.

Фин стана и хвърли двайсетачка на бара.

— Аз черпя — каза.

— Покорно благодаря — отвърна старецът. Адвокатът се обърна да си върви, но старецът го хвана за ръката. — Вероятно така е било по-добре. Като те е дала за осиновяване. Тя беше егоистка. Едва ли щеше да искаш да ти е майка, ако я познаваше.

— Няма как да разбере.

— Така е, но аз го знам. — Хауланд бутна двайсетачката към ръба на барплота. — Франк! Налей ми още шот и една бира! — Той кимна към банкнотата. — Още веднъж благодаря. Късмет с търсенето.

— На теб също.

Хауланд се усмихна тъжно.

— Моето търсене вече приключи. Щом досега не съм намерил това, което търсех, съм убеден, че то не съществува.

* * *

— Лонг беше, нали?

— Детектив Лонг.

Макдугъл натисна бутона на интеркома на бюрото си.

— Джанис, донеси кафе за детектив Лонг. — После свали пръста си от бутона. — Приемате ли черпене, детектив Лонг? — Ударението върху думата „черпене“ не беше случайно.

— Благодаря, за мен нищо — отвърна Лонг.

— Сигурен ли сте? Може да ударите по едно бързо за настроение. Виждате ми се нещо посърнал.

— Нищо не искам, благодаря. — На Лонг му дойде наум, че големият недостатък на носенето на оръжие беше честата нужда да потиска у себе си желанието да го използва срещу негодници като този.

Макдугъл отново включи интеркома.

— Остави, Джанис. Детективът ще кара само на мускули.

Макдугъл седна на стола си. Стаята, в която се намираха, нямаше прозорци. Мокетът беше от същия тип като в приемната, но декорацията беше с ниво и половина нагоре. Бюрото беше голямо, с дърворезба. Зелената кожена повърхност на бюрото беше в тон с кожената гарнитура на креслото. Снимките по стените показваха Макдугъл с плеяда от бележити бостънци от най-различна величина. Сред тях се набиваха на очи политиците. Лонг можеше да назове по име само някои от тях, но лицата на всички му бяха добре познати от вестниците и очевидно бяха доста значими местни фигури. Централно място заемаше фотография на Макдугъл в компанията на Кърт Шилинг, с подпис, датирана от 2004 година.

Ирландецът забеляза, че Лонг проявява интерес към фотографиите.

— Шеста игра от серията на „Янките“ — поясни. — Фотографията е направена веднага след края на играта. Имах място до момчетата на Менино. Страхотна игра.

— Да, помня — отвърна детективът.

— Там ли бяхте?

Той поклати глава.

— Искам да ви задам няколко въпроса за Елизабет Конър, господин Макдугъл.

— Как е малкото ви име?

— Детектив.

— Да не би да издавате държавна тайна?

— Закари.

Макдугъл кимна.

— Знаех си, че името ми е познато. Вие сте ченгето, убило партньора си. Мамка му, радвам се да се запознаем. — Той се усмихна и протегна ръка.

Лонг не пое ръката му.

— Искам да ми кажете и да ми дадете всичко, което знаете или имате като информация за госпожица Конър — настоя детективът. — Цялото ѝ трудово досие, служебната ѝ кореспонденция. Абсолютно всичко.

— Ще наредя на Джанис да събере исканите от вас документи при първа възможност — отвърна Макдугъл. — Нещо конкретно ли търсите?

— Да. Търся конкретно да разбера кой я е убил и защо.

— Предполагам това внася яснота.

— Какво е участието на Джоуи Слейд в компанията — попита Лонг.

— По-внимателно, детектив — отвърна Макдугъл. В тона му се прокрадна заплаха, макар той все още да се усмихваше. — Във ваш интерес е да не повдигате тази тема.

— В търговския регистър е посочен като един от собствениците. Има ли някаква причина, ако разбера какъв е дялът му, да го ядосам с нещо?

Усмивката на лицето на Макдугъл изчезна.

— Познавам ви, детектив, и знам кой сте. Вие сте от онези, които по-скоро биха защитили принципите си и бихте застреляли партньора си, отколкото да кривнете от правия път. Възхищавам ви се. Възхищавам се и на Дон Кихот, но вятърните мелници всеки път го побеждават.

— Ще задам въпроса си отново. Каква е ролята на Джоуи Слейд в тази компания?

Макдугъл сведе поглед. След секундно размишление отвърна:

— Господин Слейд е инвеститор в тази компания. По силата на закона той е скрит съдружник във всичките търговски сделки.

— И е поверил представителството и управлението на вас?

— Така е. Аз съм надежден съдружник и на мен може да се разчита.

— Той има ли кабинет тук?

— Не. Дори не знам дали изобщо е стъпвал в тази сграда. Само аз и Джанис работим тук. Останалото е склад. Както казах, той е скрит съдружник.

— Ами Елизабет Конър?

— Какво за нея? Тя е мъртва.

— Тя идвала ли е тук?

— Откъде да знам? Аз не познавам всички хора, които работят тук. Никога не съм се срещал с тази жена, така че дори духът ѝ да влезе в този момент в стаята, няма да я позная.

— И дори не сте разговаряли с нея по телефона?

— Не, защо?

— Само питам. — Лонг извади от джоба мобилния си телефон и копие от телефонната разпечатка на Елизабет Конър, след което набра маркирания номер.

— Какво правите? — попита Макдугъл.

— Проверявам нещо.

Телефонът на бюрото на Макдугъл извънтя. Той погледна към апарата, после отново към Лонг. На второто позвъняване Джанис вдигна от приемната.

— 355 Уотър Стрийт — ясно и отчетливо произнесе тя.

— Благодаря, Джанис — отвърна Лонг и затвори телефона. — Интересна работа, господин Макдугъл. Елизабет Конър е звъняла на този номер пет пъти през месеца, преди да бъде убита. Всеки от разговорите е продължил повече от пет минути. Два от разговорите са над десет минути. Казвате, че тук работят само двама души — вие и Джанис — но и двамата твърдите, че не сте говорили с нея. Как се получава така?

— Време е да си вървите — каза ирландецът.

— Може да продължим в полицейския участък — отвърна детективът.

— Съгласен съм. Обадете се на адвоката ми, когато ви е удобно. Ще дойда начаса. — Макдугъл бръкна в чекмеджето и извади визитна картичка. — Телефонният му номер е най-отгоре. Един от най-добрите в града. Няма да са минали и няколко минути и ще съм излязъл от участъка.

Лонг прочете визитната картичка и се намръщи. Беше напечатана върху дебел картон с релефни букви и гласеше: Адвокатска кантора на Скот Т. Фин.

На ченгето му се стори, че ей сега ще повърне.

— Нещо не е наред ли? — попита Макдугъл.

— Ще се свържа с вас, като ми потрябвате отново, господин Макдугъл. — Лонг се изправи. След като отиде до вратата, се обърна и добави: — Последен въпрос, господин Макдугъл. За какво говорехте с госпожица Конър, когато тя ви звънеше?

— Върви на майната си — отвърна му той.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Трябва да има и още — каза Фин. Двамата с Козловски се бяха върнали в кантората в Чарлстън. Адвокатът седеше зад бюрото си, загледан в компютърния екран. Търсеше каквато и да била публична информация за Елизабет Конър. В Съединените щати имаше над хиляда жени със същото име, а повечето от останалите деветстотин деветдесет и девет като че ли бяха водили по-интересен начин на живот от този на съименничката им, убитата в Роксбъри.

— Защо? — попита бившето ченге.

— Защото хората не ги убиват просто така за нищо.

— Напротив, убиват ги. След бейзбола убийствата са второто по популярност хоби в Америка. Постоянно убиват един или друг човек.

— Но не и майка ми.

Козловски изсумтя недоволно.

— Само се чуй какви ги приказваш. Говориш като че ли си я познавал. Като че си знаел що за човек е.

— Тя ми беше майка. Все в някаква степен трябва да съм я познавал, нали? Дори и тя вече да лежи в гроба. Нали така се получава обикновено?

— Само в холивудските филми.

— Случаят и без това прилича на холивудски филм — отвърна Фин. — Трябва да има нещо, което изпускаме.

Козловски поклати глава.

— Не, няма. И дори да изпускаме, едва ли ще го откриеш в интернет. Имам достъп до търсачки, в сравнение с които Гугъл или Яху бледнеят. Вкарах името ѝ, прерових всичките резултати, ограничих ги до фактите, които са относими към нашата Елизабет Конър. И знаеш ли какво открих? Нищо. Една кръгла нула. Повярвай ми, няма да имаш по-голям успех с твоя компютър.

Фин се отдръпна от бюрото разочарован.

— Какво очакваш да направя? Искаш да се откажа просто така?

Козловски поклати глава.

— Не ти е в характера.

— Тогава какво?

— Започни с миналото. И започни с това, което я е променило.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— От това, което събрахме до момента, излиза, че в живота на Елизабет Конър са се случили само две интересни неща: била е убита и е дала детето си за осиновяване преди четирийсет и четири години. Досега нямахме успех с намирането на убиеца, затова започни от другия край и се опитай да изровиш каквото можеш за осиновяването.

— От кого?

— Като начало от агенцията за осиновяване и мястото, където си бил роден. В Ню Хемпшир е, нали?

— Да — отвърна той. — Няколко часа път с кола на север.

— Тогава отиди там.

Фин се замисли.

— Трябва да взема днес в два и половина Сали от училище. После ще реша какво да правя с нея, докато ме няма.

— Вземи я с теб. Ще бъде приятно преживяване и случай да заздравите връзката между баща и дъщеря.

— Тя не ми е дъщеря.

— Тя ти е повече дъщеря, отколкото Елизабет Конър ти е била майка. Освен това няма да изглеждаш твърде подозрително, ако отидеш с дъщеря си. И ще бъде много по-лесно да събереш информация.

Фин поклати глава.

— Не искам да я замесвам.

— Тя вече е замесена — каза Козловски. — Тя е част от живота ти, а тук става дума за живота ти.

— Не бива да я въвличам в тези мръсотии.

— Виждала е къде по-мръсни неща — отговори приятелят му. — Къде-къде по-мръсни.

* * *

Мезонетът на Кевин Макдугъл се намиреше на Ел Стрийт в Южен Бостън. Беше с изглед към залива Плежър Бей и към Касъл

Айлънд. От другата страна на Бостънския залив самолетите се насочваха за кацане на летище „Логан“. Иймън Макдугъл беше наредил на шофьора си да спре до сградата. Извади ключа, отключи входната врата и влезе.

Апартаментът на сина му се разполагаше на втория и третия етажи. Иймън го беше купил преди година. Сега се питаше дали е постъпил правилно. Никога не беше изисквал достатъчно от сина си. Беше позволил майка му да го разглези по начин немислим за Иймън, когато беше на неговите години.

Отключи апартамента, завъртя дръжката и отвори вратата.

Първото, което му направи впечатление, беше силната миризма. Сладникава, остра миризма на изгорели химикали. Разпозна я и разбра откъде идва. Яростта напираше в гърдите му, когато пристъпи вътре.

Бяха петима, проснати на огромния кожен диван, за който беше платил сериозни пари. Жена му беше казала, че иска синът им да има най-доброто. Сал д'Арио, по прякор Дорито, и Питър Алред, двамата идиоти, които Кевин Макдугъл наричаше „моята банда“, се бяха отпуснали от двете страни на дивана. Дорито беше с полузатворени очи. Алред гледеше по телевизията анимационен филм за някаква яркожълта говореща гъба. Имаше и две жени — по-скоро момичета — седнали между двамата на дивана. Съдейки по облеклото им, без съмнение бяха проститутки, макар че модата в днешно време беше толкова екстравагантна, че дори Иймън не беше напълно сигурен. Двете като че спяха.

Синът му беше в средата на дивана, с разкопчана риза, разголени гърди, впил празния си поглед в тавана. На масичката за кафе пред него имаше извита лъжица, внимателно подпряна на ръба на чаша. До чашата лежеше буганова запалка и дузина малки ампули с кафяв прах, наредени в средата заедно с гумен маркуч и две спринцовки. На пода до масичката се търкаляха три празни ампули.

Алред първи забеляза застаналия пред тях Иймън.

— Мамка му — промълви той и се помъчи да се надигне. — Мамка му, Кев. — Изправи се олюлявайки се, блъсна се в масичката и разсипа останалите ампули на пода. — Господин Макдугъл — изфъфли и се наведе да събере ампулите, гонейки ги по паркета, а те все се изплъзваха от пръстите му. — Много съжалявам. Много, много съжалявам.

Иймън насочи вниманието към сина си:

— Кевин, кажи им да си вървят.

Синът му го погледна унесено и му трябваше известно време, за да осъзнае цялата сериозност на ситуацията. Стана и се загърна с ризата.

— Татко, не знаех, че ще дойдеш. Стоя в апартамента и не излизам никъде. Правя, каквото ми каза.

„Поне не трепери“ — рече си Иймън. Запита се дали наркотиците му вдъхваха кураж.

— Веднага им кажи да си вървят.

Дорито и двете момичета вече бяха будни и уплашено гледаха ту към Иймън, ту към Кевин, без да знаят какво да правят. Алред все още беше коленичил на пода и събираше принадлежностите за друсане.

Кевин излезе иззад масичката за кафе и се приближи към баща си.

— Няма... няма нищо — избърбори той, вече не толкова смело. Дори не стигаше до брадичката на баща си и макар да имаше мускули, всичко беше фалш. Това не бяха твърди и чисти мускули, които се получаваха само с истинска работа, а кръгли и меки, резултат от прекарано във фитнеса свободно време. Всичко в него беше показност: колата, дрехите, татуировките — всичко. Всичко имаше за цел да накара хората да си затворят очите пред факта, че е само едно разглезено хлапе и не може да стъпи дори на малкия пръст на баща си. На Иймън за миг му призля само от вида на сина му.

— Кълна се — повтаряше Кевин — Правя всичко каквото ми каза.

Иймън изчака синът му да се приближи още малко до него, след което без никакво предупреждение стовари кроше в лицето му. Дори се изненада, че изпита невероятно удовлетворение от шокираната и изненадана физиономия на сина си. Кевин не падна, но се олюля и допря ръка до разкървавените устни.

Останалите в стаята останаха неподвижни и не смееха да проронят дума. Иймън пренебрегна присъствието им. Направи две крачки към Кевин и го сграбчи за ризата, след което го извъртя към себе си. След като момчето изгуби всякаква опора, беше лесно да се възползва от инерцията. Иймън го бутна със сила и го отпрати към стъклените рафтове на стената. Сякаш целият апартамент се разтресе,

когато Кевин се строполи на пода. Жената на Иймън беше дала над хиляда долара за рафтовете, които сега бяха на сол, посипани на малки стъкълца върху тялото на сина им. За първи път Иймън си каза, че са си стрували парите. Но още не беше свършил.

Направи крачка, сграбчи сина си за ризата и го изправи на крака. Момчето беше цялото в кръв, но нямаше чак толкова опасни наранявания, че да сподавят гнева на Иймън.

Стиснал лицето на сина си, Иймън му изкрещя:

— Няма да повтарям отново! Кажете на тези хора да си вървят!

Кевин беше твърде замаян да каже каквото и да било, но вече нямаше значение. В стаята настъпи суматоха и паника. Двете момичета скочиха на крака и моментално излетяха навън. Дорито и Алред тутакси ги последваха, набързо грабнали част от дрехите си, зарязали в бързината обувки и якета. Никой не продума — нито на Иймън, нито на Кевин. За броени секунди апартаментът се опразни.

Иймън продължаваше да държи сина си, отпуснат безпомощно пред него. Изведнъж почувства умора и пусна момчето да легне на пода. Отиде в кухнята, извади бира от хладилника и отпи. Взе кърпата от кухненския плот и я намокри със студена вода от мивката. Извади лед от фризера, уви го в мократа кърпа и завърза краищата. Взе бирата и кърпата и се върна в хола.

Кевин, който продължаваше да лежи на пода, вдигна очи към него.

— Стани — нареди му Иймън.

Синът му не помръдна.

— Прави, каквото ти казвам, момче. — Той му хвърли кърпата с леда. — Не ме ядосвай отново.

Кевин с усилие се изправи на крака и отиде на дивана, допрял леда до устните си.

— Отсега нататък те искам трезв и с ясно съзнание — продължи бащата. — Хвана ли те отново с тия боклуци, няма да имам син. Разбра ли ме?

— Разбрах — промърмори Кевин.

— Добре. — Иймън седна на стола срещу масичката за кафе. — От полицията идваха да говорят с мен. Питаха ме за една жена, която работеше при мен. Тя беше убита.

Кевин се вторачи в баща си.

— Лошо ли е?

— Във всяко нещо има по нещо добро и нещо лошо — отвърна той. — Зависи откъде ще го погледнеш и какво искаш да видиш.

Момчето мълчеше и на Иймън му стана ясно, че не го е разбрал. Поне се беше научил да си държи устата затворена. Това май беше най-доброто, на което можеше да се надява за момента.

— Имам работа за теб — каза Иймън. — Дръж главата си чиста и внимавай какви ги вършиш. Също така може да успея да те отърва от затвора. Мислиш ли, че ще можеш да се справиш?

Кевин свали леда и го огледа. Кръвта беше обагрила в тъмнорвено кърпата. Той вдигна поглед към баща си и кимна утвърдително.

— Добре. — Иймън допи бирата. — Може пък да успеем да извъртим всичко в наша полза.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Лонг рязко отвори вратата на сградата в Чарлстън. Дръжката се удари силно в тухлената стена и стъклото за малко да се счупи. Не му пукаше и да се беше счупило. Счупената врата можеше да го накара да се почувства по-добре. Кое то за първи път от месеци насам не можеше да направи алкохолът. След срещата си с Макдугъл беше изпил половин бутилка водка, за да оправи настроението си и да се успокои. Но вместо да го успокои, водката съвсем го извади от равновесие.

Той реши, че опиянението няма да го спре да поиска конкретни отговори от адвоката на Макдугъл.

Чернокож млад мъж с бебе на ръце надникна от офиса.

— С какво мога да ви помогна? — попита сърдито.

— Кой си ти? — попита на свой ред детективът.

— Аз съм Реджи. А вие кой сте?

Лонг за момент си помисли да не би да е объркал сградата.

— Търся Фин.

— Не е тук — отвърна Реджи упорито. — Какво да му предам? Какво искате от него? — Той застана пред детектива с детето, с предизвикателен и едва ли не заплашителен вид.

Лонг му показва значката си.

— Не е твоя работа за какво го търся.

Значката, изглежда, изобщо не стресна мъжа.

— Лиса — провикна се той, — ела, ако обичаш. — Реджи не изпускаше от поглед Лонг, който не беше в настроение да отстъпва или да му се пречат. Не знаеше какво щеше да направи с бебето, ако реши да претърси мъжа. Затова остана на мястото си, обзет от чувство на пиянска безпомощност.

Миг по-късно се появи някаква жена, която погледна към Лонг и към значката в ръката му.

— Слушам ви, полицай — каза тя с метална нотка в гласа си.

— Аз съм детектив — поправи я той. — Детектив Лонг.

Тя кимна.

— Детектив, аз към Лиса Кранц, секретарка на господин Фин. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Търся Фин — отвърна той и леко се олюля.

— Както Реджи ви каза, в момента отсъства — спокойно каза тя. — Да му предам ли съобщение, като се върне?

— Къде е той? — настоя Лонг.

— Не мога да ви кажа. — Отговорът беше много добре премерен.

— Ами Козловски? Той тук ли е?

В този момент Козловски излезе от кабинета си в дъното.

— Лонг — каза той, когато видя детектива. — Какво правиш тук? — Когато го видя отблизо, се навъси. — Добре ли си?

Лонг не поиска допълнителни обяснения от Козловски какво точно има предвид. Намръщи се и направи две крачки напред.

— Дойдох да разбера какво, по дяволите, се случва.

— За какво говориш?

— Трябваше да ви прибера двамата сутринта, когато ви заварих пред апартамента на убитата. Трябваше още тогава да проумея какво в действителност се случва. — Поклати глава. — Вие ме изиграхте! А сега на всичкото отгоре искате и да отговарям на въпросите ви!

— Дръпни се назад — предупреди го Козловски. — В думите ти няма никакъв смисъл. Кой да отговаря? На какви въпроси?

— Въпроси като този. — Лонг извади визитната картичка, която му беше дал Макдугъл, и я размаха пред носа на бившето ченге.

Козловски я взе и я погледна.

— Това е визитна картичка на Фин. И?

— Иймън Макдугъл ми я даде.

— Е, и? Той му е клиент. За какво си ходил при него?

— Защото е боклук. А също така е бил и шеф на Елизабет Конър. Както и един от хората, на които тя е звъняла в дните непосредствено преди убийството ѝ. Ще ми кажеш ли как така ти и Фин не знаехте всичко това? Или ще ми кажеш, че това е едно голямо шибано недоразумение и случайно стечение на обстоятелствата?

Лицето на Козловски придоби каменно изражение.

— Успокой се.

— Та затова се питах — продължи Лонг — защо адвокатът на този боклук — синът на жертвата, който вече веднъж е демонстрирал

открито омразата си към покойната в едно писмо — ще иска да отиде в апартамента на жената и да провежда собствено разследване? Възможно ли е защото иска да отклони полицейското разследване от себе си и от неговия клиент, онзи боклук Макдугъл?

Козловски поклати глава.

— Нещо не си разбрал правилно. — Изражението му обаче продължаваше да е каменно. Лонг не можеше да разбере дали крие нещо.

— Така ли? Дай ми поне една причина да ти повярвам. Кажи ми къде е Фин.

Козловски стисна зъби.

— Не е тук. Ще ти се обадим, като се върне.

— Само това ли? Само това ли имаш да ми кажеш?

— Като за начало трябва да се успокоиш.

— Какво, по дяволите, искаш от мен? — разпали се Лонг. Изведнъж се усети, че още държи значката пред себе си, и я прибра в джоба. Не беше дал на Козловски време да отговори на въпроса, но и не искаше да чува отговора. — Предай му, че ако още веднъж разбере, че се меси в този случай, ще го прибера за възпрепятстване на разследването. А теб, ако те видя, ще повдигна обвинения толкова бързо, че няма и да се усетиш. Ще направя всичко възможно да ти отнемат полицейската пенсия. Разбра ли ме?

Козловски продължаваше да стиска зъби.

— Ще ти се обадим веднага щом се върне Фин — отговори.

— За ваше добро е да го направите — каза Лонг. Устата му беше пресъхнала. — Ако нямам обаждане от вас, ще ви погна. — Той се обърна и излетя от сградата, преди бившият му колега да е понечил да каже нещо.

* * *

Шосе №2 минаваше покрай гимназия „Брайтън“, оттам на север, през Кеймбридж и покрай Ейлуайф, а оттам продължаваше към Лексингтън и Конкорд. Малко след затвора в Конкорд шосето преминаваше в магистрала, която се спускаше на север от Уорчестър, през Леоминстър и подминаваше дузина малки градчета, чиито имена

можеха да произнесат правилно само жителите на Ню Ингълнд. През зимата трафикът беше натоварен, тъй като заможните обитатели на градските покрайнини отиваха на ски в планините на Върмонт и Ню Хемпшир. През октомври обаче ски сезонът не беше открит и шосето беше празно, което правеше карането по него по-приятно.

— Колко още има? — попита Сали.

— Не е далеч — отвърна Фин. — Още около час и половина.

— Кога за последно си ходил там?

— Преди четирийсет и четири години.

— И след като си се родил, никога не си се връщал? — изненада се тя.

— Не. Защо да ходя?

Момичето сви рамене.

— Не знам. Може би щеше да си разбрал нещо досега. Доста дълъг период на изчакване, преди да се върнеш на местопрестъплението.

— Благодаря за оценката.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, знам. Сигурна ли си, че ще имаш време да си напишеш домашното?

— Утре е събота. Освен това аз съм напред с материала по всеки един предмет. Ако трябва, ще го пиша, като се върнем.

— Може да стане късно.

— Колко късно?

— Не знам.

Тя хвърли поглед към него, преди да зададе следващия си въпрос:

— Това, което правим, опасно ли е?

Въпросът го свари неподготвен.

— Не, не — отговори категорично.

— Незаконно ли е?

— Разбира се, че не! Мислиш ли, че щях да те взема, ако беше опасно или незаконно?

Тя сви рамене.

— Какво, ако ме беше взел? Не че не съм вършила опасни неща и преди. А и родителите ми ме учиха как да престъпвам закона и да се

измъквам безнаказано още докато бях малко дете. Не е голяма работа. Освен това ти казах, че искам да ти помогна.

— Напротив, голяма работа е. Не искам да вършиш нищо опасно или незаконно, разбираш ли ме? Нито за да ми помагаш, нито заради самата теб. — Той я погледна за миг; тя изглеждаше изненадана. — Това вече не е твоят начин на живот.

Отново насочи вниманието си към пътя, но усещаше погледа ѝ.

— А какъв е сега животът ми? — попита момичето.

Фин сбърчи чело.

— Не знам точно.

— Обади ми се, като го измислиш. Става ли?

— Нямах проблем.

Няколко километра пътуваха в абсолютно мълчание. Той нямаше нищо против. Беше красив есенен ден, разгарът на сезона в Ню Ингълънд, и листата бяха започнали да придобиват ярки краски. Пейзажът, изпълнен с червени, жълти и оранжеви багри, осеян тук-там с вечнозелени растения, допринасяше за спокойното каране. Пътят беше пуст и единствената кола, която Фин беше видял за последните десетина минути, беше голяма черна точка на няколко километра зад тях, и то успяваше да я зърне само на правите участъци. Иначе бяха сами върху лентата от гладък асфалт, която прорязваше девствената природа. Какво повече би могъл да иска от живота?

— Можеш да ми помогнеш — наруши накрая мълчанието Фин.

— Как?

— Като стигнем, слушай внимателно какво говорят хората. Също така как го казват. Ти добре преценяваш характерите, ще ми е интересно да чуя мнението ти.

— Сериозно ли говориш? И това е всичко? Никакво крадене на папки или проникване с взлом в офиси и кабинети?

— Това е всичко. Но е много важно.

Тя сви рамене.

— Добре, щом е само това.

— Само това.

Почти бяха стигнали, оставаха им още двайсет минути. Той се взираше в знаците по магистралата, търсеше изход. В огледалото за обратно виждане тъмното петно се появи отново, после изчезна, после

пак се появи. „Вероятно е някой борсов спекулант, тръгнал да огледа хижата си преди началото на сезона“ — каза си Фин.

* * *

Големият черен мерцедес се движеше по магистралата, следвайки кабриолета Ем Джи. Двигателят ръмжеше сърдито заради ниската скорост. Беше свикнал да поддържа много по-високи обороти. Обаче не искаше да настига адвоката. Достатъчно беше да го държи под око. Дори и ако мерцедесът изостанеше за малко, и той временно изгубеше кабриолета от поглед. Важно беше да се разбере накъде се е запътил Скот Фин.

Тъмното матирано стъкло на мерцедеса отразяваше лъчите на слънцето, което беше застанало над върха на планините на запад. Машината продължи да се движи плавно по шосе №2, после зави на север по междущатска магистрала №91. Очите на Коул бяха почти толкова непроницаеми, колкото матираното стъкло на автомобила, скривайки успешно неговата решителност и твърдост.

Оставаха толкова много въпроси, а отговорите им бяха скрити в миналото. И въпреки това сега опасността беше по-голяма откогато и да било. Както и залогът. Изправен пред тази опасност, Коул нямаше и капка колебание. В края на краищата, предвид приближаващата голяма несигурност беше ясно само едно: вече нямаше връщане назад.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Фин едва ли не очакваше да бъде обзет от силни чувства, щом види родното си място. Беше се подготвил психически за разтърсващи емоции, за дълго отлаганата среща с родния дом.

Но нищо от това не се случи.

Мястото определено имаше готическо излъчване, а архитектурният стил сякаш загатваше, че тук се таи нещо свръхестествено. Но вътрешността на сградата беше успешно и ефикасно модернизирана, та най-вероятно призраците бяха избягали. Превърнало се беше в първокласно медицинско заведение.

Някога това място се наричаше Нюхемпширски девически дом. Сега името му беше Нюхемпширски център за здравни услуги. Католическите благотворителни дружества бяха продали болницата на една лекарска обществена организация през деветдесетте години на миналия век. Тук все още се предлагаха консултации по репродуктивно здраве, условия за раждане и за осиновяване на самотни жени, но необходимостта от дълги двумесечни болнични престои за бременните момичета беше отпаднала с напредъка в медицината. А абортите, които също се извършваха тук, вече се смятаха за амбулаторна дейност и изискваха сравнително малко място.

Три четвърти от болницата бяха отредени за рехабилитация на алкохолици и наркозависими. Имаше както програми за болнично, така и за извънболнично лечение. Основният контингент пациенти бяха деца от семейства от средната и висшата класа, които, лишени от истинските житейски предизвикателства, сами си бяха направили живота труден.

Автомобилната алея беше представителна за мястото. Изграденият бордюр отстрани и окосената трева вдъхваха усещане за ред и стабилност, които целяха да успокоят родителите, оставящи рожбите си в ръцете на тукашните специалисти. Огромни табели с ярки букви упътваха посетителите към различните отделения на болницата. Отвън сградата наподобяваше старинен замък,

модернизиран с най-последните строителни технологии. От класическата стара сграда беше останал само силуетът.

Фин паркира на мястото за посетители на огромния паркинг.

— Готова ли си? — попита той Сали.

— За какво? — отговори тя на въпроса му с въпрос, докато отваряше вратата на колата. — Нали само ще им зададем няколко въпроса?

Вътре в сградата архитектурната автентичност беше отстъпила пред съвременния комфорт. В приемната бяха съчетани стерилността на модерна болница и уютът на дневна от осемдесетте години на миналия век. Бюрото в приемната беше от ламинат и идеално се вписваше в обстановката. По-голяма част от пода беше с гладки и чисти плочки в болничен цвят. Върху червения мокет светли кожени кресла във всички цветове на дъгата и с модерен дизайн внасяха някаква организирана пъстрота и суматоха.

Фин и Сали отидоха до бюрото на приемната.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита жената зад бюрото. Беше на трийсет и няколко години, с леко разрошена коса, спускаща се хаотично на кичури пред лицето ѝ. Носеше голям пуловер и имаше две халки на носа.

— Надявам се — отвърна Фин. — Искаме да говорим с някого за осиновяване.

Жената веднага погледна към Сали със съчувствие и рече:

— Разбира се. Тук имаме чудесна група и всичките са много специални. — Понижи заговорнически тон и добави: — Също така могат да ви консултират и за другите възможности.

— Не — започна той, но реши да спести обяснението. Каза си, че ако жената изпитва съчувствие към тях, съпротивата ще е по-малка. — С кого мога да разговарям по този въпрос? — накрая попита.

— Не съм бременна — намеси се Сали.

На лицето на жената зад бюрото се изписа объркване.

— Не сте? — Очевидно в ума си тя изброи всички останали варианти и се спря на най-странния: — Не сте тук, за да осиновите някого, нали? — След което изгледа Фин сякаш беше педофил. Така само за миг той се превърна във враг.

— Не — отговори адвокатът. — Дълга история. С кого мога да говоря?

Жената се намръщи.

— Службата за осиновяване се намира по коридора вляво. Там ще ви изслушат.

— Благодаря — каза Фин. Дватама със Сали тръгнаха към коридора.

— Щеше да я оставиш да си мисли, че съм бременна ли? — сърдито го попита момичето.

— Реших, че е прекалено сложно да ѝ обяснявам. Голяма работа.

— Да, голяма е.

— Защо?

— Не искам някой да си мисли, че съм бременна.

Той я погледна.

— Значи си готова да вършиш незаконни неща, като да следиш и да влизаш с взлом, но не искаш да си мислят, че си бременна?

— Точно така.

— Не те разбирам.

— Докато растях в бедните квартали, непрекъснато чувах: „Ще забременееш още преди да си се научила да караш кола. Или това, или ще станеш проститутка-наркоманка.“ Подобни думи винаги ме вбесяваха. Аз не съм такава и няма да стана такава. Ако ще си скапвам живота, ще го направя по свой собствен начин. Сега разбираш ли?

— Да, разбирам. — Стигнаха до стъклена врата с надпис „Служба по осиновяване“. — Следващия път ще внимавам.

— Добре.

Коул оползотвори времето си добре. Седнал в мерцедеса на паркинга на голямата готическа сграда, в която Скот Фин беше роден, той беше извадил лаптопа си и проучваше персонала от Службата за осиновяване. Когато взе имената на всички от сайта на центъра, започна подробно да проучва с помощта на възможно най-мощните информационни ресурси. Отне му по-малко от час да открие това, което го интересуваше.

Тази част от работата не му доставяше удоволствие. Въпреки това беше необходима, а той много отдавна се беше отказал от всякакви капризи и прищевки. Твърде отдавна. Щеше да направи каквото трябваше, пък било то, защото е за последен път.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Лонг едва се държеше на краката си, когато си тръгна от офиса на адвоката. От месеци не се беше чувствал така пиян. Опиянението се беше превърнало в негово постоянно състояние, но досега винаги беше държал нещата под контрол. Алкохолът обикновено му осигуряваше равновесие. Сега се чувстваше като изгубен, а езикът му беше надебелял и едва се побираше в устата му.

Първоначално смяташе да се върне в участъка и да продължи разследването, но сега си даваше сметка, че този вариант отпада. Ако се върнеше в участъка в това състояние, с кариерата му беше свършено. Докато караше на връщане от Чарлстън, той погледна часовника си. Рано беше да приключва работния си ден, но нямаше избор.

Изведнъж чу скърцане на гуми и свирене на клаксони. Вдигна отново очи към пътя и видя, че се е отклонил от двойната непрекъснатата жълта линия и е навлязъл в насрещното платно. Колите свиваха встрани, за да избегнат челен сблъсък с него.

Лонг рязко завъртя волана и колата му се върна в правилното платно. Едва не се блъсна в друга кола, която се движеше на юг по Масачузетс Авеню. Отново прозвучаха клаксони и дори през стъклото той чу цял поток от ругатни по негов адрес. Трябваше да се прибере у дома и затова се налагаше да внимава, докато стигне. Насочи се към Югоизточната експресна магистрала, където движението поне беше еднопосочно.

Живееше в един квартал в Куинси, южно от Бостън. Наричаше се „Луисбърг Скуеър Саут“ и представляваше имитация на блок от най-люксовия и скъп район Бийкън Хил в Бостън, където се разполагаха именията на елита. Кварталът в Куинси беше по-скромен. Няколко дървени постройки в зелен цвят бяха наредени от двете страни на главния път, който започваше от края на Дорчестър и продължаваше към брега на океана, към Уолистън Бийч.

Лонг наемаше едностайно жилище с изглед към паркинга. Беше му достатъчно. Мястото беше чисто и сравнително добре поддържано. Кухнята беше ремонтирана няколко пъти през осемдесетте години на миналия век. Но по-важното беше, че можеше да си го позволи и беше близо до магистралата, благодарение на което пътуването му до участъка отнемаше едва десет минути.

Когато стигна до апартамента си, краката почти не го държаха и той си каза, че е имал късмет да се прибере жив и здрав. Два пъти опитва да вкара ключа в ключалката и на третия успя. Когато влезе и понечи да затвори вратата след себе си, не направи достатъчно усилие и тя остана полуотворена.

— По дяволите! — изруга той, загледан във вратата. Беше пиян, беше ченге и имаше пистолет. Жална му майка на този, който се опита да го обере точно в този момент.

Пиеше му се.

Не, имаше нужда от пиене.

Не че искаше да се опияни още повече — едва ли щеше да стане по-пиян. Потребността беше от психологическо, не от физиологическо естество. Беше повече като обсебеност, навик. Сега за първи осъзна защо скитниците по канавките се напиваха до смърт — за да продължават да наливат в телата си алкохол, докато клетъчната им структура се умори да се бори за оцеляване. Или да вземат бутилка с антифриз, да затворят очи и да си представят, че е отрова.

Олюлявайки се, стигна до кухнята и отвори горния шкаф, където държеше алкохола. Грабна едно шише „Столичная“, взе чаша и понечи да си налее. Но от бутилката не потече нищо, беше празна.

Остави бутилката в мивката и извади друга, без дори да види какво е. Отвори я, надигна я и наведе назад глава.

Нищо.

Хвърли бутилката в мивката, улучи първата и двете се счупиха. Отново отвори шкафа, достатъчно силно, че да чуе как дървото изпука. Вътре имаше още няколко бутилки и той започна да ги проверява една по една. След като всяка следваща се оказваше празна и безполезна, той я мятеше в мивката при останалите, докато парчетата стъкло не започнаха да се сипят по кухненския плот.

Накрая господ чу молитвите му. Предпоследната бутилка се оказа пълна. Беше „Йегермайстер“, който някой му беше подарил

преди време. Мразеше вкуса му, беше като сироп за кашлица. Често се подиграваше с невръстните момичета и метросексуалните задници, които пиеха този боклук по баровете.

Сега обаче, като гледаше бутилката, не можеше да си представи, че нещо друго може да има по-приятен вкус.

Отвинти капачката, затвори очи и отпи четвърт от бутилката — четири големи глътки — без да се спира. Свали бутилката, доволно въздъхна и отвори очи.

Изведнъж осъзна, че не е сам. Някой стоеше до вратата в апартамента му и гледаше към него. Обзе го паника и посегна към пистолета си. Тъкмо хвана дръжката на оръжието, когато зрението му се проясни и той разпозна Джули Расин, изправена и вторачена в него. В очите ѝ имаше ужас и отвращение.

— Мамка му, уплаши ме! — изкрещя той. — От колко време стоиш там?

— Чаках те отвън на паркинга — каза тя. — Звънях ти няколко пъти в участъка, писах ти на електронната поща, опитах се да те намеря по мобилния. Чаках и те видях да паркираш.

Лонг погледна към мивката. Навсякъде беше осеяно със счупени бутилки.

— От колко време? — отново попита той.

— Достатъчно дълго — отвърна тя.

Забеляза, че тя носеше бутилка вино и папка.

— Донесла си вино.

— Не знаех — отвърна Джули. Лонг почти очакваше тя да побегне, но не го направи. Стоеше неподвижно на мястото си. Трябваше да ѝ признае самообладанието.

— И какво възнамеряваше да сториш? — попита той едновременно сърдито и отбранително. — Да ме напиеш и да се възползваш от мен? — Лонг се беше подпрял на кухненския плот и направи няколко крачки към нея. — Вече се погрижих за първата част.

— Мислех си, че искаш да поговориш с някого.

— И ти трябва вино, за да говориш?

— Очевидно не толкова, колкото на теб.

Той се усмихна саркастично.

— Е, да, виното не е лошо, но ако искаш истински разговор, йегермайстерът е незаменим. — Той вдигна бутилката за тост, после

отпи от нея.

— Какво правиш? Какво, по дяволите, правиш? Въргаляш се като свиня. Това ли е най-доброто, на което си способен? Това ли ти остана?

Той се вгледа в нея. Беше ослепителна. Беше забравил колко е красива или може би никога досега не го беше забелязвал. Имаше гъста червена коса, стройно и атлетично тяло. Лонг се наслади на спомена за близостта с това тяло. Беше го приел като полагащо му се, като даденост. Когато имаха връзка, той беше звездата на отдела. Сега кариерата му беше провалена, а животът му се разпадаше на парчета.

Стовари се на дивана.

— Какво искаш, Джули? — попита я уморено. — Какво искаш от мен точно сега?

— Искам да знам какво се случи.

Той поклати глава.

— Не мога да ти кажа.

Тя влезе в стаята. На някои от рафтовете до прозореца бяха подредени снимки, осветени в момента от залязващото слънце. Джули взе една, на която бяха Лонг и някакъв по-стар от него мъж. Двамата бяха в униформи, широко усмихнати, присвили очи по един и същи начин.

— Съжалявам за баща ти — каза.

— Ами... — Той сви рамене.

— Сериозно говоря. Сигурно ти е било тежко. Особено предвид всичко останало, с което се сблъска.

— Така беше честно. — Видя въпрос в очите й. — Каза ми, че не съществувам и че съм мъртъв за него. Сега сме квит.

— Не говори така. Моля те.

Изведнъж Лонг се почувства толкова уморен, че не можеше да помръдне.

— Благодаря, че дойде да ме видиш. Оценявам го. Но както виждаш, сега не съм в най-подходящата си форма за задушежни разговори. Искам да остана сам.

Джули кимна.

— Добре, но аз не дойдох да те видя. Имам нова информация по случая на Конър. Казах си, че е важно и трябва веднага да ти я дам.

Тя остави папката на масичката за кафе пред Лонг. Той беше твърде изтощен да отвори папката и не беше сигурен дали ще може да се съсредоточи върху текста.

Джули обаче не го остави.

— Това е докладът за другия нерегистриран номер — каза тя. — От Отдела по вътрешна сигурност ми разрешиха достъп до данните. Искаха само да са сигурни, че се отнася за законно полицейско разследване.

— Защо? — попита Лонг.

— Защото номерът е на щатски сенатор, това е домашният му номер. Предполагам са искали да се застраховат.

Мозъкът му се бореше с ефекта от алкохола.

— Кой?

— Джеймс Бюканън. Това е номерът на къщата му на Бийкън Хил.

Лонг се вторачи в папката пред него. Загуби ума и дума. Не можеше да произнесе дори едно смислено изречение.

— Помоли ме за нещо, което преди аз исках от теб — продължи тя. — Засега ще те оставя да си вършиш работата. — Без да каже нищо повече, Джули си тръгна.

След като вратата се затвори, той отново остана сам на дивана. Бутилката „Йегермайстер“ беше почти празна. Наведе се, положи глава на облегалката на дивана и затвори очи. След секунди заспа.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Съжалявам, с нищо не мога да ви бъда полезна. Трябваше първо да се обадите по телефона и да проверите. — На металната табела на вратата ѝ пишеше, че се казва Шели Теско и в момента тя седеше зад бюрото си в малкия кабинет в Нюхемпширския център за здравно обслужване. Завеждащата отдела за осиновяване към Центъра беше на шейсетина години, стоманеносивата ѝ коса беше прибрана на опашка. Тя беше слаба, с жилести ръце.

Доколкото Фин можеше да прецени, отделът за осиновяване се състоеше от три помещения: кабинетът на госпожа Теско, приемната с бюро за секретарката ѝ и стаята с архивите.

— Искам да погледна досието си — каза Фин.

— Разбирам, господин Фин, но — както вече ви обясних по телефона — първо досието ви трябва да се открие. Сигурна съм, че разбирате. Предвид факта, че досието ви за осиновяване е отпреди повече от четирийсет години, никак не е лесно да бъде открито. — Тя посочи към стаята зад нея, пълна с шкафове с папки. — Виждате ли ги? Те са само част от архива. Всичко от последните пет години е качено на компютри. Останалото навярно е забутано в тази стая или е отишло в щатския архив.

— Ами тогава го изровете — отвърна Фин.

Тя се намръщи.

— Непременно ще го сторим, но ще отнеме известно време. Обикновено се стараем да удовлетворяваме заявките в рамките на две седмици.

— Две седмици? Защо толкова дълго?

— Ами, както казах, намирането на досието е само първата работа. Щом го открием, трябва да извадим информацията, за да ви я предоставим.

— Как така „да извадите“? Искам цялото досие.

Госпожа Теско се облегна назад в стола си.

— Разбирам ви, но не мога да ви предоставя цялата информация, която се съдържа в досието. — По погледа ѝ Фин разбра, че за нея той е само поредният досадник и натрапник. — Казахте, че сте адвокат, господин Фин, нали така?

— Да.

— Тогава не може да не знаете, че съм длъжна да спазвам закона по отношение на информацията, която ви предоставям. А съгласно законите на щата Ню Хемпшир единствената информация за родителите ви, която мога да ви дам, е така наречената „неидентифицираща“ информация. Тя включва история на заболяванията, алергии, общи обяснения — всичко, което не разкрива кои са родителите ви. Роден сте през шейсетте години, а в онези дни се практикуваха закрити осиновявания, при които хората имаха право да запазят самоличността си в тайна. Чак наскоро тенденцията се обърна към откритите осиновявания.

— Но аз вече знам коя е била майка ми, както и че е мъртва. Търся каквато и да било допълнителна информация за нея.

— Разбирам ви, но не мога да ви предоставя нищо, което да е различно от общата информация.

— За Бога, тя е мъртва! Кой ще се оплаче?

Госпожа Теско кимна.

— Разбирам емоциите ви, но тази система не е създадена да функционира по този начин. За добро или лошо системата е създадена да защити личния живот на хората, да гарантира анонимността им. По онова време е било напълно резонно.

— Защо?

— Защото тогава осиновяванията са били важни за страната. Особено през петдесетте и шейсетте години на миналия век осиновяването е било много разпространено. Броят на осиновяванията се е движел между десет хиляди деца годишно преди Втората световна война до над сто и петдесет хиляди годишно след войната. Имало е буквално експлозия на раждания на бебета от неомъжени майки. Грижите за тези бебета са били приоритет на обществото.

— Защо е имало толкова много неомъжени майки? — попита Фин.

— Времената са се променили — отвърна тя със свиване на рамене. — Било е неизбежно, предполагам. Хората говорят за

сексуалната революция през седемдесетте, но истинската сексуална революция е станала в периода между четирийсетте и петдесетте години. Просто никой не си е направил труда да го забележи. Жените са вкусили от свободата, когато мъжете са отишли на война, и те е трябвало да работят. Икономическата свобода води до всички останали форми на свобода, включително и до сексуалната.

— Какво общо има това с желанието ми да се сдобия с информация за майка си?

— Защото системата е била създадена така, че да не ви позволи достъп до никаква информация — отвърна госпожа Теско с въздишка.

— След като все повече бебета са се раждали от самотни майки — млади майки — законите за осиновяване са били променени в насока да отговорят на проблема. Обществото не е било готово да приеме спокойно такъв голям брой самотни майки. Затова системата е създавала условия за тези млади майки да се съгласят да оставят децата си за осиновяване. Тази система също така е трябвало да насърчи останалите хора да осиновяват тези деца. Един от начините да се постигнат едновременно и двете цели е при осиновяване да се прекъснат всички връзки между рождената майка и детето. По този начин новите родители са били освободени от притеснението, че рождената майка ще дойде някой ден и ще претендира за правата върху детето. А рождената майка е била спокойна, че детето ѝ няма да я открие след време. Можела е да продължи с живота си, все едно че не е имало грешката, довела до бременността ѝ. Затова законите за осиновяването са били създадени така, че максимално да затруднят достъпа до информация.

— Страхотно. Всеки е получил, каквото е искал. С изключение на самите деца.

— С изключение и на майките, до голяма степен — добави тихо госпожа Теско.

— Не разбирам. Нали казахте, че майките е трябвало да се отърват от грешките си. Точно това са искали.

Тя поклати глава.

— В повечето случаи се оказва, че не е вярно. Момичетата — и трябва да се има предвид, че тук говорим предимно за момичета — обикновено не са били информирани, че могат да запазят децата. Това е било изключено като вариант. Казвали са им, че единственият начин

да имат що-годе нормален живот, е да дадат децата за осиновяване. Понякога са им казвали, че стореното от тях е изключително неморално и им се е втъпявало, че не са достойни и не са способни да се грижат за децата си.

— Само някакви си квалификации не биха спрели една майка да задържи бебето, ако наистина силно го иска.

Госпожа Теско отново го изгледа укорително.

— Разбирам гнева ви, господин Фин. Сигурна съм, че хората непрекъснато са ви повтаряли, че майка ви не ви е искала, че се е отказала от вас, защото е мислела, че животът ѝ ще се нареди по-добре без вас. Тази история винаги присъства, от десетилетия я пробутват на осиновяваните и на осиновяващите ги семейства, както и на обществото като цяло. Няма проблем, защото родните майки така или иначе не си искат децата.

— През последния ден понаучих това-онова за майка ми. Изглежда, в моя случай е било истина.

— Може би. Съгласна съм, че в някои случаи е вярно. Но не в повечето от случаите. Повярвайте ми.

Сали, която до този момент мълча и наблюдава госпожа Теско, се намеси, както винаги ефектно:

— Вие сте дали детето си за осиновяване. — Думите излязоха от устата ѝ ясно и точно, с равен тон, без никаква емоция. По същия начин би могла да коментира дрехите, с които беше облечена жената.

Госпожа Теско остана изненадана. Тя се обърна към Сали, сякаш чак сега забеляза присъствието ѝ в стаята.

— Не — тихо отвърна възрастната жена.

— Затова сега работите тук, нали? — попита Сали.

Госпожа Теско отново погледна към Фин.

— Само се опитвам да ви обясня какъв е законът. Това няма нищо общо с... — Тя си пое дълбоко дъх. — Мога да ви дам само толкова информация, дори и цялата информация да се намираше тук, което не е така.

Фин погледна първо Сали, после жената.

— Тя позна, нали? Вие сте дали детето си за осиновяване.

— Има ли значение?

— Може да има, може и да няма. Но искам да знам.

Жената отвърна поглед и стисна юмруци. Накрая кимна.

— Да, вярно е. Дадох за осиновяване дъщеричката си, когато бях млада. — Госпожа Теско стисна устни, затвори папката пред себе си и добави: — А сега ме извинете, имам работа. Ще заведа вашата заявка и ще гледам да се свържа с вас до две седмици.

— Страхотно, няма що. — Фин ядосано се плесна по бедрата. — Значи системата е създадена, за да не позволява на осиновените да открият истинските си родители и за да е сигурно, че тази система работи, за пазачи назначават хора като вас, заинтересовани да опазят тайната си. Чудно, просто няма накъде повече.

— Аз нямам тайни, господин Фин — ядосано отговори тя. — И бих дала всичко на света, всичко, за да откроя дъщеря си. Да говоря с нея, пък било то и само веднъж. Бих дала всичко, за да знам дали расте щастливо, дали съм постъпила правилно. Нямаме и най-малка представа какво е да се откажеш от детето си. В някои отношения е по-лошо отколкото детето ти да умре. Поне когато умре, знаеш, че е напуснало този свят.

— С малката подробност, че решението да се откажете, е било ваше — отбеляза Фин.

— Не знаете за какво говорите. Изобщо не е било мое решение. Изгубих контрол върху целия си живот в момента, в който забременях. До голяма степен още не съм си върнала този контрол.

— Имали сте целия контрол и продължавате да го имате.

— Напротив. И не очаквам да ме разберете.

— Какво се случи? — попита Сали. — Защо смятате, че не бихме ви разбрали?

Госпожа Теско погледна към момичето.

— В онези години нямаше избор. Сега всичко е различно. Ако, не дай си боже, ти се случи, можеш сам да направиш избора.

— Кое е различното?

— Всичко. — Тя сърдито поклати глава. — Аз бях добро момиче, разбирате ли за какво говоря? Добро момиче от висшата класа. Бях пълна отличничка. Неща като това не се случват на момичета като мен. Случват се на другите момичета. На лошите момичета. Поне така ми говореха. — Тя наведе очи, но запази спокойния си тон. — Когато разбра, баща ми ме удари. Бедният ми баща, възможно най-добрият човек. Дори с пръст не ме беше докосвал. Най-порядъчният човек, когото познавах. И този човек ме удари. Толкова силно, че паднах на

земята. Видях го, че не искаше, че навярно съжаляваше за стореното. Но той самият никога не го призна. Беше толкова ужасно. Младата ти неомъжена дъщеря да забременее? — Тя отново поклати глава. — Беше достатъчно да съсипе семейството. Видях го по лицето на баща ми. Видях страха, че ще изгубим всичко, което той с толкова усилия беше изградил. Беше вицепрезидент на една местна банка и за него подобно нещо можеше да унищожи кариерата му. Бяхме италианци по произход и той винаги имаше чувството, че всички се отнасят с недоверие към него. Сметна, че моята бременност ще потвърди предразсъдъците на хората.

— И какво направихте? — попита Сали.

Госпожа Теско се обърна към нея:

— Направих това, което ми се каза. Направих като стотиците хиляди други „добри момичета“ по онова време. Запазих случилото се в тайна и се затворих в себе си за месеци. Носех широки дрехи, за да скрия бремеността. И когато и широките дрехи вече не бяха в състояние да попречат на хората да забележат, си тръгнах.

— Избягахте ли?

— Не. — Тя поклати глава. — Не избягах, тръгнах си. Всичко беше уредено. Така правеха момичета по онова време. Заминах далеч и отидох в място, където можех да родя, без никой да разбере. Просто си отидох. Така му казваха тогава.

— Къде отидохте? Тук?

— Не, за Бога. Семейството ми живееше само през два града. Някой можеше да ме види, да разбере. Отидох на едно място в Западен Масачузетс.

— За колко време? — Сали беше поразена от разказа и Фин го забеляза.

— За три месеца. — Три месеца бях сама, буквално като затворник. Семейството не ме остави да избирам. Баща ми заяви, че или ще правя, каквото ми каже, или ще ме изхвърли от къщата и ще ме лиши от наследство. Бях на шестнайсет години. Едва ли щях да оцелея.

— А майки ви какво каза?

— Почти нищо. — Жената се засмя горчиво. — Тя доста се моли. Такава беше реакцията ѝ на повечето неща, с които ѝ беше трудно да

се справи. Молеше се и ми каза да послушам баща ми. Бяхме много традиционно и патриархално семейство.

— Сигурно ви е било много яд на майка ви — каза Сали.

Теско поклати глава.

— Тя си беше такава. Поне тя ме навести веднъж, докато бях в дома. Баща ми никога не дойде. Тя дойде и ми донесе Библията. Каза ми, че така сме щели да отбележим моето прераждане. Каза ми още, че когато „онова“ свърши — всички говореха за моята бременност, за раждането, за бебето, като за „онова“ — ще мога да започна живота си наново. — Тя затвори очи. — Още помня как седях и ми се искаше да се разкрещя. Искеше ми се да ѝ кажа, че не желая да започвам всичко наново. Да я помоля да ме спаси, да ме прибере вкъщи. — Жената дишаше тежко. — Но не го направих. Защото „добрите“ момичета не правят така. Добрите момичета постъпваха така, както им наредяха.

— Значи дадохте бебето в дома — констатира Сали.

Тя кимна.

— Дадох малката си дъщеричка. Спомням си, че когато започнаха контракциите, бях толкова щастлива, защото накрая щеше да свърши. Не ми бяха казали нищо за раждането. Изобщо не ме бяха подготвили за това. Продължи четиринайсет часа и аз не спирах да крещя от болка. Питях ги защо. А те ми отговаряха, че това било за наказание. Казаха ми: „Така се получава, когато си лоша.“ И аз им повярвах.

По време на раждането се кълнях в Бог, че отсега нататък ще бъда добра. Обещавах, че ще правя каквото ми се каже, че ще се отрека от детето и ще се върна към живота си на добро момиче. И накрая всичко свърши и аз чух бебешки плач. Сърцето ми се сви, когато чух за първи път дъщеря ми да плаче. Единственото, което поисках, е да направя така, че на нея да ѝ е добре. Те я сложиха на корема ми и тя спря да плаче. Просто ей така, спря да плаче и се вкопчи с малките си ръчички в мен. Погледнах към младата сестра, която беше с мен през цялото време — тя беше монахиня и беше толкова мила с мен, толкова добра. Беше по-голяма от мен само с пет-шест години. Аз ѝ казах: „Тя ме позна.“ Разплакана изрекох: „Тя знае, че аз съм майка ѝ.“

И тази сестра ми се усмихна и отвърна: „Да, знае. Тя винаги ще знае, че ти си майка ѝ. Дори и да не си спомня, тя ще го знае.“ — Една сълза потече по бузата на Теско, но тя набързо я избърса с опакото на

дланта. — Казах си: „Поне това е нещо.“ В онзи миг си помислих, че дори само това ми е достатъчно.

— Но не беше така? — попита Сали.

Жената поклати глава, стискайки нервно длани.

— Някои от другите момичета изобщо не виждаха бебетата си. Така ги учеха в дома — пълно изолиране от самото начало. Понякога не само ги учеха и окуражаваха, но ги караха насила. Казвах, че така било по-лесно. Не мисля, че постъпвах правилно. Прекарах три великолепно дни с дъщеря ми, казвах ѝ колко много я обичам и че постъпвам правилно, че е за нейно добро. Всичко беше лъжа и аз го съзнавах, но въпреки това ѝ го казвах. Защото бях добро момиче и така ме бяха инструктирали да ѝ казвам.

След три дни дойдоха и ми я взеха. Дадоха ми да подпиша някакви документи, а аз се разкрещях и отказах да ги подпиша. Казах им, че искам да запазя бебето. Такъв скандал вдигнах, че трябваше да повикат санитарите. И тогава човекът, който ръководеше болницата, дойде да говори с мен. Беше много спокоен, имах чувството, че и преди е водил подобни разговори с други момичета. Обясни ми колко по-добре ще бъде за момичето да бъде осиновено. Нарече дъщеря ми „момичето“, защото ние нямахме право да даваме имена на децата си — това беше привилегия на осиновителите — но въпреки всичко аз дадох име на дъщеричката си. Кръстих я Кристин. Говорех ѝ, повтарях ѝ името ѝ и ѝ казах да ме запомни и да помни, че истинското ѝ име е Кристин. Както и да е, той ми каза, че момичето ще е по-добре при истинско семейство. Каза, че се обадил на баща ми, който бил категоричен, че не мога да се върна с детето у дома. Също добави, че баща ми отказал да дойде да ме прибере. Аз отвърнах, че ми е все едно. Той кимна и ме попита как смятам да платя. „Да платя за какво?“ — попитах го аз и той ми отговори, че съм дължала заплащане за три месеца болничен престой и медицинско обслужване, които разноски обаче щели да бъдат покрити, ако дам детето и то бъде осиновено. Но ако откажа да го дам, тогава трябвало да платя. Сумата възлизаше на почти хиляда долара, но и милион да беше, за мен беше все същото. Казах му, че нямам никакви пари, и той отвърна, че тогава ще трябва да се обърне към полицията. И докато въпросът се реши, момичето щяло да бъде дадено в щатски дом за сираци, защото щом не съм могла да платя, това означавало, че няма да мога да се грижа за детето.

— А бащата? — попита Сали. — Момчето, от което забременяхте?

Госпожа Теско се разсмя с изненадана физиономия.

— О, не, той нямаше никакви проблеми. Такъв беше общоприетият двоен стандарт: той изобщо не беше засегнат по какъвто и да било начин. По онова време се смяташе, че е проблем на момичето, не на момчето. Ако не друго, случилото се сигурно издигна репутацията му. След като му казах, че съм бременна, го видях и го чух само един-два пъти. Не че имаше някакво значение — той определено не разполагаше с възможности да помогне беше само на седемнайсет.

— И какво се случи? — попита Сали.

— Нищо не можех да правя, подписах документите. Казаха ми, че имам пет минути да се сбогувам с бебето. Представяте ли си? Пет минути да се сбогуваш с детето си? Тя беше малка и безпомощна. Взех я на ръце и я доближих до лицето си. Говорих ѝ шепнешком без прекъсване през всичките пет минути. Не си спомням всичко, което ѝ казах, но ѝ повтарях колко я обичам и колко съжалявам, че трябва да се разделим. Обещах ѝ, че непременно ще я намеря. И тогава те дойдоха, и ми я взеха.

— И не можахте да я откриете?

Тя поклати глава.

— Дойдох да работя тук преди десет години с надеждата, че това ще улесни търсенето ми, но се оказа, че съм се заблуждавала. Законът си е закон. Дори за мен.

В помещението настъпи тишина.

— Скапана работа! — наруши мълчанието Сали.

Госпожа Теско кимна.

— Да, така е. Но най-лошото тепърва предстоеше. Когато се прибрах къщи, всички очакваха от мен, че ще оставя проблема зад гърба си и отново ще съм същата. Родителите ми, приятелите ми, всички. Според тях трябваше да се държа, сякаш нищо не се е случило, и да се върна към нормалния си живот. Дори си мислеха, че трябва да съм благодарна, задето ми е даден втори шанс. Не ми беше позволено да говоря за това. Опитах се да говоря с родителите си, но те отказваха да обсъждат тази тема. „Всичко приключи — казваха те, — все едно че не се е случвало изобщо.“ Само дето то в действителност се случи. Искаше ми се да ги сграбча и да ги разтърся, да извикам: „Случи се!“

— Тя погледна към Фин: — Така че, когато говорите за майка си, сякаш знаете през какво е преминала — помнете, че нямате никаква представа за случилото се.

— Затова търся информация — отвърна той. — Затова съм тук, но вие ми казвате, че не можете да ми дадете такава информация. Защо? Може би сте права. Може би майка ми наистина не е искала да ме оставя, но това не съвпада с думите на хората, с които разговарях. От това, което досега научих за нея, разбирам, че е била точно човекът, който охотно би се отказал от детето си в името на собствения си комфорт и спокойствие.

— Може би. Но като човек, който работи тук от десет години и постоянно се среща с жени, издирващи децата си десет, двайсет, петдесет години, след като са ги дали за осиновяване, ще ви кажа, че жените със съдби като моята са много повече, отколкото предполагате. Разговаряла съм със стотици жени, които така и не успяват да преодолеят тежката раздяла с децата си. Те се измъчват ужасно в продължение на години. Някои от тях са толкова съсипани от загубата, че не знаят какво е щастие и радост.

— Може би. Но аз няма да разбера дали е било така и с майка ми, защото вие няма да ми дадете необходимата информация.

— Не мога. — Госпожа Теско поклати глава. — Законът...

— Майната му на закона.

Сали се наведе към жената.

— Госпожо Теско, познавам Фин само от година, но той е един от малцината добри хора, които съм срещала през живота си. Пое грижите за мен, след като баща ми беше убит, а майка ми ме заряза. Той наскоро разбра как се е казвала майка му и че е била убита. Ако вие бяхте на мястото на убитата и дъщеря ви търсеше информация за вас, не бихте ли искали служителите да са на ваша страна?

— Не знам.

— Напротив, много добре знаете.

Жената изгледа продължително момичето.

— Може да ми отнеме известно време, докато откроя досието — каза накрая.

— Разбираме.

— Нищо не обещавам. Но ще си помисля.

Сали кимна.

— На това се надяваме.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Фин все още свикваше със съботите. През седмицата той беше толкова зает с работата и с грижите за Сали, че нямаше време да мисли. Спреше ли се, всичко щеше да отиде по дяволите. Когато идваше уикендът обаче, беше време да си поеме дъх и да понесе трудностите да бъде попечител на чуждо дете. Именно това време най-много го плашеше. Именно това той най-много се боеше да не оплеска.

Тази събота Сали спа до по-късно от обикновено. На връщане от Ню Хемпшир спряха по пътя да вечерят и се прибраха по-късно, отколкото планираха, Фин по навик се събуди в пет и половина. Искаше да поспи до по-късно, но вътрешният часовник не му позволяваше. Една от ирониите на стареенето: колкото повече му се спеше, толкова повече тялото му се съпротивляваше на съня.

Обу маратонки, навлече си стара тениска и излезе за сутрешния си джогинг. Не беше почитател на спорта само заради самия спорт, но в ранното съботно утро имаше нещо, което обожаваше. Сякаш целият град беше негов. Докато се движеше през ранната утринна мъгла, всичко наоколо беше замряло. Спусна се надолу по Бънкър Хил, мина покрай океанския бряг, после обратно по течението на Чарлз Ривър. Градският силует на Бостън от лявата му страна. Къщите покрай реката с техните красиви изгледи за милиони бяха потънали в мрак и тишина. Офис сградите зад тях също не даваха признаци на живот. Чувстваше се като последния жив човек на планетата и всичко това му принадлежеше. Единственият, който истински познаваше това място с всичките му пороци, красоти и прелести. Беше като да гледаш любимата, докато спи — изключителен момент на несподелена интимност.

Когато отново навлезе в очертанията на Чарлстън, градът вече се събуждаше. Камиони, превозващи стоки и храни, бавно пъплеха към търговския район, без да се налага да бързат като през седмицата. Само от време на време ги подминаваше някое такси. Магията беше

развалена и за пореден път беше принуден да сподели любимия си град с останалите му жители.

Когато зави зад ъгъла и започна да се изкачва към сградата, в която живееше, видя Козловски да го чака на стълбите. Издаваше го шлиферът.

— Звънях, но никой не ми отвори — каза бившето ченге, когато Фин се приближи до него.

— Ходих да тичам — отвърна адвокатът и отключи вратата.

— А Сали?

— Спи. Нали е тийнейджърка. Дори и терористично нападение не би я събудило в събота сутрин.

Козловски не оцени шегата, остана сериозен.

— Какво има? — попита го Фин.

— Детектив Лонг дойде във фирмата вчера. И беше доста сърдит.

Фин се намръщи.

— Разбрал е, че продължаваме да нищим убийството на майка ми ли? — Козловски кимна и той добави: — Това ще ни създаде проблеми.

— Има и още.

— Какво?

— Разпитвал е Макдугъл.

— Иймън ли? Но защо?

— Защото Макдугъл е бил шеф на майка ти, когато е работила в „Рескю Файнанс“. Звъняла му е няколко пъти, преди да я убият.

— Майка ми е работила за Макдугъл?

— Така изглежда.

— И трябваше да дойдеш чак сега, да ми го кажеш в шест сутринта?

— Бях притеснен. Реших, че ако Макдугъл е имал някаква причина да убие майка ти и ако разбере, че си ходил в Ню Хемпшир да душиш, тогава... кой знае как би свършила цялата работа. Може би ще подгони и теб. И по-странни неща са се случвали.

Фин разбра защо Козловски е бил разтревожен, че никой не му отваря. Изведнъж се сети нещо и очите му се разшириха от страх.

— Боже мой! — прошепна. — Сали! — Обърна се рязко и панически изкачи на бегом стълбите до апартамента.

* * *

Лонг се събуди на дивана. Ръката му беше изтръпнала, а лицето му до такава степен се беше притиснало до дамаската, та имаше чувството, че шарката се е отпечатала върху бузата му. Надигна се на другата ръка и зърна върху дивана огромно петно от лигите му.

Затвори очи и разтърка челото си. Болката беше силна и като че започваше от мозъка, зад очните ябълки, в посока към слепоочията.

През прозорците струеше слънчева светлина и отварянето на очите стана болезнено. Бутилката „Йегермайстер“ лежеше на пода до масичката за кафе, беше почти празна. Върху светлия паркет имаше локвичка. Дори от мястото, на което седеше, той видя счупените бутилки, с които беше препълнена мивката. За миг си помисли дали да не повърне, но пристъпът не беше достатъчно силен. Може би по-късно.

В съзнанието му изплуваха събитията от изминалия ден. Разпитът на Макдугъл, бурната му и неуспешна визита в кантората на адвоката, срещата с Джули Расин в апартамента му. Срамът от случилото се го измъчваше и той изпусна тих стон.

Протегна се за бутилката „Йегермайстер“. В нея все още беше останало малко. Не достатъчно, за да се напие, но достатъчно, за да спре болката.

Преди да отпие, се спря за момент, обзет от колебание. „Само малко — каза си. — Само колкото да изкарам деня.“

Когато надигна бутилката, за да отпие, погледът му неволно се спря върху папката на масичката за кафе. Помъчи се да си спомни и челото му се набръчка. Трябваше да се сети. Джули беше донесла папката, нали така? Защо? Постепенно спомените се обединиха в едно цяло. Случаят „Конър“. Телефонните разпечатки. Вътрешна сигурност. Тъкмо когато алкохолът достигна гърлото на бутилката, паметта му се проясни напълно.

Сенатор Бюканън.

Остави бутилката, без дори да близне от нея, и се протегна към папката. Част от нея беше мокра и беше залепнала за масичката. Когато я дръпна, тя се откъсна. Папката съдържаше цялата информация, разпечатките. Елизабет Конър беше звъняла на сенатор

Джеймс Бюканън пет пъти през седмиците, предшествали смъртта ѝ. Всеки път след разговора с него тя се беше свързвала с Иймън Макдугъл.

Лонг впери поглед в папката за няколко секунди. Съзнанието му работеше бавно като ръждясала машина. Въпросите ставаха все повече и повече, до степен, в която не можеха да бъдат пренебрегвани. Каква беше връзката между Макдугъл, Конър и сенатор Бюканън?

Дори не осъзна, че се е изправил. Инстинктивно се насочи към банята, за да си вземе душ, да се обръсне и да си измие зъбите. Умът му беше обсебен от планиране на атаката, премисляне на евентуалните подходи и на последиците им. Едва когато стигна коридора, водещ към банята, се обърна и отново погледна към бутилката.

Тя продължаваше да стои там, върху масичката за кафе. Отворена, очакваща го.

Направи крачка назад, към бутилката. Нямахше да му навреди, нали? Дори можеше да проясни съзнанието му. Може би това беше правилното решение.

Поколеба се, но накрая се обърна и тръгна към банята. Бутилката щеше да почака, докато излезе от душа. Може би тогава...

* * *

Фин си наля чаша кафе, все още ръцете му трепереха.

— Сега какво? — попита го Козловски.

Уплашени, двамата бяха изтичали нагоре по стълбите. Фин успя чак на втория път да отключи, след което направо влетя по коридора към стаята на Сали. Удивително колко бързо помещението се беше превърнало в нейна стая. Години наред то беше служило като спалня за гости. Дори в началото, след като тя се нанесе при него, той продължи да нарича така. Но сега без съмнение това беше нейната стая и нейният дом беше тук.

Той отвори рязко вратата и изкрещя, останал без дъх:

— Сали!

Тя беше там. Все още блажено се протягаше под завивките. Викът му я стресна и окончателно я разбуди:

— Господи! Какво, по дяволите...

Фин вдигна оправдателно ръце.

— О, извинявай... Мислех, че... аз само... Извинявай.

Козловски зад него клатеше глава.

— Какво има? — попита Сали.

— Нищо — излъга той. — Продължавай да спиш. Извинявай.

— Боже! — повтори момичето, наметна върху себе си завивките отново, а Фин внимателно затвори вратата.

Двамата с Козловски след това отидоха хола и разказаха един на друг събитията от предния ден. Фин направи кафе, докато бившето ченге описваше посещението на Лонг в кантората. Адреналинът и страхът за Сали все още владееха Фин, когато Козловски го попита какво ще правят оттук нататък.

— Не знам — отвърна той и отпи глътка от кафето. Чу как Сали пусна душа в банята и си даде сметка, че имат само няколко минути да поговорят насаме, преди тя да дойде. Не искаше да я тревожи повече, отколкото го беше сторил до момента.

— Хауланд каза, че майка ми е взимала големи заеми от шефа си. Ако Лонг е прав и Иймън ѝ е бил шеф... — издиша тежко.

— Иймън не обича, когато хората не му се разплащат. Става сприхав и раздразнителен.

— Дотолкова сприхав, че да убие човек?

Козловски сви рамене.

— Зависи колко пари му е дължала.

— Трябва да се опълча на Иймън.

Приятелят му се замисли.

— Може би — каза накрая. — Ако обаче го обвиниш в убийството на майка ти, връзката между клиент и адвокат ще се обтегне.

Душът спря и Фин чу как Сали влезе в стаята си. Тя не беше от онези момичета, които полагаха много грижи за външния си вид, което означаваше, че разговорът му с Козловски вече е към края си.

— Не мога да оставя нещата просто така — каза той. — Освен това той рано или късно ще разбере, че съм знаел. Ще ме погледне веднъж на следващата ни среща и ще го разбере по очите ми.

— Да, вероятно си прав. Кога мислиш да го направиш?

— Днес.

— Може да не е в офиса си.

— Имам номера на мобилния му телефон. Така или иначе съм процесуален представител на сина му. Ще му се обадя и ще му кажа, че трябва да се видим.

— Няма да ходиш на срещата сам. Аз ще дойда с теб.

— Той може да настоява да съм сам.

— Да настоява колкото си ще. Няма да стане.

Фин кимна.

— Лиса може ли да наглежда Сали тази сутрин?

— Да — отвърна Козловски. — Обаче може да поиска обяснение.

— Ще ѝ кажеш ли?

— Не всичко. Поне докато не сме сигурни.

Вратата на стаята на Сали се отвори.

— Не искам Сали изобщо да знае за тези неща — побърза да каже тихо Фин.

Козловски кимна.

Секунди по-късно момичето влезе в кухнята и попита:

— Добре, някой ще ми каже ли каква беше тази работа?

Двамата мъже се спогледаха.

— Нищо — отговори Фин.

— Аз не съм идиотка.

— Бях навън и тичах, когато дойде Коз, а ти не си му отворила, като е звъннал отдолу. Обезпокоих се да не ти се е случило нещо.

— Това не беше безпокойство, ами чист страх.

— Сериозно ти говоря, не се тревожи за това. Лиса иска да ѝ помогнеш с бебето тази сутрин. Може ли?

— Може, ако ми кажеш какво става в действителност.

Фин остави без внимание ултиматума.

— По обяд? — попита той Козловски.

— Става.

— Добре. — Фин плесна с ръце, за да даде знак, че разговорът е приключил. — Ще отида да си взема душ.

— Аз се връщам вкъщи — каза приятелят му.

Сали изгледа първо единия, после другия.

— Страхотно. А аз ще си седя тук сама и ще се опитвам да не мисля какво премълчавате.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Лонг бързо откри каква е връзката между Елизабет Конър, Иймън Макдугъл и сенатор Джеймс Бюканън. Трябваше му само да вкара имената им в Гугъл и най-горният линк го отведе към уебсайт със списък на лицата, направили дарения за предизборните кампании на политиците. Конър и Макдугъл бяха направили дарения за кампанията на сенатора. Сам по себе този факт не значеше нищо. Но Лонг продължи да се рови и научи, че двамата са не просто дарители, а дарители на значими суми. В действителност всеки от двамата беше дал максималната допустима от закона сума и за двете предизборни кампании на Бюканън — две хиляди и четиристотин долара.

За Макдугъл това бяха джобни пари. Никой не знаеше колко точно е спечелил Макдугъл — голяма част от приходите му бяха незаконни, — но се измерваше в милиони. Лонг беше видял обаче апартамента на Елизабет Конър. За обитателите на този квартал не беше привично да даряват хиляди долари на политици. Нямаше логика, но намирисваше на мотив за извършване на убийство.

Той продължи да рови.

Половин час по-късно установи още нещо. Като че всички служители на „легалните“ фирми, контролирани от Макдугъл, бяха дарили максимална сума за кампаниите на сенатор Бюканън. От мениджърите до чистачите, всеки от тях беше дарил една и съща сума.

Лонг отново се върна в Гугъл и потърси адреса на федералната избирателна комисия. Когато влезе в страницата на комисията, набра телефонния номер на местното им поделение.

Телефонът извън десетина пъти, преди да му отговорят.

— ФИК — чу се уморен бюрократичен глас.

— Здравейте, на телефона е детектив Лонг от бостънската полиция, отдел „Убийства“. Искам да говоря с човека, който се занимава с разследвания на финансови злоупотреби по време на избирателните кампании.

* * *

Коул беше паркирал на улицата и наблюдаваше двамата мъже в малкия кабриолет. От инженерна гледна точка това беше ужасна кола. Държеше се добре на пътя, но двигателят нямаше достатъчно мощност, за да даде на машината ускорението, характерно за този род спортни кабриолети. Когато шофьорът натиснеше педала на газта, малкият четирицилиндров двигател трябваше да полага такива неимоверни усилия, че в едно автомобилно списание журналист беше оприличал шофирането на управление на стар аероплан, но без крила.

И все пак като човек, който разбираше ролята на емоцията и страстта по автомобилите, Коул се възхищаваше на верността на адвоката. Не всеки можеше да остане предан на нещо, което беше в разрез с рационалното, като този четирийсетгодишен двуместен кабриолет.

Той сложи блутут-а на ухото си и набра номера. Макдугъл вдигна още преди Коул да е чул позвъняването.

— Те са тук — каза Коул.

— Те?

— Той е с бившето ченге.

— Отвън?

— Да, и влизат.

— По пътя насам отбиха ли се някъде?

— Адвокатът взе ексченгето. Това е.

— Ти отвън ли ще останеш?

— Не. Ще ги проследя отново, когато свършиш с тях. Но първо ще отида до кантората на адвоката. Задръж ги за петнайсет минути, докато поставя „очи“ на компютъра му и „уши“ на телефона му.

— Гледай да не ги изпуснеш, когато тръгнат оттук.

— Да не би да ми казваш как да си върша работата? — Не му пукаше колко му плаща Макдугъл, на неговата възраст търпението му не беше безгранично.

— Не. Наех те, защото си разбираш от работата. И очаквам от теб да си я свършиш.

— Слизат от колата — каза Коул и прекъсна разговора.

* * *

Фин и Козловски седяха в колата на паркинга пред сградата от гофрирана ламарина в Челси, в която се намираше офисът на Иймън Макдугъл.

— Измисли ли какво ще му кажеш? — попита бившето ченге.

— Не.

— По-добре го измисли сега, защото иначе той ще те разкъса на парчета.

Слязоха от кабриолета и тръгнаха към входа на сградата. Стоманената врата беше отворена и те влязоха, Фин се изненада, когато видя секретарката на Макдугъл седнала на бюрото си. Беше облечена по-семпло от обикновено, което означаваше, че сенките на очите ѝ бяха с два нюанса по-светли, а токчетата на обувките ѝ бяха едва пет сантиметра. Тя вдигна очи към двамата, усмихна се, извади дъвката от устата си и я хвърли в кошчето за боклук под бюрото.

— Здравей, Фин — ентузиазирано го посрещна.

— Здравей, Джанис — отвърна той. — И в събота ли работиш?

Тя сви рамене.

— Когато той е тук и аз съм тук. Такова е правилото. Освен това — тя съблазнително се наведе напред, — когато чух, че ще се срещаш с теб, изобщо не се възпротивих. Как ти вървят нещата?

— Били са и по-добре. — Фин често обичаше да се позабавлява и да отговори на нейните флиртове. Днес обаче нямаше настроение за подобно нещо. — Той в кабинета си ли е?

— Тъхъ. Проблеми с жена ли?

— Може ли да влезем?

Тя като че се обиди. Погледна към Козловски и каза:

— Мисля, че очаква само теб, Фин. Не съм сигурна дори дали знае, че си водиш компания.

— Ние работим заедно. — Адвокатът заобиколи бюрото и се насочи към вратата, водеща към кабинета на Макдугъл.

— Чакай! — спря го тя. — Нека първо да му кажа, че сте дошли! — Но вече беше твърде късно. Фин влезе в кабинета, следван от Козловски. Когато Джанис стана, за да им препречи пътя, Козловски леко я бутна и тя пак седна на стола. — Не можете така да влизате!

Макдугъл стоеше до един шкаф и слагаше някакви папки вътре. Чу Фин да влиза, затвори шкафа и го заключи, след което се обърна към гостите.

— Трябва да е наистина много важно — каза с присвити очи.

— Какво? — попита адвокатът.

— Това, за което искаш да говориш с мен. — Макдугъл отиде до бюрото си и седна. — Трябва да е много важна тая шибана работа, заради която нахлуваш в кабинета ми така. При други обстоятелства подобно нахлуване щеше да е опасно за теб. Запомни това, Фин. Запомни го много добре. — Той кимна към Козловски, който стоеше зад Фин. — И си довел охрана. Трябва да е наистина много важно.

Двамата мъже влязоха в кабинета. Фин седна на стола срещу бюрото, Козловски остана прав.

— Козловски — обърна се към него Макдугъл. — Изчакай отвън, докато с Фин проведем разговора.

Адвокатът отговори вместо партньора си:

— Ние работим заедно.

Макдугъл го изгледа.

— Внимавай с тона, момче. Караш ме да си мисля, че ми нямаш доверие. Връзките се основават на доверие. Ако го изгубим... — Сви рамене. — Кой знае докъде можем да стигнем.

Фин се наведе към него.

— Искаш да говорим за доверие ли? Защо не ми каза за Елизабет Конър?

Макдугъл театрално сбърчи чело.

— Елизабет Конър? Защо ли това име ми е толкова познато? — Затвори очи, сякаш се мъчеше да си спомни. После рязко ги отвори и челото му се проясни. — Ах, да. Разбира се. Сега се сещам. Тя работеше при мен. Всъщност досието ѝ е при мен. — Придърпа към себе си една папка и я отвори. — Знаеш как е, много от работодателите държат досиета с основна информация за подчинените си. Не и при мен обаче. Аз искам да знам всичко за хората, които работят за мен. Ще се изненадаш, като разбереш колко и каква информация можеш да събереш за хората, ако поискаш.

— Ти ли я уби?

Ирландецът не трепна. Изобщо не помръдна. Остана си на стола невъзмутим, вперил поглед във Фин. Накрая го попита:

— Питаш ме като мой адвокат ли? Или в качеството си на някакъв орган на реда и закона? — След това кимна към гърдите на адвоката.

Той повдигна ризата си и оголи гърдите си, за да види събеседникът му, че няма залепен микрофон.

— Не работя за ченгетата и не нося подслушвателно устройство.

Макдугъл кимна към Козловски.

— Ами той? Не иска да ми покаже какво има под ризата.

— Ти да не си решил да ме сваляш? — обади се Козловски.

— Тук сме по собствена инициатива — каза Фин. — Чух, че ти е дължала доста пари. Искам само да знам ти ли я уби.

— Какво те интересува? Какво значение има за теб?

Фин забеляза как устните на Макдугъл леко се повдигнаха в усмивка. В този момент му се прииска да скочи и да го сграбчи за врата. Дори се запита какво ли е да удушиш човек като Макдугъл, да го стискаш, докато издъхне, да чуеш последното му дихание.

— Знаеш за какво — беше отговорът му.

Очите на Макдугъл приличаха на черни въглени. Той си припомни големите бели акули, които беше виждал по снимките.

— Искам да го чуя от теб.

— Тя ми беше майка.

Усмивката на Макдугъл стана по-широка.

— И това го има в досието. Дявол да го вземе, колко е малък светът, а, Фини, момчето ми?

— Ти ли я уби? — Фин кипеше от гняв и не знаеше какво би сторил, ако Макдугъл му отговори утвърдително.

Старият мафиот обаче поклати глава:

— Не, не съм. За мен тя беше доста важна, за да я убия. Но имам представа кой го е направил.

— Кажи ми.

— Тук, в досието е.

— Тогава ми покажи досието.

— Ако животът наистина беше толкова прост. Но не е. Животът никога не е прост.

— Защо не?

Макдугъл сви рамене.

— Трябва да се отчетат и други обстоятелства. Имам си принципи, не съм доносник и продажник.

— Глупости, ти би продал и майка си, ако имаш интерес.

— Внимавай, като намесваш майка ми. Знам, че не ти е привично, но един мъж може много да се засегне.

— Затова постоянно се уча.

— Предполагам. Искаш да знаеш кой е убил майка ти? Добре, но първо ще трябва да направиш нещо за мен.

— Какво искаш?

— Много добре знаеш. Искам да отървеш сина ми от решетките.

— Нали вече го представявам пред съда. Какво друго искаш от мен?

— Искам да направиш необходимото! — изкрещя Макдугъл.

— Като например?

— Ето това е въпросът, нали? Ти си в играта от колко време? Петнайсет години? Със сигурност имаш връзки и хора, на които да се обадиш, на които да можеш да разчиташ. В момента ти не правиш необходимото и двамата с теб знаем, че е така. В момента ти играеш по правилата. Познавам те, Фин. Когато искаш наистина да свършиш нещо, ти го правиш, намиращ начин. Но сега ти нямаш достатъчно силен стимул, за да ми помогнеш. Е, може би ще мога да ти дам такъв стимул.

Фин поклати глава.

— Грещиш. Не мога да направя нищо, което противоречи на закона. Дори и да исках, нямам какво да ти предложа в замяна, нямам връзки, на които да разчитам и които да използвам.

— Не ти вярвам.

Адвокатът се изправи и се надвеси над бюрото.

— Пет пари не давам дали вярваш или не. Искам да знам кой уби майка ми! — извика той.

Макдугъл се оттласна със стола от бюрото, за да увеличи разстоянието между себе си и Фин. До този момент дясната му длан беше скрита отдолу, но сега Фин видя, че държи голям лъскав полуавтоматичен пистолет.

Мафиотът извади ръката си и заедно с пистолета я постави на бюрото.

— Назад, момче, на секундата. — Той погледна към Козловски.
— Ако не ти видях ръцете веднага, приятелят ти е мъртъв, разбра ли?

Бившето ченге извади ръката си от джоба на палтото.

— Извадиш ли оръжие, бъди сигурен, че рано или късно ще гръмне — каза тихо.

— Нямах проблем, господин Козловски. Ако искаш, можеш да ме изпробваш. — Макдугъл стана, отключи шкафа и пхна папката вътре. — Ще ви улесня. Отхвърлят обвинението срещу сина ми след две седмици и аз ви давам досието. Дори ще отговоря на всичките ви въпроси — макар да се съмнявам, че след като видите досието, ще имате много въпроси. А като бонус няма да ви убия.

— Какъв късметлия съм бил.

— Ако делото на сина ми не е прекратено след две седмици, ще имаш възможност да питаш майка си на оня свят кой я е убил. Разбра ли ме?

— Още не сме свършили — каза Фин.

— И аз така мисля — отвърна Макдугъл.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Вилата на сенатор Джеймс Бюканън беше най-голямата на Луисбърг Скуеър. Къщата, в която живееше, се намираше на Бийкън Хил и нямаше нищо общо с имитацията, в която Лонг прекарваше самотните си вечери. Бюканън дори не живееше там през повечето време. Отсядаше тук, когато идваше в Бостън, което правеше по-малко от една трета от годината. Останалото си време разпределяше между имението на Ембъси Роуд във Вашингтон, хижата си в Парк Сити и вилата на океанския бряг в Нюпорт, Роуд Айлънд. Носеха се слухове, че също така държал и още един апартамент, за който жена му изобщо не знаела.

Лонг се беше обадил предварително, за да се увери, че Бюканън е тук. Конгресът и Сенатът имаха едномесечна ваканция, на теория, за да позволят на народните избраници да почувстват пулса на обществото, да се запознаят с проблемите на електората и да се върнат с по-добра представа за проблемите и нуждите на онези, които ги бяха избрали. В действителност обаче почивката се използваше за набиране на средства за следващата кампания. Цената да се кандидатираш за място в Сената на Съединените щати беше станала толкова висока, че дори заможните и богатите разчитаха повече на набирането на дарения, отколкото на собствени средства. Бюканън имаше офиси в Кенеди Билдинг, в центъра на Бостън, но част от работата си вършеше от кабинета в дома си тук.

Вратата отвори млада жена, облечена в стилин костюм. Беше висока почти колкото Лонг и имаше ослепителна фигура.

— Мога ли да ви помогна? — попита го тя.

Той ѝ показа полицейската значка.

— Детектив Лонг, полиция на Бостън — представи се. — Днес ви се обаждах по телефона във връзка с едно разследване.

Тя кимна.

— Очаквахме ви — отвърна и отстъпи назад, след което подкани с жест детектива да влезе. — Аз съм Соня Хардинг, една от личните

асистентки на сенатора.

— Той и други ли има?

— Сенаторът е много зает човек.

— Не се и съмнявам.

Тя хвърли предупредителен поглед към него.

— Сенаторът е по работа в момента, но скоро трябва да се върне.

Помоли да го почакате в библиотеката.

Тя го отведе в зала, която сякаш беше излязла от английско аристократично имение. Махагонови рафтове заемаха стените от пода до тавана, извисявайки се на четири метра над тях. Две стълби на колелца, закрепени на медни релси върху рафтовете, позволяваха достъп до намиращите се нависоко книги. Мебелите бяха кожени, включително и повърхностите на две масички за четене.

Върху две от стените бяха окачени старинни литографии с изображения на някакви изкопни работи. Те привлякоха вниманието на Лонг и той се приближи към тях, за да ги разгледа по-добре.

— Насипи — поясни Соня Хардинг.

— Моля? — попита Лонг.

— Насипи. — Тя посочи с ръка. — Показват насипите в течение на времето. Над седемдесет и пет процента от днешен Бостън някога е бил покрит от вода. По-голямата част от града е върху изкуствени насипи.

— Не знаех, че е толкова много.

Тя кимна и му посочи няколко репродукции.

— Това е сметището на Бек Бей. Прадядото на сенатора е бил инженер. Отговарял е за пресушаването на района от Фенуей до Чарлз Ривър. Близо две хиляди и четиристотин декара блата и мочурища са се превърнали в модерен жилищен квартал. В продължение на близо четирийсет години, на всеки десет минути в Бек Бей са изсипвали по един вагон пръст и чакъл. Така по онова време градът удвоил площта си, а семейството на сенатора станало едно от най-богатите в страната.

— Изглежда знаете доста по въпроса.

— Старая се да науча колкото се може повече за сенатора.

Соня Хардинг го заведе при едно кресло с висока облегалка, за тапицирането на което навярно бяха пожертвани няколко телета. Личната секретарка седна срещу него в друго такова кресло.

— От колко време работите при сенатора? — попита я Лонг.

— От три години.

— Харесва ли ви?

— По-добре е от предишната ми работа.

— Която беше?

Тя се усмихна.

— Когато се обадохте, не ми казахте за какво ще е срещата.

— Не, не ви казах.

— Ще ми кажете ли сега? Може да спестя от ценното време на вас и на сенатора.

— Трябва да говоря лично със сенатор Бюканън.

— Сигурен ли сте? Може да съм ви от помощ, докато го чакате.

— За нищо на света не бих искал да ме обвинят, че съм отхвърлил помощта ви. Може да ми дадете малко обща информация. Вие тук ли работите постоянно?

Тя кимна.

— Сенаторът предпочита да работи оттук. Държим няколко души в офиса в центъра, но най-важната работа се върши тук.

— Това включва ли кампанията по преизбирането му?

— Отчасти. Много внимаваме, разбира се, защото има строги правила кой може да работи за тази кампания и кой не. Не искаме да ни обвинят, че използваме парите на данъкоплатците, за да преизберат сенатора, но всъщност голяма част от предизборния екип е разположена тук.

— Кой отговаря за финансирането на кампанията?

Тя се поколеба:

— Би трябвало да зная, но, уви. Изобщо не се срещам с хора от финансовия отдел. Работата ми е да организирам графика на сенатора. Също така малко машинопис. Доста традиционни задачи.

— В традиционните задачи няма нищо лошо — отвърна Лонг. — Той свестен шеф ли е?

Тя навъси вежди.

— Какво имате предвид?

— Не знам. Мисля, че въпросът ми е достатъчно ясен. Той свестен шеф ли е? Добър ли е? Добре ли се отнася с вас? — Не пропусна да забележи нейното колебание.

— Отнася се добре с мен — отвърна Соня, макар че лицето ѝ си остана мрачно.

— Има репутация. — Не уточни. Можеше да се отнася за добра, а можеше и за лоша репутация. Искаше да провери как ще го разтълкува тя.

— Не знам за какво говорите — отговори тя и скръсти ръце. Освен това не обичам намеците и недомлъвките.

— Аз не намеквам нищо. — Двамата се спогледаха.

— Карам ли ви да се чувствате неловко с моите въпроси?

— Не — отвърна тя, но ръцете ѝ останаха скръстени. — Само дето... — Тя млъкна рязко.

Лонг беше седнал с гръб към вратата, но веднага разпозна рязката смяна на позата на Соня Хардинг, като че някой трети беше влязъл в помещението. Тя се изправи.

— Сенаторе — каза.

Детективът също стана и се обърна към вратата. Мъжът срещу него имаше внушителна фигура. Беше висок към метър и деветдесет, с широки рамене на бивш тежкоатлет. Имаше гъста черна коса, широко чело и изсечени черти на лицето. Сенаторът се усмихна и избелените му зъби блеснаха на светлината.

— Детектив — поздрави го той, пренебрегвайки присъствието на личната си секретарка.

— Сенаторе.

— Благодаря ти, Соня — обърна се Бюканън към жената, без изобщо да погледне към нея. — Можеш да продължиш с другата си работа.

Тя кимна и излезе, без да каже нищо. Бюканън откъсна очи от нея чак когато тя беше при вратата. Лонг забеляза, че погледът му е насочен под кръста ѝ.

— Какво мога да направя за вас, детектив...

— Лонг.

— Детектив Лонг. — Сенаторът се приближи, за да се здрависа с него. — По телефона бяхте загадъчен. Можех да ви отпратя, но вие разпалихте любопитството ми.

— Имам към вас само няколко въпроса.

— За какво?

— Относно разследване, което вода. Вероятно не е нищо особено. — Искаше да накара сенатора да се отпусне. Не че изглеждаше да е от хората, които лесно се смущават.

— Ами добре, ще помогна с каквото мога.

— Оценявам го. Познавате ли Иймън Макдугъл?

Бюканън смръщи чело.

— Не съм сигурен. Името ми звучи познато, но може би само защото е популярно име.

— Иймън според вас е популярно име?

— Макдугъл.

— Аха... а може би ви звучи познато, защото е един от вашите най-големи дарители. Дал е най-голямата възможна сума за кампанията ви.

— Така ли? Не знаех. — Тонът му беше непринуден, но леко предпазлив.

Лонг кимна.

— Удивително колко много неща може да научи човек с помощта на интернет.

Бюканън сви рамене.

— Много хора дариха максимална сума за кампанията ми. Де да познавах лично всеки един от тях. Истината е, че познавам много малко хора.

— Разбирам. Трудно е да им хванете дирите. От друга страна, всеки един от служителите от неговите фирми също е дарил максимална сума. Всички без изключение, дори чистачите. Това не ви ли се струва странно?

Сенаторът се покашля.

— Може и да е странно, но не и нечувано.

— Кога друг път сте чували за подобно нещо?

— Имам чувството, че сте дошли с определена цел, детектив. Може би ще е от полза и за двама ни, ако я споделите с мен.

— Ами, само ми мина през ума, че ако Макдугъл е използвал подчинените си, за да прикрие дарения за кампанията ви, превишаващи законно допустимите, това би се сметнало за сериозно престъпление, нали?

— Предполагам.

— И предвид факта, че сте в Комисията по банките и финансите, която контролира законодателството, което пряко рефлектира върху дейността на няколко компании, контролирани от Макдугъл, това би свършило още по-зле за вас, нали?

Бюканън не отговори. Поколеба се и се усмихна:

— Съжалявам, детектив Лонг, сигурно съм пропуснал заседанието на Конгреса, в което сме гласували финансирането на предизборните кампании да се контролира от бостънската полиция. Доколкото съм осведомен, това е в прерогативите на федералните власти. Което, разбира се, означава, че вие се занимавате с разследване на случай, който не е във вашите правомощия. Споменавам го само защото на ваше място не бих искал да си навлека такива неприятности.

— Благодаря ви за загрижеността, сенаторе. Но не се тревожете, аз не разследвам злоупотреби с предизборно финансиране.

— Тогава какво разследвате?

— Убийство.

Лонг не изпусна от погледа си Бюканън, като внимателно следеше неговата реакция. От сенатора би излязъл чудесен играч на покер, но на него не му убягна мигновеното потрепване на окото и неволното движение на челюстта му.

— Кой е бил убит? — попита Бюканън.

— Една жена на име Елизабет Конър. Живееела е в Роксбъри.

Сенаторът поклати глава.

— Едва ли съм я познавал. Не ходя често в Роксбъри.

— Не бих си го и помислил. Затова ми стана интересно как така тя ви е звъняла пет пъти през седмиците преди смъртта ѝ. — При тези думи Бюканън пребледня като платно. — Но което ми се видя още по-странно? Всеки път, когато е приключвала разговора с вас, веднага е набирала Иймън Макдугъл. Работила е в една от неговите фирми. О, да, трябва да спомена също и че Иймън Макдугъл е една от водещите фигури в света на организираната престъпност в Ню Ингълнд. Така че, като съберете на едно място телефонните разговори, даренията за кампанията и убийството на госпожа Конър, сигурен съм, ще ме разберете защо съм дошъл да ви задавам въпроси.

За миг си помисли, че Бюканън си е глътнал езика. Стоеше пред него с увиснала челюст и с ококорени очи.

— Съжалявам, детектив — накрая каза той. — Трябва да проведе телефонен разговор. Няма да ми отнеме много време. Ако нямате нищо против да почакате?

Лонг кимна.

— Разбира се, сенаторе. Не бързам.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Фин е загазил, нали?

Сали седеше в кухнята на Лиса и я гледаше как се бори с бурканчето с бананова каша и се опитва да нахрани сина си. Днес Реджи си беше взел почивка и на Сали ѝ мина през ума, че както върви, ако той реши да си вземе една седмица почивка, бебето ще умре от глад.

— Какво те кара да мислиш така?

Типичен отговор в адвокатски стил. Адвокатите отговаряха на въпросите с въпроси. Само опипваха почвата, никога не се разкриваха напълно. Лиса опита да пъкне лъжицата в устата на бебето, но резултатът беше голяма купчина бананова каша на пода.

— Тази сутрин ми отговори уклончиво. После ме изпрати при теб.

— Има много работа.

Андрю изплю каша.

— Не ми излизай с този номер. Ако беше само това, щеше да ми каже. Ако беше така, нямаше да вземе Коз със себе си.

— Кой каза, че Коз е с него?

— Нали не е тук? Не съм глупава и мога сама да се досетя.

Лиса обра с лъжицата част от кашата от лицето на сина си и отново се прицели в устата му.

— Не — отвърна тя и въздъхна. — Определено не си глупава.

— Значи е загазил? — Сали стисна юмруци под масата.

— Не съвсем. Не е нещо, с което двамата да не могат да се справят.

— Откъде си сигурна?

Лиса се отказа от храненето и започна да чисти изцапаното.

— Не съм. Но трябва да вярваш и да ги оставиш сами да намерят изход от ситуацията. Те са мъже — срещнат ли проблем, изпитват потребност да го разрешат.

— А ние не можем ли да им помогнем?

— Ако можехме, щяхме да го сторим. В момента обаче трябва сами да се оправят. Освен това Фин се чувства отговорен за теб. Не иска да те излага на какъвто и да било риск. Трябва да го оставиш той да командва парада.

— Така не става. Там, откъдето идвам, ако някой, който не ти е безразличен, е в опасност, от теб се очаква да застанеш на негова страна и да му помогнеш.

— Някой заставал ли е на твоя страна?

Сали поклати глава.

— Не, но така трябва да бъде. Нещо, което родителите ми никога не можаха да разберат.

* * *

Лонг чакаше в библиотеката вече цяла вечност. Крачеше напред-назад върху дебелия персийски килим и започна да се пита дали правилно е изиграл картите си. Можеше да извика сенатора в участъка за официален разпит, но тогава щеше да се намеси началството. А стигнеше ли се дотам, най-вероятно щяха да го отстранят от случая. Последното, което големите шефове искаха, беше някакъв си нищо и никакъв детектив със съмнителна репутация да се рови в делата на влиятелен политик като Джеймс Бюканън. Сто процента връзката между Бюканън, Макдугъл и Елизабет Конър щеше да бъде потулена и покрита чрез политически пазарлък, каквито постоянно се водеха по високите етажи на полицията и Министерството на правосъдието.

Той отиде до прозореца и погледна към Луисбърг Скуеър. Площадът представляваше тревна площ с размери по-малки от половин футболно игрище, заобиколена от четиристотингодишни павирани улици, толкова неравни, че дори и най-люксовият джип не би останал за дълго здрав, ако го карат редовно по тях. Не беше трудно улиците да се покрият с асфалт и да се направят по-удобни, но това би отнело от привилегированата благородническа атмосфера на деветнайсети век, която тукашните обитатели предпочитаха. Сравнително малкото парче земя, запазено за онези, които имаха вили на площада, и отделено с ограда от тълпата на плебеите, беше отзвук

от отминала епоха и в същото време последна опора на онези, които все още смятаха себе си за богоизбрани.

— Трябва ми кола — чу се нечий глас зад гърба му.

Той се обърна. Светлината, идваща от високия три метра прозорец, направиха така, че човекът отсреща да види само силуета му. Жената на вратата присви очи, за да го види по-добре.

— Вие не сте баща ми — каза тя след секунда.

— Не, не съм.

Тя беше висока, с тъмна коса и изваяни черти като на Джеймс Бюканън. Нямахше съмнение, че е негова дъщеря. И въпреки това в нея имаше нещо различно. Беше облечена в къса пола и полупрозрачна широка тениска.

— Кой сте вие? — попита тя.

— От полицията. Тук съм, за да говоря със сенатора. Той баща ли ви е?

Тя направи физиономия и кимна неохотно.

— За какво искате да говорите с баща ми?

— Поверително е.

— Всичко, което баща ми прави, е поверително. Понякога е трудно човек да проведе нормален разговор. Аз съм Брук.

— Детектив Лонг.

— Доста официално.

— Върви заедно със значката.

— Жалко. — Тя отиде до страничната маса, на която имаше две гарафи с алкохол. — Искате ли нещо за пиене? — Изтегли един от рафтовете за книги и за голяма изненада на Лонг се показа малък хладилник, скрит зад фалшивите книжни томове.

Той погледна часовника си. Беше единайсет и петнайсет.

— Не е ли твърде рано за твърд алкохол? — попита. Почувства се като двуличник. Част от него отчаяно искаше да пие, та чак му се крещеше.

Тя пусна няколко кубчета лед в чашата, обърна се и отново се усмихна.

— Никога не е твърде рано за твърдия алкохол. — Отвори красивата гарафа с уиски и напълни чашата си.

Лонг почувства адска жажда. Тя вдигна чашата и отпи. После избърса устата си с опакото на дланта и попита:

— Баща ми да не би да е загазил?

— Какво ви кара да мислите така?

— Нали сте ченге?

— Да.

— Това предполага, че някой е загазил.

— Може би. Познавате ли жена на име Елизабет Конър? — беше изстрел в тъмното, но нямаше да навреди.

Тя поклати глава.

— Не. Трябва ли да я познавам?

— Не е задължително.

— Коя е тя?

Този път той поклати глава.

— Никой. Наскоро е била убита.

Брук Бюканън изглежда се заинтригува.

— Наистина ли? Убийство? Очаквах да хванат баща ми в някое доста по-префинено престъпление. Може би съм го подценявала. Какво общо има той с убийството?

— Нищо, за което да знам.

— Но въпреки това сте тук.

— Тук съм само за да задам няколко въпроса.

Той я гледаше в захлас, пленен от чара ѝ, когато магията изчезна за миг.

— Брук!

Обърна се и видя на вратата елегантна дама. Тя приближаваше шейсетте и беше облечена в строг класически копирнен костюм. На врата си имаше перлена огърлица, а диамантеният пръстен на лявата ѝ ръка изглеждаше доста тежък. Беше по-ниска от младата госпожица в тениската, но стоеше по-изправена и имаше кралска осанка.

— Майко, аз само... — Брук погледна чашата, сякаш стъкленият предмет щеше да ѝ подскаже какво да отговори.

— Остави чашата! — каза майка ѝ.

Брук беше объркана и се поколеба.

— Моля те — настоя дамата, но вече с по-мек тон и Лонг забеляза промяната в позата на Брук Бюканън.

— Какво значение има? — попита тя.

— Има — отвърна майката.

Брук остави чашата на масата до гарафата.

— Иди в кухнята, след малко ще дойда — добави майката.
Момичето излезе, без да погледне към Лонг.

Дамата се приближи.

— Аз съм Катрин Бюканън — представи се тя и протегна ръка.

— Детектив Лонг.

Тя вдигна въпросително вежди.

— Полицейски детектив ли?

— Точно така, госпожо.

Дамата отиде до масата с бутилките.

— Моля за извинение за дъщеря ми. Обикновено не пие преди обяд, когато е тук. От напрежението е. Предизборната кампания беше доста тежък период за всички ни. За първи път трябваше да се снишим, да не афишираме присъствието си. Не сме свикнали с такова нещо.

— Разбирам, че ви е трудно — каза Лонг. — Колко седмици остават до изборите?

— Три и половина — отговори госпожа Бюканън. — Ако имаше как времето да мине по-бързо.

— Последните статистически проучвания показват добри резултати за съпруга ви.

— Така е. Разбира се, това може да се промени на мига.

Лонг кимна.

— Достатъчен е само един скандал. — Той я погледна.

— Моля?

— Достатъчен е само един скандал. Не е ли така? Дъщеря, която пие преди обяд, или пък някоя финансова далавера в кампанията. Мога да си представя как едно такова нещо ще преобърне хода на кампанията.

Тя го погледна предпазливо.

— Извинете ме, детектив, защо, казахте, сте дошли тук?

— Не съм ви казвал.

— Бихте ли ми казали сега?

— Разговарях със съпруга ви по този повод и ни прекъснаха.

— За какво разговаряхте?

— За Елизабет Конър. Чували ли сте това име?

Тя поклати глава.

— Била е дарител за кампанията на мъжа ви. Наскоро е била убита.

— Колко ужасно!

— Сигурна ли сте, че съпругът ви не я е споменава?

— И да го е правил, не си спомням.

— Тя е дарила максимум за кампанията му. Трудно ми е да повярвам, че съпругът ви не знае за нея.

— Съпругът ми има десетки хиляди дарители.

— Може би просто не е искал да ви тревожи.

Госпожа Бюканън затвори гарафата с уискито.

— Може би е така. Знам, че съпругът ми не ми казва всичко. Честно казано, и аз не искам да знам всичко.

— Така ли? — Лонг демонстрира искрена изненада. — И къде е границата?

Тя му хвърли сърдит поглед.

— Оставям Джеймс да прокарва границата.

— Предполагам това е вашият избор. Значи трябва да си продължа разговора с вашия съпруг.

Тя подреди бутилките, така че да са в идеална редица. Взе чашата на дъщеря си, помири се и сбърчи нос от отвращение. После остави отново чашата на масата и каза:

— Ще отида да видя какво го задържа.

Когато тръгна към вратата, Лонг добави:

— Сигурно е много трудно.

Тя го погледна учудено:

— Какво е много трудно?

— Да делите съпруга си.

Тя се напрегна и го погледна още по-изненадано:

— Извинете, но изобщо не знам за какво говорите.

— Сигурно е много трудно да го делите с работата му — отвърна Лонг. — Сигурно изисква доста жертвоготовност. — Извади една от визитните си картички. — Ако ви се прииска да обсъдите нещо с мен, може би да споделите с мен тази ваша жертвоготовност, ще откликна с удоволствие.

Тя взе картичката и прочете написаното на нея.

— Съмнявам се, че ще се стигне дотам, детектив.

— Защо не? Аз умея да изслушвам хората.

Тя отново го погледна, а лицето ѝ излъчваше ледено спокойствие. Отново си беше сложила маската на отговорна и изпълнителна съпруга на политик, на която предстои да участва в кампания за набиране на средства.

— Защото, детектив, сигурна съм, че изобщо не бихте разбрали жертвите, които ми се налага да правя.

Той я погледна, но нищо не каза. След още миг в стаята влезе Соня Хардинг.

— Извинете ме, детектив, сенаторът ме помоли да ви предам, че се налага спешно да замине и няма да има време да продължи разговора с вас. Обадете се в офиса му и оттам ще ви насрочат нова среща.

— Трябва да е нещо много важно — отбеляза Лонг.

Секретарката не отговори, само се обърна към жената на сенатора:

— Госпожо Бюканън, той иска незабавно да отидете при него в кабинета. Двамата ще присъствате на важно събитие тази вечер и сенаторът иска да обсъди с вас някои въпроси.

Асистентката остана в стаята в очакване госпожа Бюканън да излезе.

— За мен беше удоволствие да се запознаем, детектив — каза госпожа Бюканън, стисна ръката на Лонг и излезе.

Сенаторът ме помоли да ви съпроводя до вратата — каза Соня Хардинг. От любезната усмивка, с която го беше посрещнала, нямаше и помен. Лонг си каза, че едва ли изобщо ще я види някога усмихната.

* * *

Джеймс Бюканън беше в кабинета си до спалнята на втория етаж. Официално това беше стая за гости, но само за пред хората. Джеймс от години не спеше в едно легло с жена си.

Катрин се спря на вратата, преди да влезе. Стомахът ѝ се сви от притеснение. Той седеше на бюрото си и прелистваше някакви документи. Беше само преструвка обаче. Тя живееше с него достатъчно дълго време, за да се досети. Твърде бързо прелистваше документите, но не ги четеше. Просто искаше да изглежда зает.

Тя си пое дълбоко дъх, овладя се и влезе.

— Искал си да ме видиш — каза. Дори на нея тонът ѝ се стори по-подходящ за домашна прислужница, отколкото за съпруга.

Той я изгледа остро, сякаш се беше отклонил от някакво далеч по-важно занимание.

— Не — отвърна.

— Извинявай. Соня каза...

— Исках да спреш да говориш с полицаия. Не искам никой в тази къща да говори с полицията.

— Защо?

Той стана, прекоси кабинета и застана до шкафа близо до вратата.

— Просто не искам.

Тя се вгледа в него, в човека, когото, оказва се, изобщо не познаваше. Въпреки че бяха само на не повече от метър един от друг, в действителност двамата бяха по-далеч един от друг повече от когато и да било. Тя скръсти ръце.

— Какво има? — попита.

— Не е твоя работа. — Той дори не можеше да събере смелост да я погледне в очите.

— Напротив, моя работа е — настоя тя. — Щом е свързано със семейството, е и моя работа.

Ръката му се изстреля и той я зашлеви с опакото на дланта. Ударът беше толкова силен, че я отпрати при вратата.

— Казах, не е твоя работа! — изкрещя той.

Тя успя да се задържи на крака. Запази равновесие, но не и достойнството си. Беше се научила обаче по-често да търпи поражения, отколкото победи. Почувства до болка познатото парене по бузата. От опит знаеше, че мястото вече е започнало да се подува. Трябваше бързо да му сложи лед.

Не каза нищо, само продължи да го гледа гневно. Той беше на някакви си трийсетина сантиметра от нея и също я погледна, но с такова отвращение и омраза, че тя пребледня и замря в очакване на следващата плесница.

Той обаче не посегна. Просто стояха така, вторачени един в друг в продължение на няколко секунди. Накрая той се обърна и отново

седна на бюрото. Продължи да прелиства страниците още по-бързо отпреди. След секунда каза, без да я поглежда:

— Довечера сме на вечеря. Върви да си оправяш грима.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Кой е прокурорът по делото на Кевин Макдугъл? — попита Козловски.

Той, Лиса и Фин се разхождаха в парка „Бостън Комън“. Беше неделя сутрин и зимата чукаше на прага. Листата на дърветата бяха започнали да окапват, вятърът се усилваше и ставаше по-студен с всеки изминал ден. Въпреки това есента не мислеше да се предава лесно и слънцето огряваше лицата им. Беше време за пуловери, типичният за Ню Ингълнд есенен сезон. Сали вървеше най-отпред, бутайки количката с Андрю.

— Мичъл — отвърна Лиса.

— Този не се церемони — отбеляза Козловски. — Трудно е да се разбереш с такъв.

— Той е политически мотивиран. Длъжността на помощник-окръжен прокурор за него е само стъпало към по-високата цел. Човек не отива да следва в Харвард, за да стане после прокурор с трийсет хиляди долара годишна заплата в окръжния съд на Роксбъри, без да има план. Той би сключил сделка само ако има интерес от това и ако е сто процента сигурен, че задникът му ще е в безопасност в случай на провал.

— Мислиш ли? — попита Лиса.

Фин кимна и насочи погледа си към сградата на Стейт Хаус, която се извисяваше над Бостън Комън с позлатения си купол, проблясващ на слънцето.

— Някой ден иска и той да се озове там. Не можеш да станеш губернатор, без да си привлякъл към себе си вниманието на обществото. Въпросът не е дали ще се съгласи на сделка, а какво можем да му предложим.

— Въпросът е дали си готов да рискуваш кариерата си, като преминеш границите на закона — поправи го Козловски.

— Ние не сме невинни девственици, Коз — отвърна адвокатът. — Нека не се преструваме.

— Не, не сме. Но винаги сме били на страната на справедливостта и закона. Поне винаги съм мислел, че е така. Никога не сме нарушавали закона заради някого, който наистина е виновен. И никога не сме го правили за наша изгода. Сторим ли го, всичко отива по дяволите.

— Зависи как ще го направим.

— Имаш ли голям избор? — попита Лиса.

— Не — призна Фин. — Все още работя по възможните варианти.

Сали се обърна към тях.

— Той се усмихва! — провикна се тя и посочи Андрю, който гледаше към нея и от ухилената му бебешка уста се бяха проточили лиги.

— Харесва те — провикна се към нея Лиса. — Ти си му като сестра. — После с по-тих глас, за да не я чуе Сали, попита Фин: — Струва ли си наистина да го правиш? Нещата се нареждат доста добре за теб, защо ти е да рискуваш да загубиш всичко?

— Тя ми беше майка. Какво трябва да направя? Да оставя всичко както си е?

— Може би.

Той поклати глава.

— Ще намеря начин. Не мога да зарежа нещата просто ей така.

Те продължиха да вървят мълчаливи, заслушани в смеха на децата. Това бяха последните сравнително топли дни, преди да настъпи дългата и сурова зима.

— Добре — накрая се обади Козловски. — Как ще се справиш с Мичъл?

Фин се обърна към Лиса:

— Уговори ми среща с него за понеделник. Да обядваме на някое приятно място, но не прекалено скъпо.

— Какво ще му кажеш?

Той сви рамене.

— Ще измисля нещо.

Пресякоха Чарлз Стрийт и се насочиха към Пъблик Гардънс. Лодките-лебеди се плъзгаха по водната повърхност, пълни с усмихнати и щастливи хора.

— Виж, Андрю, лебеди! — извика Сали.

Бебето радостно забърбори.
Лиса погледна Фин:
— Дано наистина да си струва.

* * *

Джули Расин живееше в бостънския квартал „Саутенд“. Някога това беше район със съмнителна репутация, приютил гейове и латиноси, както и хора от долните слоеве на обществото. Но това беше преди десетилетия, преди гейовете и латиното да станат на мода. Сега жителите на квартала успешно се сливаха с юпитата и земевладелците, които бяха ремонтирали старите сгради и ги бяха превърнали в мезонети за милиони долари. Кварталът някак си беше успял да запази част от историческата си атмосфера и в същото време беше един от малкото в този пуритански град, които имаха по-модерен облик.

Апартаментът на Расин се намираше в една от малкото стари сгради, които все още не бяха преустроени. Намираше се край Бъркли, близо до Уошингтън Стрийт, там, където бездомниците все още пречеха на цените на имотите да се качат. Апартаментът беше на последния, пети етаж, а в сградата нямаше асансьор, но Джули беше в добра форма, а и наемът беше разумен.

Беше неделя и тя си седеше сама вкъщи, когато на вратата се почука. Надникна през шпионката и дълбоко си пое дъх. Искаше ѝ се да се скрие, но знаеше, че не може да го направи. Отключи вратата и леко я отвори.

На площадката стоеше Лонг. Беше с джинси и памучна блуза. Държеше под мишница папката, която му беше оставила в апартамента. Този път обаче папката като че беше по-дебела.

Тя издуха кичур коса от лицето си.

— Какво искаш?

— Благодаря, че поне ми отвори вратата.

— Ти си ченге. Ако не бях отворила, щеше да отключиш с шперц или да я разбиеш с крак. Не ми се плащат грешни пари на хазяина.

— Не е точно така.

— Не е ли?

— Дойдох да се извиня. И да ти благодаря. Може ли?

Тя сложи ръка на кръста.

— Зависи. Трезвен ли си?

Той моментално отпусна рамене и Джули трепна при мисълта, че го е обидила.

— Заслужих си го — каза тихо той. — Ще си вървя.

Щом се обърна, тя отстъпи и го спря с въпроса:

— Какво стана с теб? Хората казваха на шега, че си непробиваем.

— Знаеш какво стана с мен.

Джули поклати глава.

— Не, не знам. Знам само какво говорят другите, че се е случило.

— И какво говорят другите?

— Зависи. Половината казват, че си бил корумпиран и мръсен като Джими. Че също си бил замесен с наркотици и си го убил, за да не те разкрийт. Казват също, че ти си инсценирал всичко.

— А другата половина?

Тя сви рамене.

— Другите казват, че си го предал. Че си разбрал за наркотиците и си искал да се докараш на шефовете. Можел си да му помогнеш, но вместо това си го застрелял.

— А ти? Ти в какво вярваш?

Лонг се беше подпрял на стената с вид на изгубен човек. Прииска ѝ се да отиде при него, но се удържа. Пред очите ѝ беше картината отпреди две вечери, когато го завари мъртвопийан.

— Аз не вярвам в нищо. Искам да го чуя от теб и тогава ще преценя каква е истината.

Той наведе глава.

— Истината... — изрече тази дума, сякаш не означаваше нищо, сякаш говореха за нещо нереално и отвлечено. — Истината е, че те са прави. Всичките. Дълбоко в себе си аз съм също толкова покварен, колкото и Джими. Може би всички сме. Истината е, че трябваше да му помогна, но не можах или не поисках.

— Това не дава отговор на въпроса ми.

— Друг не мога да ти дам.

— Значи това е? Ти си непоправимо корумпиран и няма никаква надежда за теб?

Той се усмихна тъжно:

— Така ми каза и баща ми, преди да издъхне. Каза ми, че за това, което съм сторил, няма прошка или изкупление. За един полицай партньорът е като роден брат. Баща ми ми каза, че все едно съм убил брат си и от това няма връщане назад. Така и не можа да ми прости. Нарече го най-лошия грях на света. Каза го два дена, преди да умре.

Сърцето ѝ се свиваше от състрадание и жалост към него. Тя пристъпи напред и го хвана за памучната блуза. Той се остави да го издърпа и тя го прегърна, главата му се отпусна на рамото ѝ.

Двамата стояха така няколко минути. Накрая Джули отстъпи назад и го погледна в очите.

— Хайде — каза тя, — влизай.

Той изглеждаше толкова уморен.

— Сигурна ли си? — попита я.

— Не, не съм.

Той само кимна.

Джули се върна в апартамента си и след известно колебание той я последва.

* * *

Същата вечер телефонът в апартамента на Фин извънтя. Когато той вдигна, беше изненадан да чуе гласа на Шели Теско, директорката на службата по осиновяване в Центъра за здравни услуги в Ню Хемпшир.

— Господин Фин, разполагам с вашето досие — каза тя.

— Ще ми го дадете ли?

— Това ще е незаконно.

— Тогава защо ми се обаждате?

— Не ме разбрахте правилно, господин Фин. Ще е незаконно да ви дам досието. Ако го сторя, веднага ще се разбере, че аз съм ви го дала. Няма да поема този риск. Ще ви позволя обаче да го погледнете. Само пред мен и само вие.

Пулсът му се учести.

— Добре — съгласи се той. — Няма да мога да дойда утре, но какво ще кажете за четвъртък вечерта?

— Става.

— Във вашия офис ли да дойда?

— Не. Не искам да ви видят тук отново. Ще избира място и ще ви се обадя да ви кажа къде.

— Добре.

— Трябва да ви предупредя, господин Фин, че в досието ви има известни нередности.

— Какви нередности?

— Не искам да говоря за това по телефона. Само имайте предвид, че може и да не намерите отговори на всички въпроси, които ви интересуват. Дори може да възникнат нови въпроси. Продължавам с проверката и в момента, но трябва да призная, че това е един от най-необичайните случаи, с които съм се сблъсквала.

— И не можете да ми разкажете сега?

— Не. В четвъртък.

— Добре, в четвъртък.

* * *

Когато Коул спеше, което не се случваше често, то беше в една малка мансарда в преустроен стар склад в района, притиснат между Чайнатаун и бизнес района, в покрайнините на онова, което някога е било известно като „Бойната зона“. Можеше да си позволи много по-голямо жилище. В интерес на истината можеше да си позволи няколко по-големи жилища, но не желаше да се знае за това. Потребностите му бяха скромни. Беше целеустремен човек, а негова основна цел обикновено беше да угоди на прищевките на клиентите си и на изискванията на настоящата си професия.

Беше неделя вечер и той беше дошъл в мансардата, за да си вземе душ и да поспи няколко часа. Трябваше да поспи, предстоеше му да върши работа утре. Беше подслушал телефонния разговор на Фин с Шели Теско с помощта на „бръмбара“, който беше поставил преди два дена на телефона в жилището на адвоката, докато той беше на среща с Макдугъл. Нямаше никакво колебание какво следва да се предприеме. Първо трябваше да кара до Западен Масачузетс, после на север към Ню Хемпшир. Денят щеше да е дълъг. Той не се отнасяше с

удоволствие и ентузиазъм към това, което му предстоеше да свърши, но занаятът му беше такъв.

Беше прекарал уикенда в следене на адвоката. Беше го наблюдавал как се среща с детектива, с жена му и детето му. Беше станал свидетел на топлото му отношение към дъщерята на Моли. След като набързо претърси щатските архиви по интернет, нейната история му стана ясна. Цяло чудо, че момичето не беше свършило в някоя градинка, дрогирано, със спринцовка във вената.

След като ги наблюдава няколко дни, направи му силно впечатление колко чужд и различен беше животът на тези хора за реалността, която той познаваше. Запита се какво ли би било, ако и той можеше да си позволи такъв живот. Не че имаше някакво значение — за него този живот беше приключил много отдавна.

Седна на ръба на леглото, единствената мебел в мансардата, и остави капките от мократа му коса спокойно да се стичат в хавлията, увита около кръста му. Няколко часа сън щяха да му се отразят добре.

Погледна към големия куфар в ъгъла, в който се съхраняваха по-голямата част от неговите вещи, и веднага беше обзет от вътрешен конфликт. Безсмислено беше и той го знаеше. Миналото беше зад гърба му и никога нямаше да се върне отново. Но въпреки това не можа да устои на изкушението отново да разчопли старите рани, да отчупи коричката и да остави кръвта отново да потече, та дори и това да беше единственият начин да изпита някакво чувство.

Фотографиите бяха напъхани във вътрешния джоб на куфара, увити в найлон. Те бяха единственото, останало от миналото му. Дори спомените бяха избледнели в съзнанието му до степен, че в момента представляваха само смътни сенки.

Той извади фотографиите. Дишането му се учести. Бяха само две, но той ги пазеше ревниво и снимките бяха само леко пожълтели с времето. На първата беше баща му, застанал пред една от колите — черен „Ролс ройс“ с червени кантове. Беше любимият му. Приживе не жалеше сили, за да няма нито едно петънце по колата. Дори след като го уволниха, той отиде при ролса за последен път. Изми го отвън със сапун и го избърса с гюдерия. Намаза го с два слоя восъчна паста и го излъска до блясък. Избърса гумите и кожената гарнитура отвътре. Когато свърши, закачи ключовете на гвоздеа до вратата на гаража, качи се по стълбите в апартамента, който беше делил заедно с невръстния

си син в продължение на седем години, праметна въже върху гредата на тавана и се обеси.

Коул го завари така няколко часа по-късно. Крещя, докато се мъчеше да повдигне тялото му. Плака отчаяно, докато се опитваше да отреже въжето. Накрая градинарят чу виковете му и дотича при него. Отрязва въжето с градинарска ножица и момчето припадна от изтощение и мъка.

Коул се вгледа във фотографията, потърквайки я с палец, спомените нахлуха в главата му.

После остави фотографията и взе втората. На нея се виждаше усмихнато младо момиче. Слънцето блестеше в очите ѝ и тя беше примижала, което обаче ни най-малко не се отразяваше на върховното щастие и радост, които изпитваше. Погледна снимката само за няколко секунди. Някои спомени бяха твърде болезнени.

Отново сложи фотографиите в найлонов плик и ги върна в куфара. После легна и затвори очи. Имаше само няколко часа за сън. После трябваше отново да се захване за работа.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Помощник-окръжният прокурор Питър Мичъл произлизаше от низините. Беше израснал в Дорчестър, син на водопроводчик с ямайски корени и медицинска сестра, родена от Еквадор. В местното държавно училище, където над две трети от учениците имаха проблеми с оценките, той беше пълен отличник. В прощалната си реч в деня на дипломирането той отдаде успеха си на решимостта на родителите си. След като завърши Масачузетския университет в Бостън с пълна стипендия и отново беше в групата на най-добрите студенти, той беше приет да следва право в Харвард. Конкуренцията там беше още по-жестока, но той отново съумя да завърши в челните редици на курса по успех и да бъде избран за редактор на „Правен преглед“. Когато дойде време да избира от многото професионални позиции, които се предлагаха на новозавършили юристи с академични постижения и произход като неговия, той избра да работи в Окръжна прокуратура.

На някои този избор се стори доста странен. В частна кантора би могъл да печели пет пъти повече от трийсетте хиляди долара заплата като помощник-окръжен прокурор. Мичъл обаче си даваше сметка, че не би издържал дълго в разредения въздух на която и да било от старите престижни адвокатски кантори в града. Не че му липсваше интелигентност. Като завършил университет от Бръшляновата лига той беше изчел предостатъчно книги, а фактът, че не принадлежеше към богатите, му даваше реализъм и прагматизъм, каквито липсваха на повечето от неговите състуденти. Тези богаташчета нямаха представа от истинския живот.

Но той не би могъл да издържи, защото дълбоко в душата си беше сърдит млад човек. Цял живот беше правил това, което другите искаха и очакваха от него. Беше учил, следвал, усмихвал се, беше си скъсвал задника, за да си осигури стандарта на живот, който другите му бяха отредили. Само мисълта да прекара следващите седем години в целуване на белокожите задници на онези, които неминуемо биха го

сметнали за конформист, беше достатъчна да му се иска да влезе в някой от местните оръжейни магазини в Западен Масачузетс и да се сдобие с пистолет. Даваше си сметка, че би издържал най-много месец, без да удари някого в лицето.

И така, вместо да избере работа, в която би се провалил, той избра такава, която да му позволи да разгърне целия си талант. Окръжната прокуратура беше идеална за тази цел. Той беше умен и мотивиран, политически осъзнат. Не беше от значение, че е чернокож, напротив, това способстваше за убедителността на пледоариите му върху съдебните заседатели. Съдбата му беше белязана със слава и величие в мига, в който той прекрачи прага на прокуратурата. Три години по-късно вече можеше да си подбира делата, по които да работи. Делото на Кевин Макдугъл му беше дадено като награда за положения от него упорит труд. Кевин не беше играч от голямо значение, но татенцето му заемаше почетно място в сенчестия мафиотски свят на Бостън. Ако успееше да тикне синчето зад решетките за немалък период от време, това щеше да е истински удар срещу организираната престъпност.

И Питър Мичъл, и Скот Фин знаеха всички тези подробности, седнали един срещу друг на маса в „Кепитъл Грил“ на Нюбъри Стрийт, близо до Масачузетс Авеню. Ресторантът беше избран нарочно. Беше достатъчно далеч и в същото време разумно близо до сградата на съда в Роксбъри. Беше приятно място, но не прекалено луксозно, с дебели пържоли и дървени въглища, които олицетворяваха управлявания от мъжете свят — свят, в който се сключваха сделки.

Не бяха подминали задължителното обсъждане на незначителни теми, докато се справяха с пържолите. Споделяха си информация и мнения за съдии, политици и други адвокати, демонстрираха добрите си намерения и поставяха границите на мъжкото другарство и доверие. Едва когато сервитьорът отнесе празните чинии, започна истинският разговор.

— Аз представлявам по делото Кевин Макдугъл — каза Фин, когато им сервираха кафето.

Мичъл кимна и разбърка кафето си.

— Прочетох го в документите по делото. Лиса Кранц разговаря със секретарката ми.

— Как гледате на предложение за сделка. Ако подсъдимият признае вината си, делото да се прекрати.

Прокурорът се усмихна.

— Не съм мислил по този въпрос. Смятах да го изправа пред съда и да му издействам присъда.

— Сериозно? — Фин поклати глава. — Свидетелката ви не става за нищо. Тя е излязла от полицейската академия преди колко време? Шест месеца? Направо си мирише на подставяне.

Мичъл се изсмя.

— Момчето се е приближило до нея близо до училищна спортна площадка и ѝ е предложило да ѝ продаде няколко дози. Мислите, че съдебните заседатели ще се хванат на аргумента за подставяне?

— След като се заема с нея. — Адвокатът тихо подсвирна. — Ще има късмет, ако заседателите не осъдят нея. Досега никога не се е явявала в открит съдебен процес, нали?

Мичъл поклати глава.

— Не, но това няма значение. Тя изглежда като четиринайсетгодишна. Достатъчно е заседателите само да я видят и ще побеснеят, няма дори да изслушат кръстосания ви разпит. Ако ли не, ще побеснеят, че изобщо се осмелявате да я нападате.

— Вие никога не сте ме виждали в съдебната зала, нали?

— Виждал съм ви. Впечатляващо е, но няма да е достатъчно. Не и в този случай.

— Говорите толкова убедено, но забелязвам съмнение в очите ви. Предстои ви блестяща кариера. Ако не оплескате нещата, пътят ви към политическата кариера ще е открит. Единственото, което може да ви извади от този път, е клиентът ми да бъде напълно оневинен. — Фин отпи от кафето. — А аз нямам навика да губя дела.

Мичъл мълчаливо разбърка отново кафето си.

— Какво сте намислили? — попита след малко.

— Мога да го накарам да се признае виновен за притежание на наркотици, дребно престъпление с незначителна обществена опасност. Ще получи осемнайсет месеца пробация. — Той произнесе думите така, сякаш поднасяше подарък на заместник-окръжния прокурор.

Мичъл изпусна лъжичката в чашата и тя силно издрънча в порцелана.

— Благодаря за обяда, господин Фин — каза, — но ако ме поканихте само за да се занаяте с мен, можехме да отидем в някое място по-близо до съда. — Понечи да стане.

— Чакайте, чакайте. Седнете.

— Защо? За да продължите да издевателствате над достойнството ми? Случаят е чист като сълза. На момчето лесно ще му дадат от петнайсет до трийсет години лишаване от свобода при строг режим. Дори студент по право първи курс би спечелил делото, а вие си мислите, че ще можете да промените нещата само като ме черпите с един обяд? Повече не ме търсете.

— Моля ви. — Адвокатът посочи стола.

Прокурорът поклати глава, сякаш двамата да бъдат отново на една маса беше равносилно на лудост, но в същото време издърпа стола и седна.

— Какво? — попита. — Сега ще ми поръчате и десерт ли?

— Трябва да спечеля това дело — тихо каза Фин. Тонът му беше отчаян и самият той дори не можа да повярва, че думите са излезли от устата му. — Имам нужда да приключа това дело.

Младият прокурор го изгледа с любопитство.

— Шегувате ли се с мен? — Той се огледа. — Къде е Ашгън Кътчър, защото имам чувството, че ме снимат в „Голямото прецакване“.

Фин поклати глава.

— Не се шегувам. Нуждая се от помощта ви.

Мичъл се намръщи.

— Не мога да ви обещаю такава помощ и вие го знаете. — Той се наведе към адвоката: — Не ни записват, нали?

Фин кимна.

— Не харесвам това, с което се занимавате — каза Мичъл. — Трябва да го знаете. Адвокатите на обвиняемите стават богати, защото отърват клиентите си от затвора дори и те да са виновни. И не ми излизайте с изтърканото оправдание „всеки гражданин има право на защита“. Чувал съм го хиляди пъти, но не ми звучи убедително. За мен това е прах в очите на обществото, начин вашата гилдия да оправдае занаята си. — Казаното приличаше на предизборна реч, само дето думите бяха изречени с истинска злъч. Помощник-прокурорът се овладя и продължи вече по-спокойно: — Но що се отнася до вас,

винаги съм ви смятал за един от добрите. Един от онези, които на никаква цена не биха престъпили закона. И ето сега седя и се чудя защо, по дяволите, ме молите да се откажа от делото. За пари ли?

Фин поклати глава.

— Няма нищо общо с парите.

— И аз така си помислих. Тогава какво е?

— Ще кажа само, че имам основателна причина.

— И мислите, че това ще ме трогне? Съжалявам, но трябва да се постараете много повече.

— Добре тогава. Майка ми беше убита миналата седмица.

— Господи, много съжалявам.

— Няма нищо. Аз не я познавах. Но въпреки това трябва да разбере какво ѝ се е случило.

— И?

— И единственият начин да разбере какво се е случило е, ако направя така, че Кевин Макдугъл да отърве затвора.

Мичъл объркано се почеса по челото.

— Ще трябва да ми обясните по-подробно каква е връзката.

— Не мога. Мога само да кажа, че е много по-важно от някакъв нехранимайко, който продава дрога на улицата. Не искам да оправдая извършеното от Кевин Макдугъл. Той е едно малко лигаво лайно, но ако не беше той, на негово място щеше да дойде друг — и двамата го знаем.

Прокурорът се почеса по главата.

— Да допуснем, че ви повярвам. Да предположим, че разберете истината за смъртта на майка ви — цялата или част от нея. Забравяте какви чувства изпитват хората от моята страна на съдебната зала към бащата на това хлапе. Дебнат го и при първия удобен момент биха го пратили на топло за много дълго. Досега нямаха възможност да спипат баща му, но пък са хванали синчето му за топките. Те няма да го оставят, докато не пропее алт във Виенския хор на момчетата. Дори и да исках да ви направя тази услуга, не бих могъл да получа одобрението на който и да било от началниците си. Не и без да получа нещо в замяна.

— Като например какво?

— Като например Иймън Макдугъл. — Мичъл се облегна назад.
— Искате от мен да сваля каишката от врата на сина, дайте ми тогава

бащата.

— Той ми е клиент, не мога.

— Ах, да. Значи аз мога да правя компромис с принципите си, но вие — не? Вървете на майната си.

— Не е така. Но каквото и да ви дам, то няма да ви послужи като доказателствен материал, защото като адвокат аз съм длъжен да пазя в тайна всичко, научено при или по повод защитата на мои клиенти.

Мичъл избърса устата си с ленената кърпа.

— Тогава няма за какво повече да говорим.

— Няма ли?

— Не, освен ако не искате да ми предложите нещо друго.

— Не мога да ви предложа нищо, което да използвате в съда. Няма ли друг вариант?

Прокурорът се изправи.

— Без да получа нещо в замяна, не мога да направя нищо за вас дори и да исках. Помислете и ако се сетите как да ми предоставите голямата риба, ще говорим пак. — Той извади портфейла си и хвърли две двайсетачки на масата.

— Аз ще платя — каза Фин. — Аз ви поканих.

— Не, не смятам. Не искам някой да си помисли нещо само защото ме черпите един обяд, за да ми предложите незаконна сделка. Разбирате ли какво имам предвид?

Фин кимна.

— Напълно.

— Добре. Обадете ми се, ако измислите нещо. — Мичъл се обърна и излезе от ресторанта, без да се обръща назад.

* * *

Мястото представляваше стара кафява сграда северно от Спрингфийлд. Всичко в нея беше депресиращо. Коул седеше в колата си, паркирал на улицата, и наблюдаваше. Неколцина минувачи се бяха спрели, за да се полюбуват на колата му, но един остър поглед от негова страна беше достатъчен да ги прогони.

Мъжът излезе от сградата малко след пладне. Изглеждаше помлад, отколкото Коул очакваше. От досието му знаеше, че е на

четирийсет и няколко години, но той очакваше да е състарен — бирен корем и оплешивяващо теме, прояден от молци пуловер. Щеше да му пасне по-добре. Вместо това мъжът изглеждаше млад и енергичен, с гъста кестенява коса и слабо стройно тяло. Коул слезе от колата и се приближи до него.

— Господин Олби?

Мъжът се спря и се обърна.

— Господин Джеймс Олби? — повтори Коул.

— Да.

— Вие ли сте директорът на Центъра по осиновяване в Спрингфийлд?

Мъжът неловко се усмихна и погледна към сградата.

— Аз съм.

Коул протегна ръка за поздрав.

— Аз съм Джо Уилсън. Бих искал да поговорим за няколко минути, ако имате време.

Олби пое ръката му.

— Всъщност съм тръгнал да обядвам.

Коул посочи към колата си.

— Мога да ви закарам. Няма да отнеме много време. Важно е.

— За какво става дума?

— За Шели Теско.

Олби кимна разбиращо.

— Познавам я. За документите по нейното осиновяване ли е?

— Да.

Докторът поклати глава.

— Казах й вече, че не мога да й дам никаква информация. Искането ми се да не беше така, но законът си е закон. Останах с впечатлението, че ме е разбрала.

— Сигурен съм, че е така — отвърна Коул. — И все пак бих искал да поговорим. Къде ще ходите на обяд?

— В „При Мартингано“ на Мейн Стрийт.

— Ще ви закарам дотам. Моля ви, качете се в колата.

Олби се отнесе с подозрение към предложението, но накрая тръгна към мерцедеса.

— Добре, но ви уверявам, че няма да ви кажа нищо по-различно от това, което вече казах на госпожа Теско. Не мога да ви дам никаква

информация.

Коул се усмихна.

— Не знам. Ще видите, че мога да съм много по-убедителен от госпожа Теско.

* * *

— Отстранен ли съм от случая? — попита Лонг.

Капитан Таунсенд вдигна глава към тавана, сякаш за да потърси помощ оттам.

— Господи, ти май не разбираш. Говорим не за кой да е, а за шибан сенатор. Да оставим настрана, че е един от най-богатите хора в този щат. Не можеш просто така да влизаш в дома му и да му отправяш обвинения!

— Не съм му отправял никакви обвинения. Ти не отговори на въпроса ми: отстранен ли съм от случая?

— Не! Не си отстранен от скапания случай! Но отсега нататък ще ме държиш в течение на всичко, което правиш. И следващия път, когато решиш да разпиташ някой от ранга на Бюканън, ще го съгласуваш с мен, ясно ли е?

— Да не би вече да имам нужда от бавачка?

— Имаш нужда от свидетел, глупак! Хората на Бюканън ми подпалиха телефона вчера и тази сутрин се оплакаха на всеки в града, който би ги изслушал. Сега си на къса каишка. Ако се стигне до ситуация, в която твоята дума е срещу неговата, познай кой ще спечели и кой ще загуби. — Таунсенд потри челото си. — Кълна се в бог, Лонг, направо ме побъркваш. Сега разбра ли?

— Да, разбрах. Стига случаят да е още мой.

— Още е твой. Не знам защо толкова държиш на него. Знам само, че на мен не ми трябва. — Шефът сякаш щеше да получи инфаркт всеки момент. Пое си дълбоко въздух. — Тази зацепка с финансирането на кампанията ще доведе ли до разплитане на случая?

Детективът сви рамене.

— Не знам. Някак странно се преплитат служителите на Макдугъл и кампанията на сенатора. Онази Конър е звъняла и на

Макдугъл, и на Бюканън, преди да я убият. Като събереш всичко това...

— И то не доказва нищо за убийството ѝ. Може да е само съвпадение. Напълно е възможно в крайна сметка убиецът да е бил наркоман и убийството да е случайно. Тази версия звучи по-логично и смислено.

— Може и така да е. Има обаче още нещо. На местопрестъплението не бяха открити никакви отпечатьци.

— И с какво ни помага това?

— Ти не разбираш. На мястото нямаше никакви, повтарям, никакви отпечатьци. Нито дори отпечатьци на Елизабет Конър. Нито на който и да било друг. Мястото е било старателно почистено. Почистено професионално. По начин, по който наемници на Иймън Макдугъл биха го сторили.

— Още си мислиш за мъжа от фоторобота, така ли? Призрака? Обсебен си от мисълта, че си го видял пред блока на Конър.

— Каквото съм видял, видял съм. Имаш ли по-добро обяснение?

— Да. Че си въобразяваш разни неща. Това е по-добро обяснение, отколкото твърдението, че фантом отпреди две десетилетия е цъфнал отново и е очистил Елизабет Конър. Какво толкова е направила тя, че да наемат убиец за нея?

— Казах ти. Знаела е неща, които е можела да използва срещу силните на деня.

— Значи сега ще наблегнем на предизборното финансиране?

Лонг сви рамене.

— Поне трябва да проследя тази версия докрай. Да видя къде ще ме отведе.

— Добре, направи го. Само проследявай по-внимателно.

* * *

Сали беше сама в апартамента, когато пристигнаха Фин и Козловски. Имаше свободни часове следобед и се беше прибрала по-рано от училище. Обикновено отиваше направо в кантората на Фин, но тъй като днес имаше повече свободно време, отиде първо в апартамента да остави учебниците и да се наслади на усамотението.

Това беше едно от малкото неща от предишния ѝ живот, които ѝ липсваха. Преди никой не се интересуваеше какво прави или къде ходи. Ако изчезнеше за ден, за да е сама, на никого не му правеше впечатление. Сега обаче, когато в живота ѝ влязоха Фин, Лиса и Козловски, тя рядко имаше спокойни моменти. Те постоянно искаха да знаят какво прави и къде го прави, както и с кого го прави. На нея това ѝ беше чуждо и означаваше, че вече не можеше да има уединение, когато си поиска. Дори и да имаше възможност, не би се върнала към стария си живот, но беше хубаво да остане за малко насаме със себе си.

Седеше в стаята си и пишеше домашното си, когато чу вратата на апартамента да се отваря. Веднага разпозна гласовете. Първата ѝ мисъл беше да отиде и да поздрави дошлите, но нещо в тона им я накара да размисли.

— А ти какво очакваш? — попита Козловски. — Да не мислеше, че ще ти благодари за възможността да прекрати дело срещу отявлен боклук, който по една случайност е и син на едър престъпен бос?

— Не, не мислех това — отвърна Фин. — Но можеше да се съгласи да разменим наркопласъор за убиец.

— Можеше, ако му го беше дал. Но ти дори не знаеш кой е убиецът. Според мен Макдугъл те разиграва, за да измъкне сина си от затвора.

— Не, не мисля.

— Защо? Защото му имаш доверие ли? Глупости. Той е мошеник и винаги ще си остане такъв. Нещо повече, той е социопат. Не играе по твоите честни и ясни правила.

Настъпи продължително мълчание и Сали се запита какво ли е станало. После Фин заговори отново:

— Добре тогава, как предлагаш да постъпя?

— Не ти, а ние. Ще вземем нещата в свои ръце. Ще вземем сами досието на майка ти, което пази Макдугъл.

— Как?

Бившето ченге сви рамене.

— Досието е в онзи шкаф в офиса на „Уотърстрийт Корп“, нали? Фин се намръщи.

— Искаш да проникнеш с взлом и да го откраднеш? Ти си луд.

— Не, не съм. Не е толкова трудно. Ще влезем и ще излезем за по-малко от петнайсет минути.

— Да проникна с взлом в офиса на мой клиент, за да се сдобия с поверителна информация? Не е най-добрият ход от гледна точка на професионалната ми кариера.

— Имаш ли по-добра идея?

Отново настъпи тишина. На Сали ѝ се прииска сега да можеше да види какво става в хола, да разбере по израженията им какво са наумили. Накрая Фин попита:

— Кога?

— Тази нощ.

— Лиса ще трябва отново да вземе Сали при себе си.

— Ще го уредя.

Пак тишина. Момичето се напрегна, за да не изпусне нещо.

— Как ще го направим? — попита Фин.

— Ще влезем, след като Макдугъл си тръгне вечерта. Тихо и бързо. Ако имаме късмет, той изобщо няма да разбере, че някой е бил там. Всичко необходимо ли си взел?

— Да. Забравих само една писмена защита, по която работех. Да отидем в кантората и да говорим с Лиса, преди Сали да се е върнала от училище.

И после двамата излязоха. Сали чу как вратата на апартамента се затвори, но остана в стаята си още няколко секунди. През главата ѝ минаха хиляди мисли. Тя се огледа. Когато се премести при него, Фин боядиса стените в бледорозово и купи от някакъв скъп специализиран магазин ленени калъфи за леглото в същия цвят. Тя мразеше розовото, но оценяваше факта, че той полага такива грижи за нея. Сега, след като живееше тук вече от година, стаята беше изпълнена с нейните вещи, нейната личност и дух. Остана права няколко секунди, замислена за всичко, което Фин беше направил за нея. После взе раницата с учебниците и тръгна към офиса му.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Коул беше в Ню Хемпшир преди четири следобед. Имаше достатъчно време. Здравният център в понеделник беше отворен до шест. Като се добавеше и времето за път, Шели Теско нямаше да се прибере у дома преди седем.

Лесно откри адреса ѝ. Беше малка едноетажна къща на тиха улица извън града. Паркира колата зад ъгъла, където щеше да привлече по-малко внимание, и се върна пеша до къщата.

Тревата отпред не беше окосена и каналът се нуждаеше от ремонт, но освен това мястото изглеждаше уютно и приятно. Отзад имаше голяма градина с най-различни зеленчуци. Според информацията от интернет, с която разполагаше, преди къщата беше принадлежала на Джузепе и Мария Теско — родителите на Шели.

Мина му през ума да разбие стъклото на вратата отзад и да влезе, но размисли и потърси ключа отвън. Намери го за по-малко от пет минути. Беше поставен в малка метална кутия, прикрепена с магнит към водомера — доста разпространено скривалище. Госпожа Теско вероятно не очакваше идилично градче като нейното да крие кой знае какви рискове и опасности. Погрешно предположение, което щеше да ѝ струва живота.

Влезе в къщата и започна претърсването. И отново не се бави много. Папката беше в най-горното чекмедже на бюрото в хола. Коул прелисти документите, за да се увери, че е това, за което е дошъл. Знаеше горе-долу какво ще пише вътре, но искаше сам да го види. Докато четеше, лицето му стана още по-сурово.

Доволен, той се разходи из къщата, планирайки втората фаза на операцията. За щастие къщата беше достатъчно отдалечена от другите съседи. Погледна часовника си. Тъкмо беше станало пет часът. Имаше повече от час да чака.

Седна на един дървен стол и дълбоко си пое дъх. Винаги се беше отличавал с търпение.

* * *

Към шест часа в Челси вече се беше стъмнило. Фин и Козловски стояха пред вратата на склада от другата страна на улицата, срещу Уотър Стрийт 355, и наблюдаваха мястото. От залива духаше леден вятър, носещ миризмата на умряла риба и дизел. Наоколо беше тихо и сякаш по цялата брегова линия нямаше жива душа. Усещането беше странно, измамно. Най-опасните и кръвожадни създания можеха безпроблемно да се движат в непрогледния мрак и да ги дебнат, без двамата изобщо да забележат.

Стояха на това място вече повече от час, облечени в тъмни дрехи, за да не ги забележат. В четири и половина бяха закарали Сали в апартамента на Лиса, след което се бяха върнали в кантората, за да се преоблекат. Фин каза на Сали, че трябва да проследят съпругата на един клиент. Момичето само кимна и отвърна „добре“.

В пет и половина Джанис, секретарката на Макдугъл, си тръгна от паркинга с бялото камаро. Малко след нея си замина и Макдугъл. Него го взе чакащият кадилак. Оттогава бяха минали двацет минути и на паркинга беше тихо и спокойно, Фин се изкушаваше да тръгне още сега, но Козловски му каза да почака. Когато го попита защо, той отвърна: „Защото така.“ Не го биваше много в разговорите.

Сега Козловски се обърна към Фин:

— Ще отида да разузная терена. Стой тук още минута.

— Няма да влизаш без мен.

— Няма да влизам, но искам да видя с какво ще си имаме работа.

После ще се върна и ще измислим някакъв план.

— Добре, но ако влезеш без мен, ще ти срита задника.

— Хубаво. — Козловски изобщо не изглеждаше изплашен. — Изчакай ме. — Той тръгна напред, леко приведен и с черна бейзболна шапка на главата. Беше трудно забележим, а и да го видеше някой, щеше да си каже, че е някой докер, и изобщо нямаше да се усъмни в него.

Нямаше го едва пет минути, но на Фин се сториха поне петдесет. Когато се върна, бившето ченге угрижено каза:

— Имам една добра и една лоша новина.

— Дай да чуем първо добрата новина.

— Имат сложна алармена система.

— Това ли е добрата новина?

— Да. Сложна е, но е стара. Когато бях в полицията, ни обучаваха как да ги обезвреждаме. Сигурен съм, че и сега ще мога.

Фин кимна.

— Това наистина е добра новина. А коя е лошата?

— Едва ли ще можем да проникнем през външната врата. Добър съм с пръстите, но бравите са огромни. Няма да мога да ги отключа.

— Мамка му. Поне ще трябва да опиташ.

— Ако се налага. Отзад има друга врата, която ми се вижда много по-лесно достъпна. Това е другата добра новина. Ще тръгнем оттам.

— Сега ли?

Козловски кимна:

— Да.

Тръгнаха покрай сградата в същата посока, от която Козловски се беше върнал преди броени минути.

* * *

Срещата беше насрочена за шест и половина. Лонг пристигна рано, капитан Таунсенд — веднага след него. Чувстваше се като ученик, довел баща си при директора на училището, но си даваше сметка, че само така ще може да продължи да работи по случая.

Той беше изпратил нареждане до Бюканън да се яви в участъка. В края на краищата ставаше дума за разследване на убийство. Заповедта обаче беше набързо отхвърлена, което накара Лонг да прибегне до заплахи. Оказа се, че американските сенатори са доста неотзивчиви към заповедите и заплахите на местните органи на реда. Детективът беше уведомен, че ако от полицията желаят да разговарят с Бюканън, той ще бъде на разположение между шест и половина и седем часа в офиса на неговия адвокат. Този час не подлежеше на промяна и сенаторът щеше да си тръгне веднага щом часът удареше седем. Лонг не обичаше да получава заповеди от заподозрени, но нямаше избор. Капитан Таунсенд му каза, че трябва да е благодарен и на това. Каза му също, че на срещата ще отидат двамата.

Кантората на адвоката се намираше в сърцето на финансовия район, в кула-небостъргач от розов мрамор, стомана и стъкло. На рецепцията Лонг и Таунсенд бяха спрени и трябваше да си покажат документите, за да им се издадат временни пропуски. Процедурата накара Лонг да се почувства така, сякаш понятията във вселената се бяха преобърнали. Сега полицаите бяха заподозрените.

Горе, в приемната на кантората, те чакаха още десет минути, загледани през големите прозорци. Разкриващата се гледка беше нагледно доказателство за това колко важни и значими са адвокатите от кантората. По физиономията на Таунсенд си личеше, че наистина е впечатлен. Лонг извърна поглед настрани.

Накрая ги въведоха в конферентна зала с не по-малко впечатляващ панорамен изглед. Бюканън вече беше тук заедно с един набит и оплешивяващ мъж на петдесет и няколко години, облечен в тъмен костюм. Мъжът стана и като дишаше тежко, изправи масивното си тяло от стола.

— Господа — каза, — аз съм Спенсър Карелсън и представлявам сенатора. — Бюканън не си направи труда да стане, а запознанството мина без ръкостискания. — Седнете — нареди адвокатът. — Доколкото разбирам, желаете да разговаряте със сенатора по повод разследване на убийство?

— Точно така — отвърна Лонг. — Ние...

Карелсън го прекъсна:

— Разбира се, сенаторът с готовност би оказал съдействие на полицията, доколкото му позволяват обстоятелствата. Има обаче основни правила, с които трябва да се съобразите.

Лонг и Таунсенд се спогледаха.

— Основни правила ли?

— Сигурен съм, че разбирате колко политически деликатен е този разговор — продължи Карелсън. — Сенатор Бюканън е в разгара на кампания по преизбирането му, която кампания приключва след по-малко от месец. Ако се разчуе за връзката на сенатора с този проблем, това би довело до какви ли не спекулации. Опонентът му без съмнение ще се възползва, за да го компрометира. Ние не можем да допуснем подобно нещо.

— Не можем ли? — попита Лонг.

— Не — натъртено отговори адвокатът. — Не можем. Та ето значи какви са основните правила. Аз ще присъствам през цялото време на разпита. Ако сметна, че даден въпрос е неуместен, ще посъветвам клиента ми да не отговаря. Разпитът няма да продължава повече от половин час и когато свърши, никой в тази стая няма да разкрива каквато и да било информация на трети лица. В това число нито на пресата, нито на други полицаи.

— Няма да можем да говорим за това с колегите си? — попита детективът, който започваше да се вбесява.

— Стигне ли се веднъж до препредаване на информацията, това неминуемо ще доведе до изтичането ѝ. Аз няма да позволя тази информация да бъде използвана за политически цели. Но защо толкова се вълнувате, вие май нямате партньор? — попита Карелсън.

Лонг скочи от стола и извика:

— Я чакай малко!

Шефът му остана на мястото си, но се изчерви.

— Минавате всякакви граници, Карелсън — каза.

— Нищо подобно — отвърна адвокатът. — Не съм убеден, че случаят се разследва от подходящ човек. Фактът, че си изпусна нервите, ако свидетелства за нещо, то е, че детектив Лонг не притежава необходимата тактичност да се занимава с подобни деликатни въпроси.

Таунсенд погледна Лонг и му направи знак да седне отново. Той го послуша, но очите му сякаш пронизваха Карелсън, а интуитивното му недоверие към адвоката се засилваше с всяка следваща секунда.

— Този случай е на детектив Лонг — каза Таунсенд. — И никой друг няма да го замени. Ако това за вас е проблем, просто ще трябва да се примирите.

Карелсън стисна устни.

— Много добре. Да смятам ли, че сме постигнали разбиране и съгласие относно основните правила?

— Майната на основните ти правила — изръмжа Лонг.

Таунсенд го прекъсна с вдигната ръка:

— На първо време ще запазим разговора ни в тайна. Но няма да позволим конфиденциалността да попречи на разследването.

Карелсън кимна отново, след което се обърна към Лонг:

— Задайте въпроса си, детектив.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Беше се смрачило, когато Шели Теско се прибра у дома. Беше се задържала до по-късно на работата, защото трябваше да разясни процедурата по осиновяването на една двойка, която наскоро беше научила от лекарите, че не може да има деца. Трябваше да им каже да дойдат на другия ден. Двамата бяха влезли точно в края на работния ден, а на нея не ѝ се плащаше за извънредно отработени часове. Но сърце не ѝ даде да ги отпрати. Сякаш по уморените им лица бяха изписани толкова емоции — от отчаяние до надежда. Не можеше да ги изгони просто така. Освен това вкъщи така или иначе нямаше важна или неотложна работа.

Тя забеляза паркирания зад ъгъла мерцедес, но не му обърна внимание. Синът на семейство Шъмли, които живееха няколко къщи по-нататък, беше инвестиционен банкер в Ню Йорк. Вероятно им беше дошъл на гости, за да им покаже новата си играчка. Когато видеше следващия път Милдред, нямаше да може да се отърве от нея. Тя от сутрин и до вечер само се хвалеше колко много пари имал синът ѝ. Сякаш това щеше да компенсира разочарованията ѝ от живота.

Шели паркира колата си пред къщата. Скоро щеше да настъпи зимата и тогава щеше да паркира в гаража. Но все още времето беше относително меко, а и трябваше ѝ поне един ден да разчисти гаража. Беше се зарекла да го разчисти миналия уикенд, но не успя да се организира. „Следващия уикенд — каза си. — Винаги ще има още един уикенд.“

Отвори задната врата откъм кухнята. Понякога се питаше защо изобщо заключва дома си сутрин, когато отива на работа. В града нямаше никакви сериозни престъпления вече повече от пет години. Едва ли щеше да се намери по-сигурно и безопасно място за живеене. Натисна електрическия ключ на стената. Чу се изщракване, но помещението остана тъмно.

— По дяволите, пак бушонът — промърмори.

И преди се беше случвало. Дори се случваше прекалено често. Електротехникът ѝ беше казал, че трябва да се ремонтира цялата инсталация и да се смени електрическото табло, но тя нямаше пари. Ако това означаваше, че трябваше няколко пъти в месеца да слиза по стълбите в мазето, така да е. За нея беше по-добре, отколкото да харчи пари, с които така или иначе не разполагаше.

Пипнешком се придвижи през кухнята, докато не стигна до шкафа. Извади от чекмеджето електрическо фенерче. Лъчът, който прорязва тъмнината, ѝ подежда успокояващо. Глупаво беше. От дете не се беше бояла от тъмното.

Отиде до мазето и отвори вратата. Помещението не беше довършено, в него беше влажно и студено. Мракът беше почти непрогледен. Тя бавно слезе по дървените стъпала, всяко от които скърцаше неистово под тежестта ѝ.

Електрическото табло се намираше в ъгъла. Но макар че знаеше точното му местоположение, ѝ трябваше няколко секунди да го намери. Отвори капака и се озадачи от видяното. Обикновено един, най-много два от автоматичните превключватели се задействаха и изключваха при претоварване на електрическата мрежа. Този път обаче тя забеляза, че всичките бяха изключени.

Тя започна да включва превключвателите. После се обърна, за да се върне в кухнята. Освети наоколо с фенерчето, търсейки стълбището. Стъпалата обаче бяха препречени от нещо. Там стоеше мъж в черен костюм, само на метър от нея. Тя понечи да извика, но от шока от устата ѝ излезе само скимтене.

Лъчът от фенерчето освети първо краката му, после нагоре и тялото му. Следващото нещо, което видя, беше нож в ръката му. Накрая тя освети и лицето му. Имаше загладена назад сива коса, пронизващи очи и грозен белег на челото. При други обстоятелства би ѝ се сторил привлекателен, но ужасът я беше парализирал. Той пристъпи към нея, вдигна ножа и каза:

— Искам да ми кажеш за досието.

* * *

Фин гледаше как работи Козловски. Стояха пред задната част на сградата в Челси. Козловски стискаше със зъби малко фенерче, насочено към таблото на алармената система, монтирано до вратата. С малка отвертка махаше капака. Щом отвинти винтовете, свали капака внимателно, за да не се изключи някоя от жиците, опасали вътрешността на таблото.

— На това ли те учиха в полицията? — попита адвокатът.

Приятелят му изпъшка. Фенерчето в устата му не му позволяваше да говори, но Фин си каза, че и да имаше възможност, едва ли би отговорил на въпроса.

После Козловски извади от джоба си малки клещи с резачка и се зае да брой жиците, които бяха включени към платката. Във филмите жичките обикновено са в различни цветове. Очевидно филмите невинаги отразяват действителността, защото всичките жици в това табло бяха черни.

Козловски ги преброи, после се спря между третата и четвъртата. Внимателно доближи клещите между двете жици и погледна към Фин с повдигнати вежди.

— Не гледай мен — каза адвокатът.

Козловски отново се обърна към таблото. Клещите увиснаха над третата жица. После, в последния момент се преместиха на четвъртата и я отрязаха. Фин затвори очи, очаквайки алармата да се разпищи. Но не се случи. След миг отвори очи и видя доволения Козловски, който прибра клещите и извади шперца. Фенерчето още беше в устата му. Започна да работи върху бравата.

— Почакай — каза адвокатът и вдигна длан.

— Какво?

Фин се послуша.

— Какво беше това? — попита.

— Кое?

Звукът се повтори. Тихо стържене по стоманата, което дойде иззад ъгъла на сградата.

— Това — каза Фин. — Какво беше това?

Козловски също го чу. Той се наведе и прибра шперца в джоба, в същото време извади пистолета.

— Стой тук — каза.

— Глупости.

Бившето ченге не му обърна внимание и се зае да открие източника на шума. Тръгна покрай стената с изваден пистолет. Когато заобиколи ъгъла, забеляза движение в сенките и веднага насочи натам пистолета.

— Не мърдай! — каза и показалецът му прилепна към спусъка.

* * *

— Добре ли познавахте Елизабет Конър? — попита Лонг Бюканън.

Сенаторът погледна адвоката си, който отвърна:

— Не.

— Тя е била дарител за кампания ви.

— Както вече казах, аз имам много дарители. Няма как да познавам всичките.

— Не всички даряват максималната сума.

— Вярно е. Но мнозина го правят и физически ми е невъзможно да следя броя и имената им — докато отговаряше, Бюканън запази желязно самообладание. Дори и да лъжеше, умееше го добре. Лонг трябваше да намери начин да пропука самоувереността му.

— Говорили сте с нея по телефона — каза той, повече като констатация, отколкото въпрос.

— Грешите — отвърна сенаторът.

Лонг бръкна в папката, която беше донесъл, извади оттам няколко листа и ги нареди на масата.

— Това са телефонните разпечатки от телефона на Елизабет Конър. — Със задоволство забеляза, че лицето на Бюканън леко посивя. — Виждате ли тези номера тук? — Показа отбелязаното с маркер. — Това са изходящите обаждания и номерата, на които е звъняла. Разпознавате ли този номер?

Бюканън преглътна тежко:

— Това е моят номер.

Лонг кимна:

— Продължавате ли да твърдите, че не сте я познавали?

Бюканън погледна към адвоката си. Лонг не можеше да разчете сигналите, които двамата си разменяха, но определено имаше някаква

комуникация, защото само след миг Карелсън се намеси:

— Клиентът ми отговори на въпроса, детектив. Давай нататък.

— Давай нататък? Майната ти. Тук става въпрос за убита жена. Тя се е обаждала на сенатора многократно, а той си мисли, че нищо не се е случило?

— Вероятно някой от екипа на сенатора е вдигнал телефона. Не можете да докажете, че сенаторът изобщо е говорил с жената. Може да се е опитала да се свърже с него, но да е разговаряла само с някоя от секретарките.

Лонг поклати глава.

— Вижте тук. Два от тези разговори са продължили повече от петнайсет минути. А всичките са траели над пет минути. Искате да ми кажете, че секретарките разговарят по петнайсет минути с всеки непознат?

— Клиентът ми отговори на въпроса ви. Тези записи не доказват нищо. Давайте нататък, детектив.

— Тези записи доказват, че той лъже — каза Лонг.

Лицето на Карелсън стана почти лилаво.

— Капитан Таунсенд, няма да търпя подобни обвинения срещу моя клиент. Трябва ли да ви напомням, че е член на Сената на Съединените щати?

Таунсенд само махна с ръка.

— Ами Иймън Макдугъл? — продължи Лонг, съсредоточил се в нападението. — Добре ли го познавате?

Адвокатът вдигна ръка, за да попречи на Бюканън да отговори.

— Преди клиентът ми да отговори, настоявам да знам какво общо има това с разследването.

— То си е ваше право — отвърна детективът и отново се обърна към Бюканън.

— Разберете, детектив — ядоса се Карелсън. — Сенаторът няма да говори, докато не му кажа. Искате информация? Тогава трябва да съм сигурен, че има връзка с разследването. Няма да позволя този шантаж да продължи!

Лонг трябваше да му признае: закръгленият дребен човечец умееше да крещи.

— Макдугъл е бил шеф на госпожа Конър — обясни Лонг.

— Е, и? Това не е никакво оправдание за подобен въпрос — отвърна Карелсън.

Лонг посочи списъка с телефонните номера.

— Виждате ли тези номера?

— Да.

— Този номер тук е бил набиран веднага след всеки от разговорите с дома на сенатора. Той е на Иймън Макдугъл. Наистина ли мислите, че е случайно съвпадение?

— Ние не мислим нищо, детектив — каза адвокатът. — Не е в нашата компетенция да мислим или предполагаме каквото и да било. Вашата работа е да ме убедите, че тези въпроси имат отношение към убийството на жената. Дотук нямам впечатлението, че можете с нещо да обосновате въпросите си.

Лонг се обърна към Таунсенд:

— Тоя майтапи ли се с мен? Не съм можел да обоснова въпросите си. — После отново се обърна към Бюканън: — Сенаторе, при цялото ми уважение към вас, ние разполагаме с телефонни разпечатки, с връзката между убитата и Макдугъл, имаме доказателства, че всеки един от първия до последния служител на Макдугъл е дарил максималната сума, допустима от закона за кампанията ви, веднъж годишно през последните четири години. Имаме и тялото на Конър, плуващо в локва кръв. И какво ще кажете на журналистите? Без коментар?

— Това е неприемливо! — извика Карелсън и стана от стола. — Капитан Таунсенд, мисля, че основните правила ви бяха ясни, това няма да стигне до пресата!

Лонг също беше станал, а и беше с десетина сантиметра по-висок от адвоката.

— Вие казахте, че той ще отговаря на въпросите! — изкрещя детективът в лицето на адвоката. — Вие не си спазихте обещанието, затова вашите основни правила не значат нищо за мен!

Карелсън погледна към Таунсенд.

— Тогава и двамата се простете с кариерата си в полицията!

— Чакайте, чакайте! — намеси се капитанът. — Спрете малко!

— Мислите, че не мога да го направя ли? — извика адвокатът. — Само стойте и гледайте! И двамата ще излетите на улицата толкова бързо, че няма да се опомните! Помислете си добре, капитан Таунсенд,

преди отново да пуснете в действие този маниак! — Той стана и подкани клиента си да стори същото. — Хайде, сенаторе, не е необходимо да търпите това повече.

— Напротив, необходимо е — възрази Лонг. — Дали ще е тук или в полицейския участък, той ще трябва да отговаря на въпросите ми.

Карелсън му се усмихна. Беше студена, саркастична усмивка.

— Опитайте се да го повикате с призовка в участъка. Бих дал всичко, за да видя какви ще са последиците за вас. — Погледна към Таунсенд: — Секретарката ми ще ви съпроводи до вратата.

Лонг и Таунсенд останаха сами в залата. И двамата стояха прави, приведени над масата, като спринтьори, които нормализират дишането си. Таунсенд погледна към Лонг.

— Е, това мина добре — каза.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Козловски за малко не натисна спусъка. Всеки друг по-неопитен от него би открил стрелба, щом види мърдането на сянката. Той обаче се спря. Пръстът му беше плътно обхванал спусъка, но той изчака сянката да придобие по-ясни форми. Когато това се случи, Козловски издиша облекчено и свали оръжието.

— Мили Боже, Сали — прошепна — за малко да те застрелям!

Тя стоеше наведена зад една купчина подредени дървени палети.

— Излез оттам — процеди Коз.

— Какво става? — попита Фин и след като надникна иззад гърба му, и видя Сали, възкликна: — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Дойдох да помогна — отвърна тя.

— Какви ги дрънкаш?

— Чух ви днес в апартамента. Чух да казвате, че довечера ще проникнете с взлом.

— И как възнамеряваш да ни помогнеш? Като се размина на косъм със смъртта ли?

Тя се намръщи и упорито настоя:

— Мога да помогна.

— Дори не знаеш за какво е цялата работа.

— Не ми и трябва. Знам само, че сте загазили.

Фин удивен поклати глава.

— Какво стана с Лиса? Защо не си при нея?

— Казах ѝ, че ще си пиша домашното в стаята за гости, след което се измъкнах навън.

Фин се обърна към Козловски:

— Обади ѝ се. Сигурно вече е откачила от притеснение.

Козловски вече беше извадил телефона.

— Сега я набирам.

— Как стигна дотук?

— Взех такси.

— До този квартал?

— Този квартал е много по-безопасен от местата, където съм живяла преди.

— Трябва да се върнеш, не можеш да останеш.

— Защо не?

— Защото си дете. Не бива да си опропастяваш живота, като се замесваш в подобни неща.

— От кого го чувам. Ако ме хванат, понеже съм непълнолетна, най-много да ме плеснат по ръцете и да ми дадат два месеца в изправително заведение. Щом навърша осемнайсет, ще го изчистят от досието ми. Ако вас ви арестуват тук, последиците ще са много по-сериозни. Е, и кой рискува повече?

Козловски затвори телефона.

— Добре, сега поне Лиса знае, че тя е добре. — Той погледна към Сали: — Най-добре ще е да не ѝ се мяркаш пред очите, докато не се успокои. В момента не ти е много благодарна за стореното.

— Съжалявам — отвърна момичето. — Но няма да си тръгна.

— Напротив — каза Фин.

— Как ще се върне? — попита Козловски. Въпросът беше към адвоката. — Едва ли наблизко чакат таксита.

— Няма да я вземем с нас — заяви Фин.

— Както искаш — отвърна приятелят му. — Но аз няма да идвам тук отново утре вечер. Вече обезвредих алармата и не мога да я задействам отново. Вероятността да го забележат утре е голяма. Може да предположат, че просто е спряло електричеството, но може и да не предположат. Както и да го погледнеш, не си струва да идваме пак утре.

— Сериозно ли би се съгласил и тя да се замеси в това?

— Не. Не е добре за нея, нито за нас, да се замесваме. Ще влезем и ще излезем за броени минути. Една папка — само това ни трябва. — Той се обърна към Сали: — Ти можеш да не вдигаш шум, нали?

Тя кимна.

— Защото ако вдигнеш шум, може да се наложи да те застрелям, което ще е голям проблем за всички нас, разбра ли?

Тя отново кимна.

Козловски се обърна към Фин:

— Ти решаваеш, но аз ти предлагам да свършим това, за което сме дошли.

Адвокатът се почувства малцинство.

— Добре. — Погледна към Сали. — Но ще правиш абсолютно всичко, което ти кажа. Ако искам да бягаме, ще тичаш с всички сили и няма да се обръщаш назад. Ясно?

— Ясно — отвърна тя.

— Добре — неохотно каза Фин.

Тримата пропълзяха до задната врата. На Козловски му трябваше по-малко от минута да отключи бравата.

— Можеш ли да ме научиш и мен — попита го Сали.

— Не, не може — отвърна Фин вместо партньора му.

Козловски погледна момичето и сви рамене.

— Ще го обсъдим по-късно.

— Не, няма — възпротиви се Фин.

Козловски кимна към вратата.

— Отворено е.

Той завъртя дръжката и бутна навътре. Вратата се придвижи, но рязко се спря на трийсетина сантиметра навътре. Козловски побутна по-силно, но вратата не помръдна.

— Блокирана е — каза.

Фин се приближи и подпря вратата с рамо, но тя не помръдна нито на милиметър. Опита отново, но без успех.

— Блокирана е с нещо тежко — отбеляза той. Промуши ръката си и се опита да се вмъкне. Процепът беше достатъчно широк да мине главата му, но тялото му заседна по средата. Опита да си глътне корема, но без полза. След няколко опита се отказа и измъкна главата си.

— Да опитаме с предната врата тогава — каза.

Козловски поклати глава.

— Не мога да се справя с онези ключалки.

— Трябва да има начин да влезем.

— Има. — Козловски погледна към Сали.

— Друг начин? — попита Фин.

— По-добра идея ли имаш?

— Аз нямам нищо против — намеси се момичето.

Фин поклати глава.

— Няма да ти позволя да го направиш.

— Защо не? Нали искаш да влезеш вътре? Аз съм достатъчно дребна на ръст, за да мина. Ще отида до предната врата и ще я отключа. Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че това е незаконно проникване с взлом на територия, която е чужда частна собственост.

— Ти вече прекрачи чертата.

— Да, но ти не си.

— Аз я прекрачих, когато бях на девет.

Фин погледна Козловски с молба за помощ, но такава не дойде.

— Както казах вече, ти решавааш — изказа се бившето ченге, — но нейното предложение е разумно.

— Ами ако не открие предната врата? — попита Фин.

— Какво толкова? — попита Сали. — Ще се върна там, откъдето съм дошла.

— Въпреки всичко идеята не ми харесва — каза Фин.

— Примири се. — Сали не дочака отговора, направо се шмугна между двамата и се промъкна в полуотворената врата.

— Чакай! — възпротиви се Фин и бързо протегна ръка да я хване, но тя вече беше далеч. — Върни се!

— Не — отекна гласът ѝ в тъмното. — Къде се намира предната врата?

— Отпред — отговори Козловски.

Фин го изгледа на кръв.

— Какво, нали е там? — оправда се той.

— От коя страна? — попита момичето.

— От дясната. Почукай три пъти, когато стигнеш — инструктира я Козловски. — Трябва да обезвредя алармата, преди да отвориш. Когато и ние почукаме три пъти, това ще означава, че алармата е изключена и можеш да отвориш.

— Ако не стигна там до десет минути, елате да ме потърсите.

Тя изчезна във вътрешността и Козловски затвори вратата след нея.

— Това не е хубаво — каза Фин. — Тя не трябва да прави такива неща.

— Ако искаш да разбереш какво се е случило с майка ти, трябва да се примириш. Нямаме голям избор. — Партньорът му кимна към

ъгъла на сградата. — Да отидем при предната врата. Не бива да я караме да ни чака. Напомня ми на Лиса и затова не искам да я ядосвам.

Двамата се промъкнаха покрай стената, придържайки се към сенките. Козловски първи стигна до ъгъла и понечи да завие, но се закова на място и Фин се блъсна в него. Той го избута навътре.

— Какво има? — попита го адвокатът.

— Макдугъл.

— Какво Макдугъл?

Козловски го погледна уплашено. За първи път Фин виждаше в очите му паника.

— Върна се — отвърна той.

* * *

Спенсър Карелсън седеше в огромния си ъглов кабинет на последния етаж на най-високия небостъргач в центъра на Бостън. Не беше най-високият в целия град — Пруденшъл Билдинг в Бек Бей заемаше челното място — но той предпочиташе градския център. Беше по-близо до водата и предлагаше по-красива гледка. Също така беше по-близо и до съдилищата. Разбира се, когато му се наложеше да отиде до съда, за него усещането беше като поражение. Карелсън беше майстор на компромиса и хитър политически парламентъор. Никой в щата нямаше повече и по-влиятелни връзки от него. Работата му, както смяташе той, беше да не допуска клиентите му да стигнат до съда.

В случая на Бюканън обаче задачата беше доста трудна.

— Беше страхотен, Спенс — каза клиентът му. — Наистина много съм ти благодарен. — Звучеше искрено.

Когато двамата излязоха от конферентната зала, секретарката му ги посрещна със сребърен поднос с топли и влажни кърпи за лице. Тя подаде на всеки от тях кърпа с помощта на щипци, в духа на най-добрата традиция на презокеанските полети. Бюканън повдигна изненадано вежди, но на Карелсън не му пукаше. Топла кърпа след напрегната среща винаги го му действаше освежително.

— Сериозно ти говоря — продължи сенаторът. — Помислих, че онзи детектив ще ти налети на бой. Щеше да е добре дошло за нас. Едва ли ще имам проблеми с него след тази среща.

Карелсън започна да потрива кърпата върху лицето си, вдишвайки от приятната топлина.

— Благодаря, сенаторе — отвърна. — Оценявам доверието ви, но на ваше място засега бих се въздържал от празнуване. Единственото, което направих, е да забавя неминуемия сблъсък.

Бюканън остана шокиран от тези думи:

— Нали не говорите сериозно? Мислите, че ще продължат да ни гонят до дупка ли?

— Мога да се обзаложа.

— Но вие бяхте пределно ясен и категоричен. Те нямат право да...

— Те имат всички права — прекъсна го адвокатът. — Това, което казах, не значи абсолютно нищо. Беше блъф. Те имат трупа на убитата в Роксбъри жена и това им дава право.

— Но аз съм американски сенатор.

— Убийствата бият политическите постове — отвърна Карелсън с въздишка. — Ако изобщо има някакво значение, то е, че позицията на сенатор ви поставя в още по-уязвимо положение. Не можете да се извъртите и да избегнете действията им, както би могъл да стори обикновен гражданин.

— Не мога да повярвам. Може ли изобщо да се направи нещо?

Карелсън метна кърпата на масата.

— Може би. Може да успеем да упражним някакъв контрол по неофициалните канали. Опитайте се да отстраните детектив Лонг от случая и да отложите или да забавите разследването поне докато приключат изборите. — Карелсън изчака да види реакцията на клиента си. — Преди да започнем, има ли нещо, което трябва да знам? Нещо, което искате да ми споделите? Аз съм ваш адвокат и всичко, което ми кажете, ще бъде запазено в тайна.

Бюканън наведе глава и закри лицето си с длани.

— Лонг е прав за Макдугъл. Той дава пари за кампанията ми още от самото начало. Същото важи и за служителите му.

— И той връща парите на служителите, които са дарили? Един от най-лесните начини да се избегнат законите за финансиране на изборите. И един от най-незаконните.

— Не знам какво е правил със служителите си — отвърна Бюканън и вдигна глава. — Никога не съм го питал.

— Просто предположихте, че чистачите и секретарките ви харесват толкова много, че са готови да дават по десет процента от заплатите си, само и само да ви изберат? — Карелсън поклати глава. — Хайде, сенаторе, не се правете на наивен.

Бюканън сви рамене.

— Предположих, но не бях съвсем сигурен. Макдугъл твърдеше, че е дарил общо над един милион долара, но аз не го питах как го е направил.

— И какво трябваше да получи той в замяна?

— Достъп. Като всички останали.

Адвокатът вдигна очи към тавана.

— Даде ви един милион долара и в замяна поиска единствено „достъп“?

— Нищо друго. Искаше да му съдействам за няколко държавни поръчки, които бяха спечелени това лято. Казах му, че ще видя какво мога да направя. Излезе обаче, че не можах да му помогна много. Аз съм сенатор първи мандат, а на опашката пред мен се бяха наредили твърде много хора. Компаниите на Макдугъл не спечелиха нито една държавна поръчка. Може да проверите, ако искате.

— Сигурно не е останал много доволен — каза Карелсън и се почеса по брадичката.

— Меко казано. Ако до този момент няха охрана, след като ми се развика и ми се закани, реших, че задължително трябва да си наема.

— Значи въпросът е какво общо има всичко това със смъртта на Елизабет Конър.

— Нищо. Кълна се в бог, Спенс, нямам никаква представа какво се е случило с тази жена.

Карелсън се вгледа изпитателно в него. Той се смяташе за специалист по разгадаване на човешките характери. Отчасти поради това беше станал и велик адвокат. Но в случая Бюканън беше същинска загадка и Карелсън осъзна, че едва ли ще може да го разгадае.

В края на краищата това нямаше никакво значение. Виновен или не, Бюканън беше негов клиент. Богат и влиятелен клиент. Ето това имаше значение.

— Добре тогава — каза. — Да седнем заедно и да помислим какво да предприемем.

* * *

Милдред Шъмли разхождаше кучето си в малкия квартал на Ню Хемпшир всяка вечер. Беше едно от нещата в живота ѝ, което тя все още можеше да понася. Всичко останало сякаш се разпадаше.

На теория животът ѝ трябваше да стане по-лесен, когато остаря. Заедно със съпруга си бяха планирали старателно пенсионирането си, бяха предвидили достатъчно средства, за да изживеят старините си спокойно.

Но нещата не се развиха така, както ги беше планирала. За нейно голямо разочарование Робърт продължи да живее много повече, отколкото беше очаквала. Когато бяха готови да се пенсионират, разсейките бяха обхванали тялото му. Лекарите му даваха най-много още година, година и половина живот. Това беше преди две години, а съпругът ѝ по чудо започна да се възстановява, до голяма степен благодарение на чудесата на съвременната медицина, които с шеметна бързина изяждаха спестяванията им. Като се прибавеше и кризата на фондовата борса, Милдред вече не беше много сигурна как ще се оправя, когато Робърт се спомине. По едно време се надяваше синът им да им помогне. Но дори престижната му титла не успя да го предпази, когато инвестиционната му фирма затвори. Сега той вече ги уговаряше да се върне да живее при тях. Само това ѝ трябваше. Умът ѝ изброяваше всичките ѝ проблеми, докато минаваше покрай къщата на Шели Теско. В къщата беше тъмно и Милдред предположи, че съседката ѝ е излязла някъде за вечерта. Още по-добре за нея. Може би, ако си намереше мъж, Милдред щеше да има за какво да сплетничи. Клюките и сплетните бяха единственото ѝ останало удоволствие.

Щом погледна към къщата, видя някакъв мъж да излиза откъм задната част. Първоначално си помисли, че е някаква сянка — целият облечен в черно, той се движеше безшумно, без да издава никакви звуци. Но имаше гъста сива коса, а и лицето му беше прекалено бяло, за да остане скрито. Тя предусети нещо пикантно и се скри зад близкото дърво. Съдейки по лицето му, мъжът беше на възрастта на съседката ѝ, вероятно на шейсет, не повече от шейсет и три-четири

години. Но се движеше пъргаво, сякаш беше много по-млад. Може би Шели най-накрая си беше намерила мъж.

След няколко секундно наблюдение Милдред отхвърли тази мисъл. Той не се движеше като любовник, който току-що е имал среща с жена. Той бързо отиде до тежкия спортен седан, паркиран зад ъгъла, без изобщо да поглежда назад към къщата. Не само това, ами и в къщата беше тъмно. Не полутъмно, както когато хората се стремят да спестят електроенергия, а пълен мрак.

„Мъртва“ беше първата дума, която дойда наум на Милдред, когато погледна към тъмната къща. Къщата изглеждаше като мъртва.

Двигателят на колата заработи и мъжът потегли.

Милдред проследи колата с очи, докато тя не се скри в тъмнината, и тогава излезе на улицата.

Дръпна кучето за каишката и го поведе по тротоара пред входната врата на дома на Шели Теско. Натисна звънеца десет пъти и изчака цели три минути, преди да се откаже. Не биваше да се меси. Не беше нейна работа и тя го знаеше. Така щеше да ѝ каже Робърт, когато се върнеше вкъщи. Може би Шели беше на почивка и мъжът беше неин приятел или роднина, изпратен да наглежда къщата.

Милдред обаче нямаше такова впечатление.

Реши да почака. Да навести къщата на сутринта. Може би вечерта също. Ако никой не отговореше, щеше да се обади в полицията, независимо какво щеше да каже съпругът ѝ. В края на краищата нямаше да са добри съседи, ако не се наглеждаха.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Трябва да я измъкнем оттам. — Фин тръгна към предната врата, но Козловски го спря.

— Трябва да помисля — каза той.

— Мисли бързо. Знаеш ли какво ще направи с нея, ако я намери вътре?

— Тя е хитра, вероятно ще успее да се скрие от него.

— Вероятно? Майната им на вероятностите. — Адвокатът изтича обратно до задната врата и я побутна, но тя не помръдна. Промуши глава и тихо извика: — Сали!

Отговор не последва.

— Сали!

Той натисна вратата по-силно и пантите изскърцаха. Козловски бързо го настигна и го издърпа.

— Като шумиш, няма да ѝ помогнеш. Колкото повече внимание привличаме, толкова по-голяма е вероятността да я хванат.

Фин изпадна в силна паника. Отново се насочи към предната врата.

— Аз влизам вътре, за теб не знам.

Козловски го сграбчи.

— Ако сега влезем, с всички ни е свършено. Иймън ще повика биячите си и за броени минути това място ще прилича на събрание на терористите от ИРА. Най-добре за нея е, ако той свърши това, за което е дошъл, и си замине по живо по здраво, без изобщо да разбере за присъствието ѝ. Не мисля, че тя ще тръгне сама да се показва, нито пък че той ще може да я намери.

— Готов ли си да се обзаложиш с живота ѝ? Защото точно това правим.

Козловски го изгледа напрегнато, след което кимна.

Фин закрачи напред-назад, силно развълнуван. Накрая каза:

— Добре, няма да влизаме. Но тогава трябва да се подготвим в случай че играта загубее. Чуем ли някакъв шум вътре, влизаме

незабавно. Точка по въпроса.

Приятелят му отново кимна.

— Имаш ли оръжие?

Адвокатът поклати глава.

Козловски вдигна крачола си и извади от кобура на глезена трийсет и осем калибров пистолет.

— Този ми е резервният — каза и го подаде на Фин. После бръкна в сакото и извади триста петдесет и седем калибров револвер „Магнум“. — Ще се приближа тихо до вратата откъм тази страна. Ти заобиколи сградата и ела от другата страна.

— Добре.

— Внимавай — предупреди Козловски. — В колата има шофьор, а не знаем дали няма и други. Вероятно не, но е по-добре да сме готови.

Фин кимна.

— Ако чуя нещо необичайно, влизам — предупреди партньора си той.

— Няма нужда да ми го казваш. Ако чуя шум отвътре, аз сам ще те изпреваря.

* * *

Вътре в склада беше тъмно като в рог. Сали пипнешком се придвижи покрай стената, пристъпвайки внимателно. Тя мразеше тъмнината и част от нея сега искаше да е останала при Лиса. Фин обаче имаше нужда от помощта ѝ и тя не можеше да откаже.

Дори не ѝ беше минало през ума, че може да се затрудни в придвижването до предната част на сградата. Тя имаше добро чувство за ориентация и реши да се придържа към стената, докато не стигна до първата врата. Ако сериозно беше обмислила действията си, щеше да вземе фенерчето от Коз, но прекалено много бързаше, отчасти за да пресече всякакви протести от страна на Фин. Сега обаче съжаляваше за прибързаното си влизане.

Опипа джоба си за мобилния телефон и установи, че го е забравила в апартамента на Лиса. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да продължи напред в мрака.

Придвижването покрай стената се оказа невъзможно. По цялото ѝ продължение бяха подредени стоманени рафтове, а пред рафтовете — сандъци и щайги. След като измина около пет метра, се натъкна на непреодолимо препятствие и се принуди да завие надясно. Предположи, че завоят, който направи, е деветдесет градуса, но нямаше как да е сигурна. След още три метра се спъна в някакъв сандък, претърколи се на пода и си удари главата в нещо, което приличаше на метален шкаф. Изруга и стана, огледа се в тъмнината. Никъде не се виждаха прозорци, в непрогледната тъмнина не можеше да различи дори силуетите на предметите.

Тръгна отново напред, но отново се препъна в сандък. От падането загуби ориентация и не знаеше откъде е дошла и накъде отива. Протегна ръце в тъмното, за да опипа предметите наоколо. Металният шкаф се беше озовал от дясната ѝ страна. Изведнъж усети някаква неприятна миризма. Изгубена в мрака, тя сякаш беше попаднала в плен, в капана на този зловец склад. Въздухът стана някак по-труден за дишане. Ако можеше да се ориентира от коя посока е дошла, щеше да тръгне обратно, ако не за друго, за да вземе проклетото фенерче от Козловски и да глътне малко чист въздух. Сърцето ѝ биеше като лудо.

Тръгна отново, движена от страх, коленичи, за да не се спъне пак, и продължи нататък с пълзене. Отчаяно искаше да намери изхода. Всеки път, когато пръстите ѝ напипаха ново препятствие, паниката ѝ нарастваше, но тя си наложи да се движи, наложи си да преодолее страха и продължи да опипва терена пред себе си. По едно време напипа някаква груба материя, увита около нещо със заоблена форма, което първоначално ѝ се стори като рамо на човек. За малко не извика от страх, но прехапа устни и се удържа. След още миг осъзна, че е навит мокет.

Изведнъж, подобно на слънчев лъч след силна буря, пред нея блесна светлина. Идваше от процепа в долната част на някаква врата. Не можеше да види добре какво се случва от другата страна на вратата, но светлината беше достатъчно, за да различи очертанията на препятствията по пътя ѝ.

Когато стигна до вратата, дишането ѝ се беше учестило неимоверно. Едновременно един след друг я заливаха пристъпи на

паника и облекчение. Лишена от кислород, тя не беше в състояние да мисли нормално. Завъртя дръжката и отвори.

Озова се в кабинет със сив мокет на пода и голямо дървено бюро. До шкафа с папки имаше канапе. Срещу бюрото бяха поставени две кресла. След пълната тъмнина светлината я заслепи и тя засенчи с длан очите си. Щом свикна със светлината, забеляза мъж, застанал до бюрото, с гръб към нея. Не беше помисляла, че в сградата може да има друг човек. Поради тази причина видът му я разконцентрира и смути. Понечи да отвори уста, но мъжът я изпревари и заговори пръв:

— Здравей.

Сали не разпозна гласа. Беше спокоен, дори донякъде дружелюбен. В този миг осъзна, че е попаднала в голяма опасност.

* * *

Фин беше застанал до северозападния ъгъл на сградата, на десетина метра от предната врата, приведен подобно на спринтьор преди бягане, напрегнат, стиснал здраво пистолета, който му беше дал Козловски. От мястото си имаше видимост към колата на Макдугъл. Зад волана на колата седеше мъж, облегал леко главата си назад, със затворени очи и отворена уста.

Макдугъл беше влязъл в сградата сам, което означаваше, че са само двама. Боят щеше да е наравно за него и Козловски. Освен ако Иймън не повикаше подкрепление. Най-добре беше да действат още сега. Лесно щяха да обезвредят шофьора, тъй като елементът на изненадата беше на тяхна страна. Но перспективата да щурмуват предната врата, откъдето щяха да се превърнат в лесни мишени за Макдугъл, не ги блазнеше.

Освен това Козловски може би имаше право. Сали вероятно се беше скрила вътре, беше в безопасност, а Макдугъл можеше да си тръгне всеки момент.

Фин се наруга, че не е бил по-строг с нея и не я е спрял да влезе вътре. Но истината беше, че отчасти и неговото желание беше тя да влезе в склада. Само така той можеше да се сдобие с информация за смъртта на майка си. Докато стоеше приведен в тъмното, отново си спомни думите на Лиса: „Гледай наистина да си струва.“

Шофьорът се размърда, бръкна в джоба си и извади телефон, Фин неволно стисна пистолета по-здраво.

* * *

Иймън Макдугъл не смяташе да се връща в кабинета си. Когато вечерта потегли от паркинга, той си каза, че е приключил за деня. Но по средата на пътя се оказа, че не помни телефонния номер на Коул, а единственото място, където го съхраняваше записан, беше в една папка в кабинета. При други обстоятелства би запаметил номера в мобилния си, но телефонните апарати често попадаха в ръцете на недоброжелатели, а той не можеше да рискува номерът да попадне в чужди ръце.

Когато се върна до офиса, каза на шофьора да го почака в колата. Отключи предната врата и деактивира алармата, след което влезе. Папката се намираше в шкафа в кабинета му. За броени секунди отключи шкафа и взе папката. Номерът беше вътре, цифрите записани в обратен ред като допълнителна застраховка, в случай че някой успее да зърне папката.

Набра номера и зачака. Беше застанал с лице към стената зад бюрото, загледан във фотографиите, на които беше сниман той в компанията на различни знаменитости и политици. Животът му беше забележителен за човек, роден и израснал в беднотия в покрайнините на Белфаст. Като дете не си беше и мечтал, че ще стигне висотите, на които се намираше в момента. Беше постигнал сам всичко и нямаше да позволи на никого да съсипе изграденото от него.

* * *

Коул вдигна след второто позвъняване.

— Здравей — каза Макдугъл. Замаян от мислите за величие и слава, гласът му звучеше леко приповдигнато: — Готово ли е?

Сали разбра, че мъжът не я е видял. В началото ѝ се стори, че говори на нея, че някак си я е забелязал. Но после видя телефона в ръката му.

Тя се огледа. Сърцето ѝ биеше като лудо. Най-разумно беше внимателно и безшумно да се измъкне от стаята, но страхът я беше обсебил и тя не намери сили да стори това. Трескаво потърси място, където да се скрие. Канапето вдясно имаше висока облегалка и между нея и стената се образуваше пространство, в което би могла да се мушне. Изглеждаше достатъчно да се побере и тя се насочи натам. Внимателно се промъкна зад канапето, легна по гръб и провери дали краката ѝ не стърчат. От мястото си виждаше само малка част от стаята и отворената врата на склада. Затаи дъх.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Готово е — отвърна Коул по телефона. В гласа му нямаше нито радост, нито задоволство.

— Чисто ли го направи? — попита Макдугъл. Всичко лека-полека се подреждаше. Нямаше място за повече провали.

— Казах, че е готово. За другото не е необходимо да се тревожиш.

— Необходимо е — изръмжа Макдугъл. — Адвокатът се свърза с Теско. Искам да съм сигурен, че няма други свидетели.

— Чисто беше — отвърна Коул.

— Добре. Обади ми се, като се върнеш.

Макдугъл затвори, обърна се и тежко седна в стола. „Прави лимоните на лимонада“ — каза си той. Така беше постъпвал винаги в живота. Вземи лошото и го направи на добро — или ако не точно на добро, поне го обърни в твоя полза. Затвори очи. С малко късмет скоро всичко щеше да свърши и щеше да му олекне.

Когато отвори очи, се хвана, че гледа в празното пространство. Нещо не беше както трябва. Примигна няколко пъти, за да проясни зрението си, и тогава му светна.

Вратата на склада зееше отворена.

Стана и заобиколи бюрото. Кабинетът му представляваше малка кутийка, изградена в основното складово хале. Вратата отзад стоеше почти винаги затворена. Там нямаше нещо, което да представлява интерес за него, а освен това и миризмата беше доста неприятна и го караше да държи вратата затворена.

Той отиде до вратата, включи осветлението и надникна навън. Там цареше бъркотия — автомобилни гуми, мокети, кашони с хартия и стари документи, подредени на триметрови купчини чак до тавана. Беше му станало навик да подрежда там нещата, които не му бяха нужни в момента, но които смяташе за полезни и не искаше да изхвърли на боклука.

Пристъпи във влажното и пещероподобно пространство. Ослуша се.

— Ехо? — извика. Бавно тръгна по коридорите, образувани между купчините.

— Ехо? — повтори.

Отговор не последва, нито какъвто и да е звук. След няколко секунди тръгна обратно към офиса си. Когато стигна до вратата, се обърна и за последен път огледа склада, след което изгаси осветлението и затвори вратата.

Застана в кабинета си, все още с ръка на дръжката на вратата. Опита се да си спомни какво прави през деня и дали е оставял вратата отворена. Нямахше такива спомени.

Докато стоеше така, някаква сянка между стената и канапето привлече вниманието му. Той направи две крачки наляво и извади пистолета от джоба си. Когато се изравни с облегалката на канапето, рязко се подаде напред с насочен пистолет и извика:

— Не мърдай!

Нищо. Там нямаше никого.

Почувства се глупаво. Поклати глава и се изправи. Отиде до бюрото и взе папката. Реши да я сложи в шкафа, но после размисли. По-добре беше да прегледа информацията още веднъж. Нещата се развиваха в правилната посока, но точно сега не беше време да изпуска от поглед детайлите.

Пъхна папката под мишница и се насочи към предната входна врата на сградата.

* * *

Фин видя как Макдугъл излезе от сградата. Чакането беше помъчително от всичко. И преди беше губил хора, които обичаше. Хора, които беше наричал свои приятели, дори повече от приятели. Животът на улицата, където израсна, беше непредсказуем подобно на зарове за хазарт.

Сега обаче ситуацията беше по-различна. На улицата имаше правила и те не се променяха. Щом си се хванал да играеш играта, значи си запознат с рисковете и в това отношение всеки беше равен.

Дори когато умираха членове на неговата банда, имаше тъга и гняв, но не и вина. Никой не изпитваше срам, че не може да промени правилата, по които всички те живееха тогава.

Сега, докато стоеше до стената на сградата с пистолет в ръка и стегнати до болка мускули, той за първи път в живота си разбра какво е някой да разчита на теб и какво е да го подведеш.

Щом колата на мафиота потегли и се скри в далечината, Фин се изправи и бързо тръгна към предната врата. Искаше му се да затича с всички сили, но разумът му диктуваше друго. Все още съществуваше опасност. Колкото повече внимание привлечеше, толкова по-голяма беше вероятността да изложи на опасност и тримата.

Козловски дойде от другата страна.

— Добър знак — каза той.

— Кое?

— Той излезе сам. Ако я беше открил, щеше да се разбере. Тя е добре, успяла е да се скрие.

— Изглежда си доста убеден.

— Така е. — Козловски извади инструментите си и започна да сваля винтовете на пластмасовия капак на таблото на алармата. — Нали искаме да сме готови — каза, докато работеше.

* * *

Кабинетът остана тъмен няколко минути след като Макдугъл излезе. Сали бавно и безшумно се изправи и излезе изпод бюрото. Изправи се, цялата разтреперана. Ръцете ѝ сякаш бяха отмалели и не можеше да ги движи. Задържа дъха си и внимателно се ослуша за шумове, за какъвто и да е знак, че мъжът се връща.

Щом го видя да излиза от кабинета и да тръгва към складовото помещение, тя веднага се премести. Канапетото можеше да ѝ осигури само временно прикритие, а и след като мъжът стана подозрителен, нямаше съмнение, че щеше да я открие.

Можеше да се скрие само под бюрото. Рискът беше пресметнат. Ако седнеше отново или дори застанеше зад бюрото, неминуемо щеше да я види. И все пак тя беше готова да поеме този риск, вместо да остане зад канапетото.

След секунда издиша и си пое отново дъх на пресекулки, уплашена, че мъжът може да я чуе и да се върне. Нищо обаче не се случи и тя скоро нормализира дишането си. След още минута почувства достатъчно увереност да тръгне към вратата. Надяваше се, че Фин и Козловски са още там и я чакат.

Вратата от другата страна на кабинета водеше към приемна. Поне на такава изглеждаше в тъмното, но не беше сигурна. Имаше прозорци, но нощта беше безлунна и единствената светлина идваше от уличните лампи в далечината. Можеше да различи само силуетите.

Бавно тръгна из стаята, убедена, че някой я дебне в засада. Стигна до вратата в другия край на стаята. Стори й се, че е минал поне час, а в действителност се намираше в приемната от не повече от десет минути. Почука три пъти на вратата. Отговор не последва.

„Хайде де! — прошепна в тъмното. — Не правете така!“ Почука отново три пъти, този път доста силно, че чак пръстите на ръцете я заболяха.

И тогава го чу. Почукване от другата страна на вратата. Тя понечи да отключи и да отвори, но някакво предчувствие я спря. Помъчи се да си припомни какво й беше казал Козловски. Спомняше си, че й беше казал да почука три пъти и той ще стори същото. Изчака с ръката на дръжката, борейки се с желанието да отвори.

Минаха още минута-две, но накрая отвън отново се почука. Този път три пъти. Тя си отдъхна, отключи и отвори вратата.

Козловски и Фин се вмъкнаха вътре и затвориха след себе си. Козловски включи фенерчето и го насочи към нея.

— Добре ли си? — попита Фин. Тя усети напрежението в гласа му.

— Да — отвърна Сали, стараейки се да говори спокойно. — Защо се забавихте толкова?

* * *

Те бързо претърсиха шкафа с папките. На Козловски му трябваша по-малко от трийсет секунди да отключи, а чекмеджетата бяха само три. Бързо стигнаха до извода, че тук няма никаква информация за Елизабет Конър.

— Не е тук — каза Фин.

— Искаш да кажеш, че за малко не ме убиха и всичко беше напразно? — попита Сали.

Козловски продължаваше да прелиства една от папките.

— Тук трябва да е — рече и посочи с фенерчето папката. — Разполага с досиета за всички, с които е имал вземане-даване. Боже, май Иймън държи компромати срещу всеки.

Адвокатът погледна над рамото му.

— Сигурно е взел досието на майка ми със себе си.

— Тези папки съдържат невероятно количество информация — продължи Козловски. — Имена, номера, платени суми. Тук има достатъчно да вкараш половин Бостън зад решетките. Дори има аудиозаписи. Досието на майка ти също трябва да е тук.

— Не е — отвърна Фин. — Преровихме целия шкаф. Навярно го е преместил.

Приятелят му продължи да разглежда друга папка.

— Виж това. — Показа папката на Фин. — Невероятно.

Адвокатът не искаше да гледа нищо. Единственото, което искаше, беше да намери информация за Елизабет Конър. Нещо обаче привлече погледа му и той грабна папката.

— Хей, какво правиш? — запротестира Козловски.

— Дай за малко. — Фин изчете досието и изведнъж се оживи. — Това е — каза. — Това е отговорът.

— А въпросът какъв е? — попита Сали.

— Въпросът е кой е убил майка ми.

— И отговорът е тук? В папките, които нямат нищо общо с това?

— Не самият отговор, но начинът да стигнем до отговора. — Фин прерови останалите досиета и подбра три.

— В другата стая има копирна машина. Ще ни трябва няколко минути да копираме тези. Искам да прослушам и записите. Вземи няколко.

— Какво ще правиш с тях?

— Ще ги превърна в отговори.

* * *

Лонг и Таунсенд се бяха върнали в участъка и седяха в кабинета на капитана, загледани един в друг.

— Какъв задник — каза Таунсенд.

— Бюканън или неговият питбул?

— И двамата. Аз обаче имах предвид Карелсън.

Лонг кимна.

— Много бих искал да изтрия мазната му и ехидна усмивка от физиономията. Само как седеше и ни гледаше, като че сме безсилни срещу него и срещу клиента му. Направо ме изкара от кожата.

— Такава е неговата тактика — отвърна капитанът. — Иска да те вбеси, за да направиш грешка. Мисли си, че така ще те победи.

— Тогава какво ще правим?

Таунсенд се облегна назад.

— Трябва да действваме много, ама много предпазливо. Трябва да изградим обвинителната теза така, че наистина да ни обърнат внимание. Можеш ли да го постигнеш?

— Да. Може да отнеме време, но са замесени прекалено много хора, за да успеят да потулят нещата. Всеки един от служителите на Иймън Макдугъл е дал пари на Бюканън. Ако намерим няколко души, които да се съгласят да свидетелстват, че Макдугъл им е дал пари за тази цел, тогава ще имаме добра основа.

— Как ще ги накараш да говорят?

— Ще ги притисна. Тези хора сигурно имат слаби места. Разберем ли къде да натиснем, те ще поддадат — отвърна Лонг.

Шефът му го погледна скептично.

— Ако бях на тяхно място, щях да се боя много повече от Макдугъл, отколкото от ченгетата. Такава е тъжната реалност.

— Може би. Ще видим.

— Не ги притискай много силно, Лонг. Вече си под наблюдение. Ако хората в тази сграда разберат, че вършиш нещо нередно, няма да изкараш дълго тук.

— Не се тревожи, капитане. Няма да прекося чертата.

— И по-добре недей. — Таунсенд изгледа Лонг. — Какво стана между теб и Джими? Каква е истината?

Детективът стана.

— Всичко съм описал в доклада. Нямам какво повече да кажа.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Коул прибра мерцедеса в гаража малко след десет часа същата вечер. Самият той беше удивен колко е уморен. Никога досега не се бе чувствал толкова уморен. Не онази физическа отпадналост и изтощеност, която идва като последица от физически усилия или недоспиване, а едно непрекъснато тлеене, изгаряне на душата, което напълно ти изсмуква енергията. За първи път в съзнателния си живот той копнееш за сън не просто за да презареди батериите, а за да избяга.

Гаражът се намираше на две пресечки от жилището му. Хиляди пъти беше минавал по този маршрут, но тази вечер беше по-различно. Забелязваше магазините, хората. И преди им беше обръщал внимание, защото професията изискваше да знае всичко, което се случва около него. Ако възникнеше необходимост във връзка с дадена му поръчка, или ако го принудеха, той можеше да опише подробно всяка сграда и всяка витрина по пътя му от гаража до дома му. Можеше дори да опише всичките местни жители и техните навици — сутрешните им маршрути и вечерния им рутинен график. Но досега никога не ги беше приемал като нещо повече от елементи на заобикалящата го среда. Тази вечер обаче нещо беше различно. Те му се струваха реални, живи и дишащи същества.

На половината път между гаража и жилището мина покрай един бар и надникна през прозореца. Вътре нямаше нищо необикновено. Беше като хилядите подобни заведения в Бостън. Дървени сепарета, дълъг махагонов барплот и изтъркани табуретки пред него. Барът беше почти празен в понеделник вечерта. Но нещо в това място привлече вниманието му. Може би начинът, по който барманът се беше подпрял на касовия апарат и охотно разговаряше с двама от редовните посетители. Може би двойката в сепарето, подпрени и притиснали се един към друг, сякаш не се бяха виждали от една година. Каквото и да беше, то го накара да влезе вътре.

Всички в бара обърнаха погледи към него и моментално потрепнаха. Той беше свикнал. Съвсем съзнателно си беше изградил

излъчване и поведение, които караха другите да се страхуват от него и да го избягват. Не даваше на хората да се приближават до него и да го разпитват. В противен случай никога не би се задържал толкова дълго в този занаят.

Той бавно се приближи до бара. Не седна — това щеше да е прекалено. Облегна ръце на бара и се обърна към бармана, който изостави събеседниците си и тръгна към него.

— Да помогна с нещо? — попита.

— Да — отвърна Коул. — Имаш ли уиски?

— Това е бар — каза барманът. Коул го изгледа заплашително и мъжът извинително сви рамене и попита: — Каква марка?

— „Макалън“ още ли е добро?

— Върхът.

— Екстра.

Барманът се оттегли, за да му налее питието.

Коул не помнеше откога не е пил. Беше преди повече от четирийсет години, на осемнайсетия му рожден ден. Хората казваха, че на осемнайсетия рожден ден трябва да направиш точно това — да се напиеш. Ако баща му беше жив тогава, щеше да го заведе на кръчма. Баща му обичаше да си пийва. Сядаше в малкия им гаражен апартамент с бутилка и книга. Като млад Коул обожаваше миризмата на алкохол. С удоволствие би си пийнал с баща си на рождения си ден, но по това време тленните му останки почиваха под земята вече шести месец.

На осемнайсет той беше сам, без дом, без пукнат долар. Алкохолът не му помогна много, а и той не обичаше да прекарва времето си сред хора. Докато гледаше всички онези около него да се радват заедно с приятелите си и любимите си, чувството за самота у него само се усилваше.

Скоро след като махмурлукът му премина, той си даде дума да се изолира от всякакви социални контакти. Щом му беше писано да е сам, нямаше смисъл да се измъчва с безсмислени разговори. Щом му беше писано да е сам, той щеше да се възползва от самотата си. И така се превърна в свършения социопат, скъсал с всякакви чувства, симпатии, състрадание и милост. И това го направи толкова силен и могъщ.

Барманът се върна с уискито.

— Дванайсет долара — каза. Коул се намръщи и барманът отново сви рамене. — Най-доброто.

Коул бръкна в джоба и извади пачка банкноти. Най-дребната беше стотачка. Извади една и я сложи на бара. Барманът се изненада, взе банкнотата и отиде до касата за ресто.

Коул се вторачи в чашата и я гледа дълго, доста дълго. Течността, кафеникавозлатиста на цвят, танцуваше и проблясваше на приглушената светлина. Той взе чашата и вдъхна аромата на уискито. Стори му се непознат. Остра и тръпчива миризма, опасна, но въпреки това топла и жива.

Вдигна чашата. Дори не отпи, а само вкуси. Течността успя да проникне само до върха на езика му. Затвори за миг очи, потънал в спомени за живота, от който отдавна се беше отказал.

После се изправи и остави чашата на бара. Барманът се върна с рестото. Коул го погледна и отново видя пред него да стои само предмет, не човек. Можеше да извади пистолета и безмилостно да го застреля. Погледна рестото на бара, после отново чашата. Стана, обърна се и излезе.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Фин стоеше в съдебна зала Д на Окръжния съд на Роксбъри. Предстоеше официално да предявят обвиненията на обвиняемите, които временно бяха задържани. В дясната част на залата беше монтирана плексигласова килия, в която се намираха обвиняемите. Те можеха да говорят само през малки кръгли отвори с диаметър десет сантиметра със ситни дупчици, разположени в предната част на килията. Дупчиците бяха направени достатъчно ниско, та да дадат възможност и на най-ниските задържани да отговарят. Това обаче означаваше, че хората с нормален ръст трябваше да се навеждат, за да отговарят на въпросите. Не беше кой знае какво. Не беше необходимо да дават много отговори. „Да“, когато ги питаха дали са се срещнали с назначения им от съда служебен защитник, и „не съм виновен“, когато ги питаха как ще отговорят на предявените срещу тях обвинения. После насрочваха съдебните заседания по делото, обвиняемият биваше отведен и на негово място заставаше друг. Така продължаваше с часове.

Питър Мичъл стоеше в предната част на залата и четеше имената от списъка. За всяко от делата той прочиташе фактите, съдържащи се в полицейския доклад. Понякога те бяха ясни, понякога тъжни, често шокиращи. Една млада жена беше обвинена в нанасяне на изгарящи рани с цигара на тригодишното си дете, след като непрекъснато искало да гледа телевизия. Младеж беше обвинен, че е нанесъл на приятелката си прободна рана в рамото само защото тя погледнала друг мъж. Шестнайсетгодишен юноша се подозираше, че е пребил до смърт свой съученик, след което му е откраднал велосипеда. Парадът на ужасите продължаваше от десет сутринта до дванайсет на обяд и Фин почувства в гърлото си познатия вкус на отчаянието и отвращението.

Накрая, видимо изтощен от всичките тези трагедии, съдията обяви обедна почивка и се оттегли в кабинета си.

Мичъл прибра папките си и тръгна към другия край на залата. Тогава забеляза Фин.

— Какво искате? — попита и бързо го подмина.

Фин хукна да го догони.

— Трябва да поговорим.

— Вече говорихме. И не ми хареса това, което ми казахте.

— Може би сега ще ви хареса.

Мичел се обърна към адвоката и рече с досада:

— Ама вие сериозно ли или отново ще ми губите времето?

— Дайте ми пет минути и после сам ще решите.

Влязоха в една конферентна зала. Мичъл сложи куфарчето си на масата и не си направи труда да седне.

— Разполагам с един час, през който трябва да проведе около десет телефонни разговора и да обядвам — каза той. — Имате две минути. Да не би да искате да ми предадете Иймън Макдугъл?

— Не мога. Той ми е клиент.

— Тогава си тръгвам. Няма за какво да говорим. — Прокурорът взе куфарчето си.

— Казахте ми, че имам две минути.

— Защото си мислех, че ще ми кажете нещо, което искам да чуя. Не ми се струва да е така.

— Да разбирам ли, че не желаете да спипате Джоуи Слейд?

Мичъл вече беше отворил вратата, но при тези думи се спря. Не се обърна, само остана с ръка на дръжката, вперил поглед напред.

— Не се занасяйте с мен.

— Не се занасям.

— Сериозно ли говорите?

Фин отвори куфарчето си, извади папка и я сложи на масата.

— Сам преценете.

Прокурорът се обърна и погледна към Фин, но ръката му остана на дръжката на вратата.

— Ако блъфирате, това ще е последният ни разговор. — Пусна дръжката и бавно се приближи до масата. Сложи куфарчето си на пода, насочил цялото си внимание към папката. Взе я и започна да я прелиства.

В началото изобщо не се докосна до страниците. Прегледа ги прав. Но когато стигна до последните страници, вдигна очи към Фин и

го изгледа със страхопочитание и дълбоко изумление. Адвокатът само го подкани с жест да продължи да чете. Прокурорът седна и се зачете.

— Дали това е, каквото си мисля? — попита.

— Какво си мислите?

— Прилича на документи, които уличават в изпирането на големи суми пари и пренасочването им към Джоуи Слейд. А и няколко доказателства за изплащане на суми на политици.

— Значи е това, което си мислите.

— Откъде ги взехте?

— Не мога да ви кажа.

Мичъл присви очи.

— Иймън Макдугъл. Той ви ги е дал, нали? — Отново прелисти документите. — Иймън е може би единственият негодник, чието име не фигурира тук. Исква да размени Джоуи Слейд за сина си ли?

Фин поклати глава.

— Иймън Макдугъл изобщо не предполага, че аз съм тук или че притежавам тези документи. Името му не фигурира в тях, защото той ми е клиент и няма да е етично да ви предам каквато и да било информация за него и бизнеса му. Той не е замесен.

Мичъл отново прегледа материалите.

— Е, това е лошо. Без някой да свидетелства или да ни съдейства, Слейд ще отрече и ще твърди, че са фалшиви. Безполезни са без свидетелски показания.

Фин извади портативен диктофон и го включи на възпроизвеждане. От малкия говорител прозвуча глас, спокоен и ясен: „Не е достатъчно. Щом искаш гаранция, че това ще мине, сто и петдесет бона няма да стигнат. Говориш за строежа на трийсететажен комплекс върху общински терен. Ще трябва да подкупя конгресмените от щата и градския съвет. Освен тях прибави профсъюзите, полицията и всички останали, които ще протегнат ръце и ще искат. Ако искаш да придвижиш въпроса, ще ми трябва петстотин. Ако ли не...“ — Фин спря записа.

— Искате ли да чуете още?

— Искате да кажете, че това беше Джоуи Слейд? — попита прокурорът.

Адвокатът кимна.

— Откъде да съм сигурен?

— Защото аз ви казвам.

Мичъл се намръщи.

— Знаете какво имам предвид. Как ще докажа, че е той?

— Ще направите експертиза. Ще сравните гласовете. Не е трудно.

Мичъл се замисли.

— Може би. И все пак той ще отрече и ще каже, че обвинението е скалъпено. Някой имитирал гласа му, монтирал е разговора.

— Да, ще каже, но записът е автентичен, така че ще има проблем с неговата теза. Аз имам и други, в които се говори за още по-лоши неща: сделки с наркотици и пласирането им, такива неща.

Мичъл поклати глава.

— Но нямате свидетелски показания.

— Слейд не знае за това. Ако го изиграете както трябва и му покажете документите, той ще предположи, че някой от хората му се е обърнал срещу него и го е предал. Бързо ще се предаде в замяна на споразумение. Тогава цялата му къщичка от карти ще се срути.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Защото Джоуи Слейд непрекъснато печели още от деветгодишен. Той не знае какво е загуба и не знае как да реагира.

Мичел отново се замисли върху думите му.

— Е, тогава за какво ще се пазарим? — попита. — Аз оттеглям всичките обвинения срещу хлапето на Макдугъл и получавам всички компромати?

— Не точно.

— Какво друго:

— Имам няколко условия. Първо, не искам моето име да се замесва.

— Не искате клиентите ви да знаят, че сътрудничите на прокуратурата?

— Нещо такова. Второ, изчаквате няколко дни, след като отпаднат обвиненията срещу Кевин Макдугъл и едва тогава се заемате със Слейд.

— Защо?

— Трябва да се погрижа за някои неща, преди да стане напечено.

— Като например?

— По-добре да не знаете. Ще кажа само, че ако искате да направите удара на десетилетието, ще трябва да приемете условията ми. Съгласен ли сте?

Прокурорът поклати глава:

— Не мога да сключа сделка с вас, без да имам разрешение за това.

Фин кимна.

— Тогава го получите. Но го направете в следващите няколко часа, в противен случай сделка няма да има.

— Дайте ми номера на мобилния ви телефон. Аз ще ви потърся.
— Фин извади визитна картичка и написа на гърба номера на мобилния си. — Когато това свърши — добави Мичъл, — искам да знам за какво беше всичко това.

Адвокатът поклати глава.

— На ваше място не бих се надявал. Свържете се с мен по-скоро.
— Виждаше как Мичъл вече си представя да пише речта, която ще даде на пресконференция след първите арести. Или пък вече репетираше речта си за предизборната си кампания за губернатор.

— Ще се свържа — отвърна прокурорът. — Непременно ще се свържа.

* * *

Фин се върна в кантората си преди един часа. Лиса вдигна поглед от бюрото и го изгледа въпросително:

— Е?

— Ще видим — отвърна той.

— Само това ли?

— Засега — да.

Козловски излезе от кабинета си.

— Каква е ситуацията? — попита той.

Фин само сви рамене.

— Какво точно ти каза? — притисна го Лиса.

— Каза, че няма право да сключва сделка. Щял да иска от началството да одобрят действията му.

— Но прояви интерес, нали? — попита приятелят му.

— О, да, определено. Очите му щяха да изхвъркнат от орбитите, когато чу записа. Направо го виждах как планира политическата си кариера след това.

— Той ще сключи сделка — каза Лиса. — Убедена съм.

— Може би — рече съпругът ѝ. — Но ще трябва да положи доста усилия, за да убеди началството си да се откажат от хлапето на Иймън Макдугъл в замяна на нещо, което не е златна мина. Това не е златна мина, но е доста добра улика. Ако я изиграят добре, може да хванат в мрежата доста риби. Ако го изиграят грешно, няма да получат нищо. Няма да могат да го понесат.

Лиса поклати глава.

— Той ще се съгласи на сделка — повтори.

— Може би — каза Козловски. — Не ни остава нищо друго, освен да чакаме.

— Има нещо друго обаче — обади се Фин. — Трябва довечера да се върна в Ню Хемпшир, за да се срещна с жената от агенцията по осиновяване, да хвърля едно око на моето досие. Тя обади ли се?

Лиса поклати глава.

Той седна зад бюрото и взе телефона. Извади визитната картичка на Шели Теско от портфейла си и набра номера. Телефонът иззвъня три пъти, преди секретарката ѝ да вдигне:

— Център по осиновяване.

— Мога ли да разговарям с Шели Теско?

— Съжалявам, но госпожа Теско не е на работа. Да ѝ предам ли нещо?

— Кога я очаквате?

Жената замълча за секунда.

— Не съм сигурна. Трябваше да дойде още сутринта. Кой се обажда?

— Скот Фин. Имахме среща тази вечер, но тя така и не ми се обади да ми каже къде ще се срещнем.

— Не ви виждам в графика ѝ — отбеляза секретарката.

— Може да не ме е записала. Вероятно не го е сметнала за служебен ангажимент. Трябваше да се срещнем, след като тя приключи работа. Искам само да знам кога и къде да дойда.

— Съжалявам, но не знам какво да ви кажа. Звънях на домашния и на мобилния ѝ телефон, но никой не ми отговори. За какво трябваше

да се срещнете?

Фин се поколеба какво да отговори.

— По личен въпрос. Аз съм осиновен и имах някои въпроси към нея.

— И защо тогава да не е служебен ангажимент? — попита жената, вече с подозрителен тон. — Нали това и ѝ е работата.

— Може ли да я помолите да ми се обади, когато се свържете с нея? — Нямаше смисъл да отговаря на въпроса на секретарката. Даде ѝ телефонния си номер.

— Добре — съгласи се тя, макар и не много уверено. — Ще ѝ предам да ви се обади, щом се свържа.

* * *

Малкото нюхемпширско градче имаше само четирима полицаи. Поради това началникът на полицията Стивън Бош трябваше от време на време да вдига телефона и да отговаря на обажданията на гражданите. Беше напуснал нюйоркската полиция преди десет години, решен да намери по-разумен начин на живот за семейството си. До голяма степен така и беше станало. В момента обаче, седнал на бюрото с телефонна слушалка до ухото, той ужасно много искаше сега да се намира отново в големия град.

— Какво мога да направя за вас, госпожо Шъмли? — попита с възможно най-любезния си тон. Запита се колко ли дълго ще продължи разговорът им. Милдред Шъмли беше известна досадница.

— Притеснявам се за моята съседка Шели Теско — отвърна жената.

— Ами? — Бош се престори на заинтригуван, но не и разтревожен. — И защо така?

— Мисля, че не си беше вкъщи миналата нощ.

— И това ви притеснява? — Той успя да прикрие разочарованието си.

— Ами при други обстоятелства не бих реагирала, но видях един мъж да излиза от къщата ѝ.

— Аха. И не мислите, че това е нормално?

— Определено не. Не и ако тя не си е била вкъщи в същото време.

— А ако е била?

— Е, ако е така, е друга работа.

— И въпреки това смятате, че е необичайно? — Какъв беше смисълът да търпи подобни разговори, ако не можеше поне малко да се позабавлява.

— Не това исках да кажа. Както казах, аз се тревожа за нея. Ами ако е станала жертва на нечестна игра?

Бош с досада вдигна очи към тавана.

— Тя ще е първата откакто съм шеф на полицията в този град — каза.

— Въпреки всичко мисля, че трябва да проверите.

Началникът на полицията въздъхна тежко:

— Тя е възрастна жена, госпожо Шъмли. Не мога да я безпокоя всеки път, когато си е поканила кавалер вкъщи.

— Но...

— Ако не се появи до няколко дни, обадете ми се пак и тогава ще проверим. Благодаря, госпожо Шъмли. Господ да ви пази.

И той затвори, преди тя да продължи с тирадата си. Понякога копнееше за дните, когато се занимаваше с истински престъпления, а не с параноичните измислици на скучаещи и любопитни граждани.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Брайтън се намираше в покрайнините на Бостън, на осем километра западно от Копли, по средата между кампусите на Бостънския университет и Бостънския колеж. Районът притежаваше бохемската атмосфера на Гринидж Вилидж и Хейт Ашбъри и ревностно се старееше да бъде на същото ниво. По улиците имаше ателиета за татуиране и магазини за евтини мебели с имена като „Дворец на матраците“ и „Семпло обзавеждане“. По тротоарите гъмжеше от студенти и хора на по двайсет и няколко години, с китари на раменете и с бръснати глави, за да демонстрират омразата си към всичко буржоазно.

Лонг стоеше на Брайтън Авеню и гледаше към апартамента над един магазин за употребявани музикални инструменти. Провери в тефтерчето си, за да е сигурен, че това е мястото, влезе и се изкачи по стълбите.

Беше прекарал деня в четене на архиви и по-специално на информация за политически дарения и проверка на адреси. С една дума, жизненонеобходимото в неговата професия проучване. Иймън Макдугъл и партньорите му оглавяваха обширна и внушителна империя от законни и полузаконни дейности, които привидно нямаха нищо общо една с друга. Освен „Рескю Файнанс“ — корпорация „355 Уотърстрийт“ притежаваше контролни дялове в два гаража, пицария, италиански ресторант, няколко жилищни сгради за отдаване под наем и магазин за спортни стоки, както и няколко други предприятия. В момента Лонг държеше списък с над петдесет служители заедно с адресите им, политическите им дарения и основните данни за техните заплати и начин на живот. Досега беше потърсил петима от тях, безуспешно търсейки някой, който да потвърди подозренията му за незаконното финансиране на кампанията. Трима не си бяха вкъщи, а другите двама отказваха да говорят. Той обаче нямаше намерение да се предава.

Матю Пилар беше офис мениджър в един от гаражите, собственост на Макдугъл и съдружниците му. Според информацията, която беше събрал, Пилар наскоро беше завършил вечерна програма по бизнес на Бостънския университет, където се беше проявил в най-добрия случай като посредствен студент. Младежът също така свиреше на бас китара в местен бар, наречен „Няма смисъл да се живее“ — Лонг беше сигурен, че името привличаше като мухи на мед сърдитото поколение на двайсетгодишните.

Вратата на апартамента спешно се нуждаеше от боядисване, а мокетът в коридора миришеше на бира и мазни храни. Лонг почука и зачака. Нищо не се чуваше. Беше се обадил в гаража, за да провери дали Пилар е на работа, но оттам му казаха, че днес е почивният му ден. Почука отново и чу недоволен стон, след което нещо тежко падна на пода. Отвътре се чу дрезгав младежки глас:

— Чакай малко!

— Господин Пилар? — провикна се Лонг. — Мат?

— Чакай малко! Сега идвам!

Детективът почака, облегнат на стената. Вратата се отвори и пред него се показа млад мъж с разрошена дълга коса. Младежът примижа и попита:

— Да?

— Ти ли си Мат? — Тонът на Лонг беше дружелюбен, сякаш го изпращаше общ приятел. Усмихна се. — Мат Пилар?

— Ъхъ. — Младежът все още изглеждаше объркан, но поведението на посетителя не му даде повод за безпокойство.

Лонг показва значката си, без да престава да се усмихва.

— Аз съм детектив Лонг от бостънската полиция. Ще имаш ли против да вляза и да поговоря с теб?

* * *

Иймън Макдугъл седеше в креслото си, облегнат назад, склучил пръсти върху обемистия си корем.

— Ти успя, Фини — с радост рече той. — Ти, златно копеле, ти наистина успя!

Адвокатът запази сериозно изражение.

— Успях.

Питър Мичъл му се беше обадил само час след срещата им. Фин седеше на бюрото си и се занимаваше с обичайната бумащина, когато телефонът звънна.

— Имате сделка — каза прокурорът. — Ние получаваме документите и записите и в замяна оттегляме обвиненията срещу Кевин Макдугъл.

— Кога? — попита Фин.

— Когато поискате. Щом ми дадете нещата, пускам молбата за оттегляне.

— И името ми няма да фигурира?

— Няма.

— И няма да предприемате нищо срещу Джоуи Слейд в следващите два дни?

— Разполагате с утрешния ден и с нощта — отвърна Мичъл. — Хората ми искат да пристъпят към действие във вторник. Искаме да обявим арестите преди вечерните новини. Това ви дава ден и половина.

Фин добре разбираше този начин на мислене. Петък беше черна дупка за новините. Каквато и новина да излезеше, тя получаваше минимално внимание от страна на аудиторията. Окръжният прокурор искаше да направи медийна сензация преди уикенда, Фин пресметна времето наум. Ако прекратяха делото срещу Кевин Макдугъл същия следобед, той щеше да има достатъчно време. Двайсет минути покъсно вече беше в кабинета на окръжния прокурор, а след още дваайсет минути молбата за оттегляне на обвиненията беше пусната в съда. Фин се насочи право към офиса на Макдугъл в Челси.

— Как успя да го извъртиш? — попита мафиотът. От усмивката сякаш щеше да се разтопи цялото му лице.

— Има ли значение?

Лицето на Макдугъл помръкна, но само за миг.

— Не — каза той. — Мисля, че няма. Щом искаш да си имаш тайни, така да бъде. Но свърши дяволски добра работа. Заслужаваш моите поздравления.

— Не го направих за поздравления — отвърна Фин. — Направих го, защото имахме уговорка. Уговорка, която очаквам от теб да спазиш.

Ирландецът кимна и небрежно махна с длан — жест, с който искаше да каже на Фин, че няма за какво да се притеснява.

— Аз винаги удържам на обещанията си. — Макдугъл стана и отиде до металния шкаф с досиетата. Извади ключове от джоба си, отключи и взе папка от шкафа. — Ето, заповядай. — Той хвърли папката на адвоката, след което се върна и седна отново зад бюрото.

Фин подържа няколко секунди папката в ръцете си, загледан в нея, без да я отваря. После си пое дълбоко дъх, отвори я и се зачете.

Вътре имаше само няколко листа, предимно колони с цифри, датиращи отпреди десет години. Счетоводни баланси.

— Нищо не разбирам — каза. — Ти ме увери, че всички отговори са вътре.

— И те са там, Фини, там са.

— Тук виждам само, че ти е дължала пари.

Макдугъл кимна.

— Именно.

— Значи ти си я убил?

— Не, не съм.

Фин помахна с папката под носа на Иймън.

— Тогава какво?

— Тя не беше убита заради това — отвърна мафиотът. — Тя взимаше пари назаем от мен от години и беше затънала до гуша в дългове. Знаеше, че скоро ще настане денят на разплатата, и не можеше да го понесе. Затова намери начин да ми се отплати. Така го нарече тя.

— Не разбирам — повтори адвокатът.

— Изнудване. Най-сигурният начин да си мишена за някого е да станеш опасен за него. Да кажеш на някого, че ще разкриеш тайната му. Тайната. Онова, което той не иска другите да узнаят. Този човек тогава решава да плати или... — Иймън разтвори длани, сякаш за да внесе повече драматизъм в разговора.

— Кой? — настоя Фин.

— Един много влиятелен човек. Влиятелен и богат.

— Кой е той?

— Джеймс Бюканън. Той уби майка ти, Фини.

— Сенаторът? — почти шепнешком попита адвокатът. — Но защо?

— Защото той ти е баща. — Макдугъл се облегна назад и се разсмя гърлено, така че боята на стените едва не падна. — Можеш ли

да повярваш, Фини? Ти? Копеле на един американски принц. Кралска особа от Новия свят — ето това си ти. Как се чувстваш сега?

Фин поклати глава.

— Не, не може да бъде.

— О, напротив, може. Това беше последната игра на майка ти. Когато заплаших Лизи, че по един или друг начин смятам да си събера дължимото, тя ми каза, че има начин да ми върне парите. Каза ми, че имала тайна — тайна, която може да унищожи най-богатия човек в щата. В началото не й повярвах. Лизи беше хитра кучка и можеше да спечели състезание по надлъгване. Затова реших да проверя. Тя ми беше казала истината и започна да събира парите. Преведе ми две суми и по всичко личеше, че скоро ще сме квит. А вечерта, когато трябваше да направи последната вноска, изчезна. Ей така, сякаш потъна вдън земя.

— Не ти вярвам.

— Ако искаш вярвай, ако искаш не, но това е истината. Помислих, че ме разиграва, затова отидох в апартамента й. Открих я на пода. За малко не напълних гащите. И преди бях ходил в апартамента й, затова знаех, че отпечатъците ми са навсякъде. Не можех да се оставя да ме въвлекат в това — представи си какъв оргазъм щяха да получат ченгетата — затова се обадох на един човек на име Коул да оправи нещата. Специалист. Той почисти мястото, погрижи се да не останат никакви доказателства, че съм бил в апартамента. Остави на полицията само една жертва на обикновено бандитско насилие.

— Бюканън е убил майка ми? — на Фин все още му беше трудно да го приеме.

— Той е зъл човек. И мен ме прецака. Платих огромни суми, за да го изберат, а после, когато имах нужда от него, той се покри.

— Значи сега искаш да се отървеш от него? Искаш да си отмъстиш чрез мен?

Макдугъл стана сериозен.

— Направи каквото е необходимо, Фини — каза той. Ти отърва момчето ми от затвора. Спази твоето обещание, сега аз спазвам моето. Как ще използваш информацията си е изцяло твоя работа.

Фин почувства, че губи почва под краката си. Не вярваше на Иймън Макдугъл. Мъжът нямаше никакъв морал и лъжеше на поразия. И въпреки това думите му звучаха правдоподобно. В тях

имаше някакъв смисъл, някаква логика. Макдугъл го използваше, но като че го използваше, казвайки му истината.

Адвокатът се изправи, целият разтреперан.

— Още нещо, Фини — каза Макдугъл.

Фин го погледна. Стори му се, че сякаш гледа през замъглено стъкло. Чувстваше се отдалечен, дистанциран и изолиран от всичко около него. Сякаш беше изгубил старата си идентичност, а новата не му пасваше.

— Какво? — попита пресипнал.

— Прави каквото искаш със сенатора. Това си е между теб и него. Но не ме замесвай, ако решиш да огласиш публично аферата. Ако кажеш на полицията, че си го научил от мен, ще те преследвам до дупка. Ще пратя същия човек, който почисти сцената на убийството. Само че този път, ако тръгне по петите ти, няма да остави труп. Няма да могат дори да идентифицират останките ти, ако разбираш какво имам предвид?

Фин се замисли за сделката, която беше сключил с прокуратурата. Животът му сега зависеше от надеждата, че няма да има изтичане на информация оттам.

— Да — каза. — Разбирам.

Той се обърна и тръгна към вратата. Тъкмо преди да отвори, Макдугъл се изсмя зад гърба му.

— Гореве главата, Фини. Може да си изгубил майка си за втори път, но поне откри баща си.

* * *

Коул седеше в мерцедеса си пред офиса на Макдугъл. Беше паркирал в дъното на паркинга, по-близо до водата. Държеше ябълка. Взе нож и я разряза. Острието леко докосваше палеца му с всяко движение.

Адвокатът излезе от сградата. Изглеждаше объркан и смутен. Тръгна към колата си, но в един момент се обърна и пое обратно към офиса. На половината път се спря, остана замислен и погледна няколко пъти ту към колата, ту към сградата. На лицето му ясно беше изписана

нерешителност. Трябваша му няколко секунди, за да вземе окончателно решение. Накрая той отиде при колата, качи се и потегли.

Коул пъхна последното парченце ябълка в устата си и последва колата на адвоката на безопасно разстояние. Макдугъл му беше разкрил какво ще каже на адвоката, затова сега той имаше доста добра представа накъде се е запътил Фин. Коул щеше да стои близо до него, да го наблюдава, но щеше да се намеси само в краен случай.

Той обаче знаеше, че рано или късно това щеше да се случи.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Слънцето бавно залязваше зад Бийкън Хил, когато Фин паркира на Луисбърг Скуеър. Следобедните облаци се бяха разсеяли и преместили към Кеймбридж, Бек Бей и Нютън на път към обичайната си всекидневна обиколка над страната. На площада обаче беше светло и слънчево. Сякаш мястото беше застинало от векове, от времето, когато властта и привилегиите бяха смятани за рождено право на някои и се предаваха от поколение на поколение.

Фин също трябваше да е част от този свят. По право той би трябвало да е израснал в щастие и сигурност. Но не би. Вместо това той беше принуден на младини да се бори за всеки залък и всеки долар. Беше изхвърлен на улицата, на произвола на съдбата, да се грижи и защитава сам. Дори още преди да види първите глътки въздух, той беше заклеймен като недостоен. Докато слизаше от колата си пред имението на Бюканън, гневът у него постепенно набираше сила.

Изкачи стъпалата пред входната врата и натисна звънеца. Не знаеше какво следва да каже или да стори. Знаеше само, че трябва да се изправи срещу Джеймс Бюканън. Мъжът, който беше убил майка му.

Той отново натисна звънеца, хвана голямото месингово чукало във формата на лъвска глава и заблъска по вратата с всичка сила. Още продължаваше да блъска, когато вратата се отвори.

— Какво има? — попита появилата се отвътре жена.

Фин се смути. Жената пред него беше млада, облечена обикновено, но от нея се излъчваше самоувереност, присъща на богатите.

След секунда Фин се окопоти.

— Какво има? — попита жената отново. — Ще счупите вратата. Навярно сте дошли да искате нещо.

— Трябва да говоря със сенатор Бюканън — накрая успя да изрече Фин.

— Да бе, вие и целият свят искате да говорите с него. Имате ли насрочена среща?

— Не. Но въпреки това трябва да се видя с него. — Докато отговаряше по този начин, осъзна колко глупаво и налудничаво звучат думите му. Може би наистина беше луд.

Жената го изгледа; личеше, че и тя го е помислила за луд. Изведнъж Фин чу зад гърба си нечий глас:

— Проблем ли има, госпожице Бюканън?

Той се обърна и видя едър мъж в черен костюм и слънчеви очила. В ухото си имаше миниатюрна слушалка, чийто кабел се спускаше и скриваше под яката на сакото му.

— Не, Морис, този човек тъкмо се канеше да си ходи — отвърна жената, обърна се към Фин и го погледна със съжаление: — Нали така?

Той се поколеба и мъжът направи крачка към него.

— Вие дъщеря му ли сте? — попита Фин.

Въпросът сякаш наля масло в огъня на бодигарда, който бързо направи още две крачки към него и го хвана под мишницата.

— Добре, господине — каза той. Охраната се държеше винаги любезно, дори когато пребиваха или изхвърляха някого. — Време е да си вървите.

Младата жена понечи да затвори вратата.

— Чакайте! — извика Фин и се изскубна от бодигарда.

— Дошъл съм по повод Елизабет Конър! Аз съм неин син!

Вратата се затвори и бодигардът отново го хвана, този път обаче впи пръстите си в ръката му.

— Казах, че е време да си вървите, господине — повтори телохранителят, вече с по-настойчив и твърд тон.

Фин забеляза издутината под сакото му, там, където се намираше раменният му кобур.

— Искам само да разговарям с него — протестира адвокатът, с което влоши положението си.

— Сенаторът е зает човек — отвърна бодигардът бавно и ясно, сякаш обясняваше на петгодишно дете. — Не искам да викам полиция, но май ще се наложи.

В този миг вратата се отвори така бързо, както се беше затворила. Младата жена го погледна отново с любопитство.

— Възрастната дама, която беше убита ли? — попита тя. — За която полицията разпитва баща ми?

Човекът от охраната продължи да дърпа Фин.

— Всичко е наред, госпожице Бюканън — каза. — Сам ще се оправя.

— Точно така — провикна се Фин към нея, мъчейки се отново да се освободи от хватката на охранителя. — Жената, която беше убита. Не знаех за разпита.

— Пусни го — нареди младата жена на бодигарда.

— Познавате ли го? — попита той.

— Казах да го пуснеш — повтори девойката, този път по-остро, което показваше, че не търпи да ѝ противоречат или да не ѝ се подчиняват, особено толкова нископоставен като пазача на къщата.

Мъжът пусна Фин, като го бутна, за да покаже раздразнението си.

— Баща ви вкъщи ли си е? — попита я адвокатът.

Тя бавно кимна.

— В момента е в среща. За какво искате да говорите с него?

Фин поклати глава.

— Не бива да ви замесвам в това. Аз... — Запъна се, търсейки подходящите думи. — То е между мен и него.

Тя се обърна към бодигарда:

— Морис, претърси го.

Гардът завъртя Фин към себе си и го натисна към рейндж роувъра, паркиран отпред. Разпери ръцете му и разкрачи краката му, след което прокара длани по тялото му. Извади портфейла на Фин от задния му джоб.

— Хей! — протестира Фин.

— Спокойно — реагира гардът и го притисна с юмрук в юрната част на гърба, между лопатките. После каза на младата жена: — Той е адвокат. Казва се Скот Фин, не е въоръжен. — Провери и останалите му джобове и извади фотографията на трупа на Елизабет Конър. — Чудно.

— Дай да видя — каза момичето.

Бодигардът ѝ подаде снимката, без да отслабва натиска върху Фин.

— Това майка ви ли е? — попита тя.

— Да — кимна той.

Тя го изгледа по-внимателно, сякаш забеляза някакви познати черти в лицето му. Фин обърна глава настрана.

— Може да влезете и да разговаряте с него, след като му свърши срещата — каза тя. — При едно условие.

— Какво е то?

— Да ми кажете какво точно става.

Тя го въведе в къщата и го поведе към помещенията в дъното. При други обстоятелства Фин би се полюбувал на стаите, които подминаха. В момента обаче интериорът не го вълнуваше.

— Онзи ден тук идва един детектив, за да говори с баща ми — каза младата жена. — Попита ме дали съм чувала за Елизабет Конър. Аз потърсих името ѝ в интернет и разбрах какво ѝ се е случило. Много съжалявам. — Момичето не погледна Фин, докато вървяха. Погледът ѝ беше насочен право напред. — Между другото, аз съм Брук. — Тя не си направи труда да му подаде ръка.

— Аз съм Фин.

— Морис каза, че името ви е Скот.

— Никой не ме нарича Скот.

— Както и да е. Чух баща ми да говори с шефа на щаба. Каза му, че трябва да отиде в града и пак да говори с полицията. Споменаха името на майка ви.

— Чухте ли защо?

Тя поклати глава.

— А вие знаете ли защо?

Стигнаха кухнята. Беше огромна, с гранитни плотове и безкрайно дълга маса за рязане на месо. Шкафовете бяха със стъклени плъзгачи се врати и с рафтове от тиково дърво.

— По-добре питайте баща си — отговори Фин.

— Баща ми не ми казва много неща.

— Може би иска да ви предпази, защото ви е баща.

— Не желая да ме предпазват, искам да знам какво се случва. — Тя надникна на задната веранда. — Изборите бяха трудни — каза тихо. — Не мога да позная баща си. Той... ме плаши.

— Съжалявам. — Фин не знаеше какво друго да каже. Вече започна да си мисли, че идването му тук не беше добра идея.

— Какво общо има той с убийството на майка ви? Да не би да я е убил? — попита тя.

— Не знам. Затова съм дошъл тук.

Тя кимна.

— Какво ще направите, ако се окаже, че той го е сторил? Може да е много опасен. Ще се опитате да го вкарате в затвора ли?

Фин понечи да отговори, но се спря, когато видя вратата на кухнята да се отваря. Веднага разпозна високия и внушителен Джеймс Бюканън от репортажите по телевизията, които беше гледал. Зад него застана привлекателна възрастна жена, която стискаше полата си с ръце.

— Кой е този, Брук? — попита Бюканън. Тонът му беше учтив, но същевременно остър и заплашителен. — Наближава време за вечеря.

— Това е Скот — отвърна тя.

— Фин — представи се адвокатът.

— Точно така, Фин. Никой не го нарича Скот. Каза, че трябва да разговаря с теб.

— Така ли? — Думите бяха произнесени така, сякаш нямаше нищо по-нормално от това непознати да идват, когато си поискат, за да разговарят със сенатора. — И за какво желае да говори с мен?

— Аз съм синът на Елизабет Конър — намеси се Фин.

Сякаш някой удари шамар на Бюканън.

— Вярно ли? — попита той.

— Да.

Настъпи гробна тишина. Възрастната дама първа я наруши:

— Много съжаляваме за загубата ви. — Изглежда беше искрена, но Бюканън се обърна към нея и я изгледа сърдито.

— Брук, моля те, заведи майка си в трапезарията. След малко ще дойда и аз.

— Мисля да остана — отвърна дъщеря му.

— Катрин — обърна се той към жена си. Тя се поколеба. — Веднага в трапезарията! — изкрещя.

Тя се стресна и подскочи. Инстинктивно вдигна ръка към лицето си, за да се предпази. Бързо се приближи и хвана дъщеря си за ръката.

— Ела, Брук — каза Катрин. — Баща ти трябва да говори с този човек.

Брук се възпротиви:

— Не! Аз оставам.

— Не, ти също отиваш в трапезарията. — Бюканън се втренчи в нея и решителността ѝ се изпари. Отиде до вратата и двете с майка ѝ излязоха от кухнята.

След като Бюканън и Фин останаха сами, сенаторът се усмихна студено. Беше най-страховитата усмивка, от която можеха да те побият тръпки.

— Е, господин Фин — започна, — за какво искате да разговаряме?

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Той призна ли?

Джули Расин беше седнала по турски на пода в апартамента на Закари Лонг. На краката си беше сложила чиния с китайска храна. Пъхна пържен ориз в устата си. Лонг ѝ разказваше накратко за следобедната му среща с Матю Пилар, шефа на гаража на Макдугъл.

— Призна — отговори Лонг от кухнята. — Искаш ли нещо за пиене? Виното от онази вечер остана.

Сърцето ѝ се сви.

— Ти ще пиеш ли?

Той я изгледа остро и тя отвърна очи. Джули разбра, че Лонг се досеща за какво си мисли тя.

— Не — отвърна той. — Няма.

— И аз няма.

— Не означава, че няма да спра да пия. Просто сега не ми се пие.

— Не съм казала, че вече не можеш да пиеш.

— Добре.

Тя се замисли дали думите ѝ са били най-подходящите. Искаше да го окуражи и да го подкрепи, а не да влошава ситуацията. Но едва ли имаше ефект. Лонг не беше от хората, които биха признали, че са се прирастили към алкохола. Не му беше в природата. Но мълчанието стана непоносимо.

— И какво се случи?

— С пиенето ми ли?

Тя поклати глава.

— С Матю Пилар.

— А, това ли? — Той се приближи към нея. В чинията му имаше пиле по китайски и няколко ребърца. — Никога преди не бях виждал толкова уплашен човек. Той е още хлапе. Музикант. Беше пет следобед, а той още спеше. Сигурен съм, че е напълнил гащите.

— Знаеше ли за какво си отишъл при него?

— Не. Мислеше, че съм отишъл за дрешника му.

Тя го изгледа недоумяващо.

— Не разбирам.

— Малката му оранжерийка. В дрешника си отглежда цяла горичка, но не от фикуси.

— Трева?

— Да, и то доста. Не е достатъчно, за да е значим играч на пазара. Задоволява личните си потребности, а може би и на част от приятелите си. Въпреки това доста се уплаши, когато ми отвори и аз му показах значката. Глупаво хлапе. Като нищо можеше да ме отпрати. Дори нямах заповед за разпит. Но не, той беше твърде напласен. Пусна ме да вляза и веднага усетих, че крие нещо. Попитах го дали може да използвам тоалетната и по пътя надникнах във всяка от стаите. Зад един от дрешниците се процеждаше пурпурна неонена светлина. Попитах го какво е това. За малко да припадне. Побеля като тебешир и отвърна на въпроса ми с въпрос: „Кое какво е?“ Посочих към дрешника. „Това. Нещо против да погледна?“ Той само сви рамене. Още преди да отворя вратата на дрешника се разциври.

— Стана ми жал за него — каза Джули.

— И на мен. Казах му да се успокои, защото не съм дошъл за марихуаната. Казах, че не ми пука за нея и че няма да го издам, ако той ми каже истината за политическите дарения.

— И той каза ли ти?

Лонг кимна.

— Едва ли си дава сметка, че това е незаконно. Каза, че Макдугъл наредил на всеки един от работниците в гаража да напише чек за две хиляди и четиристотин долара за кампанията на Бюканън. Същата седмица всички получили към заплатата си плик със същата сума пари. Дори не знаел, че имало ограничения за даренията за политически кампании. Просто си помислил, че така искали да излезе, че много хора подкрепят Бюканън. Дори си мисля, че и сега не е наясно как прецака Макдугъл, като призна.

— Много ли е го прецакал?

— Това е наказуемо деяние, престъпление. На обикновен кокошкар ще лепнат не повече от две години, но за човек с биографията на Макдугъл може да дадат и четири. Доста хора са изгорели по този начин.

— Значи могат да приберат Макдугъл само задето е дал пари на сенатора?

— Не забравяй, че прибраха Капоне за укриване на данъци. Ще се хванат за всичко, за което могат. Така постъпват с мафиотите. Единствената цел е да ги приберат на топло за по-дълго.

— И на политическата кариера на Бюканън няма да се отрази добре.

— Със сигурност. Ако това се разчуе няколко седмици преди изборите, в най-добрия случай той ще изгуби, в най-лошия — ще прави компания на Макдугъл от година до година и половина.

— Елизабет Конър е знаела какво се случва. Мислиш ли, че е решила да се възползва?

— Възможно е. Както и да го погледнеш, е доста добър мотив всеки от двамата да иска смъртта ѝ.

* * *

— Аз знам истината — каза Фин на Бюканън.

Сърцето му биеше толкова силно, че щеше да се пръсне. Беше изкарал първите тринайсет години от живота си по сиропиталища и приемни семейства, под постоянния страх от побой или нещо по-лошо. Следващите седем години прекара на улицата в обкръжението на хора, които биха те прободили в сърцето само за развлечение. Дори като адвокат пак се занимаваше с опасни хора до степен, че животът му беше заплашван. Няколко пъти заплахите бяха директни — в лицето му беше навирано дулото на пистолет. Но въпреки това никога не беше изпитвал страх като този в момента, сърцето му щеше да изскочи. Загледан в мъжа, който му беше дал живот преди повече от четири десетилетия, след което беше избягал, без дори да се поинтересува повече за него... нямаше думи, с които да се опишат противоречивите емоции, които го бяха овладели. Но неясно поради каква причина страхът доминираше.

— Коя истина? — попита Бюканън. Той бавно отиде до мивката, като премина на трийсетина сантиметри от Фин. Извади от шкафа чаша и си наля минерална вода. — Какво мислите, че сте открили, господин Фин?

— Вие сте я убили.

Сенаторът поклати глава.

— Имате грешка. Не съм убивал никого. Какво ви накара да си го помислите? Да не би да сте говорили с детектив Лонг? Той има всякакви странни идеи.

Бюканън беше спокоен. Толкова спокоен, че още повече подклаждаше гнева на Фин.

— Не — отвърна адвокатът. — Говорих с Иймън Макдугъл.

Бюканън, който тъкмо отпиваше от водата, преглътна тежко. Фин забеляза, че фасадата започва да се пропуква. Усещането беше приятно.

— Той е мой клиент. — Възнамеряваше да се наслади докрай на ситуацията.

Бюканън премълча. Взе чашата и я вдигна към Фин.

— Поздравления. Сигурен съм, че не ви оставя без работа.

— Прав сте — отговори той. — И засега ми се получава да отървавам хората му от затвора. Така успях да отърва и сина му, затова ми е задължен.

— Наистина ли? И как предложи да ви се отплати?

— Вече го стори. Даде ми каквото исках.

— И какво поискахте?

— Отговори. Исках да знам защо майка ми, която изобщо не познавах, е била убита. Той ми каза. Каза ми, че вие сте го извършили.

Сенаторът се ухили, но по челото му изби пот.

— Разплатил се е във фалшива валута. Не съм сторил нищо. Аз се познавам с господин Макдугъл от години. Той беше мой поддръжник, както и много от неговите служители. Това обаче няма нищо общо със смъртта на жената. Във всеки случай аз нямам нищо изобщо. И няма да позволя на Иймън Макдугъл да ме въвлича в подобни мръсотии, ясно ли е?

— Ясно. На никого няма да позволите да ви смъкне от върха.

— Не съм извършил нищо нередно. Това обвинение, че аз съм я убил, е абсурдно. Че защо бих го правил? Каква изгода бих имал?

— Тя ви е изнудвала.

— С какво? Каква информация е притежавала, която би й позволила да ме изнудва?

Фин го изгледа и процеди през зъби:

— Изнудвала ви е с това, че сте мой баща.

Най-накрая маската падна окончателно. Бюканън реагира така, сякаш са го ударили в гърдите с желязо. Ококори се и челюстта му увисна. Остана така в продължение на няколко секунди, мъчейки се да си поеме въздух или да измисли подходящите думи.

Фин продължи:

— Ето това е истината.

— Махайте се оттук — шепнешком произнесе Бюканън. Устните му трепереха, а кожата му беше станала пепелявосива, но като че собственият му глас му вдъхна малко решителност: — Веднага! Веднага напуснете дома ми!

Фин кимна.

— Тръгвам си.

Отправи се към външната врата, но преди да излезе от кухнята, се обърна и добави:

— Това знам и смятам да го докажа.

* * *

Коул седеше в колата си, паркирана на улицата, малко по-нататък от имението на Бюканън, когато Фин излезе от къщата на сенатора. Решително отиде до кабриолета си, без да поглежда назад към къщата. Коул стисна волана по-силно. Фактът, че адвокатът се беше заровил толкова дълбоко, представляваше проблем. Това излагаше на опасност плана на Коул. Но все още не всички възможности бяха изчерпани.

Фин подкара колата си. Коул се поколеба. Имаше прекалено много начини да се подходи към проблема. След като го обмисли за няколко секунди, Коул стигна до извода, че адвокатът е в центъра на всичко. Той беше ключът и единственият начин да се държи проблемът под контрол беше да се държи под око адвокатът.

Той потегли след колата на Фин.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— А сега какво? — попита Козловски.

Фин сви рамене.

— Не знам.

Четиримата се бяха събрали в апартамента на Фин в Чарлстън. Фин седеше на канапето. Козловски седеше на табуретка до кухненския плот, който отделяше хола от кухнята. Лиса и Сали се бяха настанили на столове срещу Фин. Никой не знаеше какво да каже.

— Дадох му да разбере, че нещата не са приключили — обясни адвокатът. — Може и да съм го излъгал.

— Не си го излъгал — отвърна Лиса. — Още не всичко е приключило.

— Не е ли? И какво предлагаш да правим? Единственото, с което разполагам, са думите на Иймън Макдугъл, че Бюканън ми е баща. Това не е достатъчно за нищо, независимо в какво вярвам и в какво не. Да предположим, че реша да го притисна.

— А не искаш ли? — попита тя.

— Казвам само, харесва ли ти или не, че изживявам някаква тъпа гръцка трагедия и не е лесно да реша как да действам.

— Знам. Но не можеш да го оставиш да се измъкне — опонира му Лиса. — Та той е убил майка ти.

— Повтарям: единственото, с което разполагам, са думите на Иймън Макдугъл, че събитията са се развили така. Нямам нищо друго, а и не вярвам той да се съгласи да свидетелства в съда.

— Той има доста силен мотив — отбеляза Лиса. — Ако наистина ти е баща, представи си само как ще се отрази новината на политическата му кариера.

Фин поклати глава.

— Няма как да го докажем.

— Трябва да има начин.

— ДНК проба? — предложи Сали.

— Никога няма да я получим. Трябва ни заповед, за да вземем проба от кръвта на сенатора.

— Ами досието за осиновяване? — намеси се Козловски. — Там трябва да има нещо.

— Може и да има — съгласи се адвокатът. — Завеждащата агенцията обаче не ми се обади. Трябваше да се свърже с мен тази сутрин — и да се срещнем довечера — но тя не отишла на работа, взела си болничен.

— Ами обади ѝ се сега — предложи Козловски.

— Ще ѝ звънна утре сутринта.

— Утре сутринта? Ще оставиш събитията да ти се изплъзнат. Ако наистина искаш да разбереш истината, трябва да ѝ се обадиш по телефона сега.

— Имам само служебния ѝ номер.

— Гръм и мълния, нали имаш името ѝ! Знаеш къде живее. Трябва ли един частен детектив да ти каже как да се сдобиеш с домашния ѝ номер?

Фин изгледа тримата, събрали се в апартамента му. Единствените хора в живота му, които наистина имаха значение за него. В момента и тримата му кимаха утвърдително. Но първа заговори Сали:

— Трябва да го направиш и трябва да го направиш още сега.

Той затвори очи, мъчейки се да овладее емоциите, които бушуваха в душата му. После си пое дълбоко дъх, изправи се и отиде до плота, където беше сложен телефонът.

* * *

Джанет Уошбърн беше постъпила на работа в Нюхемпширския център за здравно обслужване преди две години. Тогава беше като изгубено пале — преди два месеца беше скъсала с приятеля си, беше загубила работата си и се беше преместила да живее в друг щат. Беше далеч от семейството и не познаваше никого в Ню Хемпшир. Отиде в центъра, за да ѝ дадат противозачатъчни таблетки. Нямахше перспектива за нова връзка, но беше толкова самотна, че лесно би направила погрешна стъпка. Достатъчно добре познаваше себе си и си

даваше сметка, че е слабохарактерна. Затова не желаше да ѝ се налага да се сблъсква с последиците от несполучливи решения.

Петнайсетминутната ѝ среща прерасна в двучасова сърдечна беседа с една от служителките на центъра. Беседа, изпълнена със сълзи и съжаление. Тя си тръгна от центъра без таблетки, но с нова работа и нова кауза, на която да служи и която да осмисли живота ѝ. Тогава центърът се нуждаеше от някой, който да помага при организирането на отдела за осиновяване. От тогава тя работеше като асистент на Шели Теско. Шели ѝ беше станала по-скоро като втора майка. През този период нямаше и ден, в който двете да не водят разговори. До днешния ден.

След края на работния ден Джанет използва резервния ключ, който Шели ѝ беше дала, и отвори къщата. Няколко пъти звъня на звънеца, но никой не отвори. Притеснена, тя реши да провери дали не се е случило нещо лошо.

Бавно отвори вратата.

— Шели? — провикна се. Отново нямаше отговор.

Къщата имаше класическото разположение на стаите за този тип архитектура — три спални на втория етаж; хол, трапезария, дневна и кухня — на първия. Не ѝ отне много време да огледа първия етаж. На пръв поглед нямаше нищо необичайно. Очакваше едва ли не да открие бездиханното тяло на Шели, умряла от инфаркт. Отдъхна си, утешена, че поне не е това.

Качи се на втория етаж. Отново я повика. В къщата цареше тишина. Слънцето беше залязло и вечерта беше безлунна. Вътре не проникваше никаква светлина. Тя включи лампите и продължи по коридора. Първите две стаи бяха предназначени за гости. Едната беше превърната в кабинет. Надникна първо в едната, после и в другата. Оглеждайки внимателно всичко, тя не забеляза нищо нередно. Може би Шели просто беше заминала по спешност, извикана от роднини или нещо подобно. Но не беше в стила ѝ да не се обади преди това, а и доколкото беше известно на Джанет, тя нямаше роднини. Но така или иначе всичко беше възможно.

Когато наближи спалнята на Шели, Джанет се беше изпълнила с оптимизъм. Оптимизъм, който мигновено я напусна, когато влезе в стаята. Вътре цареше пълна бъркотия. Леглото беше местено, два от столовете бяха обърнати с краката нагоре, дюшекът беше разпран.

Дрешникът и чекмеджетата бяха отворени, дрехите — разхвърлени по пода. По пода също така бяха разпилени листове хартия и личните вещи на Шели. Сякаш тук е имало борба на живот и смърт. Стомахът на Джанет се сви. Тя се олюля за миг и се помъчи да отгатне какво се беше случило. Докато с несигурни крачки пристъпваше в спалнята, погледът ѝ се спря върху тъмна форма в средата на дюшека. Отначало ѝ заприлича на гигантски паяк, злокобно притаил се сред целия този хаос. Щом го погледна по-отблизо обаче, видя, че това не беше насекомо, а петно. Алено петно, с пипала, обхванали дюшека сякаш в пристъп на отчаяние. Трябваше ѝ още секунда, за да разбере, че пред себе си има кървав отпечатък от човешка длан.

Джанет изпищя и в този миг телефонът до нея иззвъня. Тя бързо се обърна и го събори на пода. Апаратът продължи да звъни и тя уплашено го доближи и вдигна слушалката.

— А-лл-о? — изрече.

— Госпожо Теско — обади се мъжки глас, — аз съм Скот Фин.

— Не е... не е Шели — отвърна Джанет. Сякаш всичко беше сън, лош кошмар. — Нейната асистентка Джанет е.

— О, извинете. Мислех, че съм набрал домашния ѝ номер.

— Трябва да затворям — каза тя, а паниката в нея започна рязко да се надига.

— Почакайте — спря я мъжът. — С вас разговаряхме тази сутрин. Аз се обадох да напомня на госпожа Теско за срещата ни. Тя там ли е?

— Не, не е. Трябва да вървя. Трябва да извикам полиция.

— Полиция? Защо?

— Защото Шели навярно е в опасност. — Щом изрече тези думи, Джанет заплака. Всичко започна като едно хълцане и няколко сълзи, но само за броени секунди прерасна в силен, неконтролиран плач, докато цялата тежест на случилото се в тази стая се стовари върху ѝ.

Мъжът крещеше нещо в ухото ѝ. Тя го чуваше, но ѝ трябваше малко време, за да го разбере.

— Говорете! — крещеше мъжът от слушалката. — Кажете какво се е случило!

Тя пое дълбоко въздух, опитвайки се да се овладее. И започна да му описва какво вижда пред себе си.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин Лонг седеше в кабинета на Таунсенд. Капитанът гледаше към него. Тъмните кръгове под очите му бяха още по-дълбоки. Таунсенд отново хвърли поглед върху писмените показания, дадени от Матю Пилар.

— И той подписа това?

— Да.

Капитанът се облегна назад, столът изскърца под тежестта му.

— Това дава мотив на Бюканън — добави Лонг.

— За убийство? — Таунсенд се намръщи. — Звучи ми прекалено.

— Тук не става дума за дребна хулиганска проява.

— Той досега не е бил осъждан.

— Може, но е абсолютно сигурно, че ще загуби изборите. Пряко е замесен в заговор с цел незаконно финансиране на политическата си кампания. Освен това уликите го свързват с един от босовете на организираната престъпност. Наистина ли мислиш, че ще оцелее на политическата сцена?

Таунсенд се залюля в стола си.

— Може и да не оцелее, но какво от това? Какво, ако Бюканън изгуби изборите? Кой го е грижа? Той и без друго е достатъчно богат.

— Хората като него не обичат да губят. Освен това прочетох, че е изхарчил над пет милиона собствени пари за кампанията. Няма да се откаже лесно.

Капитанът поклати глава.

— Ще ни трябва доста повече, за да го вкараме зад решетките.

— Защо не го повикаме тук? — предложи Лонг. — Ще го призовем официално, ще го посплашим, ще разтресем клетката му.

— Не можем, защото клетката, в която живее, не се тресе. С това, което имаме в момента, ако го извикаме, няма да можем да се отървем от адвокатите и политиците, които ще ни налетят като лешояди.

— Казвам ти, на този не му е чиста работата. И най-вероятно е убил Елизабет Конър.

Таунсенд кимна.

— Може и да си прав. Но само това не е достатъчно, за да го докажем. — Секретарката надникна в стаята. — Какво има? — сърдито попита той.

— Дошли са двама души при детектив Лонг — отвърна тя. — Казват, че е спешно.

— Казаха ли за какво са дошли? — попита Лонг.

Тя поклати глава.

— Името на единия от тях е Фин. Каза, че като чуете, веднага ще искате да говорите с него.

Таунсенд и Лонг се спогледаха.

— Дали са надушили нещо? — попита капитанът.

— Има само един начин да разберем. — Детективът стана и тръгна към вратата.

— Лонг! — спря го капитанът. Той се обърна. — Каквото и да е, пипай внимателно и не прибързвай, разбра ли? Не давай на адвокатата и на неговия доберман никаква информация. Ако разберат, че сме се заели сериозно с Бюканън, един господ знае каква глупост ще направят, а аз не искам и те да се месят. Имаме си работа не с редови гражданин, а със сенатор.

— А аз си мислех, че правосъдието е еднакво за всички, капитане.

— Така е, но това не означава, че е глупаво.

* * *

— Обадете се на ченгетата в Ню Хемпшир, ако не вярвате! — извика Фин. Вече от половин час разказваше на Лонг за създалата се ситуация, но като че до този момент детективът не се беше впечатлил кой знае колко. — Сега са в дома на Шели Теско и се опитват да разгадаят какво й се е случило.

— Не се тревожете, господин Фин. Като свършим, ще се обадя. Но дори и да е вярно това, което казвате — дори и да е изчезнала безследно, това изобщо не доказва наличието на извършено

престъпление. Тя дори не е в неизвестност достатъчно дълго, за да бъде обявена за издирване.

— Казвам ви, Бюканън ми е баща. Елизабет Конър — майка ми — го е изнудвала, затова я е убил.

— Но защо? Да имаш незаконно дете отдавна не е престъпление. Джеймс Бюканън и без това вече има репутацията на женкар. Хората далеч не го смятат за Ганди. Това, за което говорите, се е случило преди повече от четирийсет години, преди той дори да се ожени. Как тогава ще го изнудват?

— Защото е политик. Бюканън е съзнавал, че подобна история ще попречи на преизбирането му, затова е убил майка ми. После, когато е разбрал, че съм близо до истината, е убил Шели Теско — единствената, която можеше да докаже, че той ме е изоставил.

— Дори не сме сигурни, че тя е мъртва. Освен това защо да е единствената? Навярно има архиви.

Фин поклати глава.

— Изчезнали са. Накарах секретарката ѝ да ги потърси, но Теско ги е взела вчера и изглежда ги е изнесла от службата. Ченгетата са претърсили къщата, но не са открили досието. Така че сега всички документи, доказващи факта на бащинството му, са изчезнали.

— Все още може да се вземат проби на ДНК.

— Точно затова съм тук! — възкликна Фин. — Изследвайте неговото ДНК и тогава ще разберем със сигурност.

— Не ме разбирате. Искам да кажа, защо той ще си усложнява живота с убийството на тази жена и с кражбата на досието, след като е достатъчен един тест на ДНК, за да се докаже същото? Няма логика.

— Защото той е мислел, че досието е единственият начин аз да разбера. Мислел е, че след като премахне Теско и аз не успея да се добера до досието, никой няма да го заподозре във връзка с майка ми и в нейното убийство.

— Но вие не можахте да се доберете до досието и въпреки това сте разбрали, че той е ваш баща.

— Само защото друг човек също знае. Човек, за когото Бюканън не е и предполагал, че ще го предаде. Не го е взел предвид.

— Кой?

Фин очакваше този въпрос, но въпреки това не знаеше как да отговори.

— Не мога да ви кажа.

— Това ни праща в задънена улица. Не разполагам с нищо, което да подкрепи твърденията ви.

— Защо мислите така?

— Вижте, господин Фин. Ще се свържа с полицията в Ню Хемпшир, но без да имам допълнителни улики, нищо не мога да направя. Не разбирам какво искате от мен. Трябва да ми донесете нещо, което реално да мога да използвам. Не се обиждайте, но предвид факта, че доста ме разигравахте по този случай, вие сте последният човек, на когото бих се доверил.

— Значи това е последната ви дума?

— Засега да.

— Правите голяма грешка и ще съжaliaвате. — Фин направи опит да събуди у детектива чувството за вина, но вече разбираше, че е изгубил словесната битка. Ченгетата нямаха чувство за вина, нито гузна съвест.

— Може би — отговори Лонг все така невъзмутимо, което направо вбеси адвоката. — Но аз решавам какво да правя, да греша или не.

* * *

Коул два пъти премина покрай полицейския участък, преди да намери място за паркиране на пресечка и половина и да има видимост към колата на адвоката. Той бе добър в занаята си и понякога му се струваше, че наистина притежава способността да става невидим, но следенето близо до полицейска сграда винаги го изнервяше. Достатъчно бе само един незначителен пропуск и всичко щеше да отиде по дяволите.

Телефонът в джоба на якето му завибрира. Без да сваля очи от малкия кабриолет, той извади апарата и го долепи до ухото си. Знаеше кой го търси.

— Още ли го държиш под око? — попита Макдугъл.

— Да. В полицейския участък е.

— Без съмнение сега говори с Лонг.

— Правилно. Дойде рано.

— А снощи?

Тонът, с който Макдугъл му зададе въпроса, го подразни. Всичко в този човек започваше да го дразни.

— Беше при Бюканън. После се прибра вкъщи. Обади се и на полицията в Ню Хемпшир.

— Значи е придобил добра представа за малката ти разходка дотам. — В гласа на ирландеца имаше укор.

— Бях предпазлив.

— Не се съмнявам. Въпреки това, дори и да не знае подробностите, сигурен съм, че е достатъчно умен да се досети и да събере парчетата от мозайката. Иначе защо би ходил при Лонг?

— Сигурен ли си, че няма да те издаде? — попита го Коул. Време беше да вземе инициативата. — Убеден ли си, че няма да каже на Лонг кой му е дал информацията за Бюканън?

От другата страна на линията настъпи кратка пауза.

— Сигурен съм — отвърна Макдугъл. Прозвуча почти искрено. — Познава ме достатъчно добре и е наясно какво ще му се случи, ако спомене името ми.

— Какво ще му се случи?

— Ще пратя теб по петите му.

— Понякога това е достатъчно, но понякога не е. Тук не става въпрос за пари, а за семейни ценности.

— За повечето хора парите са по-важни.

— Може би. Но Фин не е като повечето хора.

— Ти само дръж под контрол ситуацията. Много скоро ще има развръзка. Всичко ще се нареди идеално, ако само си вършиш добре работата.

— Че кога не съм я вършил добре? — рече Коул и прекъсна разговора, след което прибра телефона в джоба си. Макдугъл беше прав за едно: развръзката щеше да дойде много скоро.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„Пипай внимателно и не прибързвай...“

Това бяха думите на Таунсенд към Лонг. Добър съвет без съмнение, но бавните действия не бяха в стила на детектива. Докато стоеше на прага на имението на Бюканън на Бийкън Хил, той чувстваше как адреналинът пулсира във вените му. Малко бяха другите неща в живота му, които можеха да му дадат такива силни изживявания. Бяха минали два дни откакто жаждата му за алкохол се беше притаила. Когато си вършеше работата — вършеше я истински, не отбиваше номера — той не се нуждаеше от пиене. Дори не го искаше. Искеше само да изпита тръпката от разобличаването на престъпника. И в случая разобличаване нямаше да има, ако действаше бавно.

Вратата се отвори и той се сблъска с недоволната физиономия на Катрин Бюканън. Беше облечена в светлосин кашмирен пуловер — за вещите беше по-скоро цвят „азур“ или „сапфир“ — но за Лонг си беше просто син. Перлената огърлица беше на врата ѝ. Гримът беше майсторски нанесен. Но на фона на цялото това съвършенство очите ѝ бяха на уплашено диво животно.

— Мисля, че ви беше ясно казано повече да не идвате тук.

— Така беше, но ми се налага да си върша работата, със заплахи или без.

— Съпругът ми не е вкъщи.

— Добре. Не съм дошъл при него. Дошъл да говоря с вас.

Тя стисна устни. Страхът върху лицето ѝ се смеси с объркване.

Вратата се разтвори още малко, което Лонг прие като добър знак.

— Защо? — попита Катрин.

— Защото е необходимо. Мога ли да вляза?

— Съпругът ми каза да не разговарям с никого.

— Само една минута. Моля ви, важно е.

Тя се поколеба, но след секунда отстъпи и отвори вратата.

Въведе го в слънчева дневна, разположена отстрани на къщата. Беше боядисана в жълто, с леки ефирни флорални елементи, имаше мебели от раката и изобилие от цветя и растения, подредени в саксии покрай прозорците. Лонг веднага позна, че това е нейната стая, нейното убежище.

— За какво ще говорим, детектив? — попита го тя, когато влязоха. Катрин не седна. Отиде до прозореца, обърна му гръб и се загледа навън.

— За Елизабет Конър.

Тя се обърна към него, сетне пак към прозореца.

— Споменахте я онзи ден. Мисля, че вече водихме този разговор. Аз не я познавах.

— Вярвам ви. Но направих малко проучване. Съпругът ви я е познавал. Доста добре при това.

— И това вече ми го казахте. Казахте, че била дарител за кампанията му.

— Повече от това.

Катрин Бюканън се обърна и направи крачка към него.

— Детективе — каза с известно примирение, — да не би да намекувате, че съпругът ми е имал връзка с тази жена.

Той потърси болка в очите ѝ, но не откри. Вместо това видя нещо много по-тежко. Гледаше го с очите на човек, който беше позволил доброволно на друг да се разпорежда със съдбата му в замяна на закрила. Да я извади от това състояние нямаше да е лесно.

— Защото ако наистина се опитвате да ми кажете това — продължи тя, — можете да си го спестите. Напълно наясно съм с извънбрачните връзки на съпруга ми. Всички го знаят и това не е тайна за никого.

— Не, нямаше да ви кажа това. — Той я изгледа внимателно, обмисляйки как да подходи към нея. — Грешах, когато казах, че Елизабет Конър е била дарител за кампанията на съпруга ви. Тя само е работела при Иймън Макдугъл, един от най-могъщите босове на мафията в Бостън. Макдугъл е бил истинският дарител. Накарал е всичките си служители да дарят средства за кампанията на мъжа ви, после им е възстановил парите. Това е тежко престъпление по законите за политическо финансиране.

Тя сви рамене.

— Не съм юрист и не знам нищо за това как съпругът ми набира средства за кампанията си.

— Не знаете?

Настъпи мълчание.

— За какво точно сте дошли тук, детектив?

— Надявах се, че ще ми помогнете да вкарам съпруга ви зад решетките.

Тя тъжно се изсмя.

— Мили боже, ама вие сериозно ли? Че защо ще го правя?

Лонг също отиде до прозореца, на мястото, където преди малко беше стояла тя, и се загледа навън.

— Баща ми беше труден човек — каза той. — Ченге. Общо взето, добър човек, но с труден характер. Беше израснал в други времена. Когато прекалеше с чашката, го избиваше на бой. — Той чу как Катрин уплашено вдиша. — Нахвърли ми се само веднъж. Не знам изобщо дали си спомняше тази сутрин. Но майка ми... е, да кажем, че тя добре си спомняше кога я беше удрял. Стана му навик да не си спомня.

— И какво общо има това с...

— Харесва ми огърлицата ви. — Лонг продължаваше да гледа през прозореца. — Бяхте с нея и онзи ден, но тогава беше свалена пониско. Не като сега. — Усети как тя неволно вдигна ръка към шията си. — Бихте ли ми направили услуга? Бихте ли я свалили?

Той се обърна към нея. Очите ѝ бяха изпълнени с ярост и страх на животно, попаднало в капан.

Ръката ѝ още беше на врата и отчаяно държеше перления наниз.

— Винаги познавах на следващия ден, когато се случваше — продължи Лонг. — Имам предвид, когато се случваше с майка ми. И знаете ли как? Той винаги посягаше или към лицето, или към врата. Когато майка ми сядаше на закуска с поло или гримирана, аз се досещах, че той за пореден път се е напил предната вечер.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Нямате представа за какво говорите — каза тя.

— Напротив. Не може да живееш къща, в която се случват такива неща, и да не познаваш признаците.

— Не мога да го направя. — Тя се обърна. — Спомням си нашата сватба. В „Бостън Мегъзин“ я нарекоха „Сватбата на века“. Сега може да ви е трудно да си го представите, но така си беше.

— Изобщо не ми е трудно да си го представя — отвърна Лонг.

— Казвате го само от учтивост. Но тогава аз бях стройна и красива, с руса коса. По-важното е, че бях от подходящо семейство. Семейство, което беше постигнало сключването на династичен брак между мен и съпруга ми. Аз бях Катрин Сейнт Джеймс от рода на Уелсли Сейнт Джеймс. Така бях известна сред хората. Сякаш потеклото ми наистина беше част от името ми.

— Тя горчиво се изсмя, пое си дълбоко дъх и въздъхна. — Беше зрелищна сватба. Шестстотин души. Страниците за светска хроника по вестниците се занимаваха с организацията на сватбата в продължение на шест месеца. Почти достатъчно да компенсира факта, че годеникът ми преспа с друга жена в нощта преди сватбата.

— Но въпреки това се омъжихте за него.

Тя го погледна, все едно че той беше идиот.

— Разбира се — каза. — Аз бях Катрин Сейнт Джеймс. Имах отговорности. Отговорности, които до голяма степен не успях да изпълня.

— Как така?

— Съпругът ми е от голяма фамилия. От мен се очакваше да родя деца — много деца, за предпочитане момчета. Не можах. Бяхме женени повече от десет години, когато се роди Брук. И дотук. Ако съпругът ми поради тази причина таи горчив гняв към мен, не го виня. Така че, като ме молите да ви помогна да вкарате съпруга ми в затвора, трябва да си дадете сметка колко глупаво звучат думите ви. Освен това аз никога не бих сторила нещо, с което да разруша семейството си.

— Да, вероятно сте права. — Той огледа стаята. — Как бихте могли да се откажете от всичко това? По-добре да се примирите с побоите — ако искате го наричайте горчив гняв, за да оправдаете поведението му. А и за вас няма пряка опасност, нали? Та вие сте негова съпруга. Вие сте майка на детето му. — Той кимна към нея. — Тогава сама се погрижете за себе си. Сам ще намеря изхода. — Лонг тръгна към остъклената врата, но се спря. — Трябва да ви кажа още нещо. Елизабет Конър не просто му е помогнала да престъпи закона. Познавал я е от повече от четирийсет години.

Катрин Бюканън объркано поклати глава.

— За какво говорите?

— Познавал я е още дори преди да срещне вас. Всъщност ѝ е направил дете. — Изчака думите му да проникнат в съзнанието ѝ. — После зарязал и двамата. Бебето е било дадено за осиновяване. Подозирам, че той я е убил. — Катрин трескаво заклати глава, докато сълзите ѝ се стичаха по бузите. — Сигурна ли сте, че не искате да ми помогнете? — Лонг си помисли, че най-накрая е уцелил слабото ѝ място. Нямаше съмнение.

В този миг зад него някой сподавено възкликна:

— Не! — Беше женски глас. Лонг се обърна. Брук Бюканън стоеше до вратата на дневната. От колко ли време ги беше слушала? Съдейки по изражението ѝ, от достатъчно. — Не! — повтори тя.

Катрин Бюканън веднага промени поведението си. Не остана и помен от каквато и да било уязвимост и плахост. Тя се стегна и си пое дълбоко въздух.

— Време е да си вървите, детектив — каза.

Той погледна първо майката, после дъщерята. Сълзите на Катрин бяха пресъхнали, но пък бликнаха сълзите на Брук.

— Не можеш да го пазиш вечно, майко. Не можеш — примоли ѝ се дъщерята. — Крайно време е да спреш.

— Детективе! — извика Катрин. — Ако нямате полицейска заповед, веднага напуснете този дом!

— Госпожо Бюканън, Елизабет Конър беше убита. Не разбирате ли какво означава това? Била е замесена в незаконна схема за предизборно финансиране и по всичко изглежда е имала дете от съпруга ви. Провела е пет телефонни разговора със съпруга ви и с господин Макдугъл няколко седмици преди да бъде открита мъртва. Никой друг, освен съпругът ви няма по-силен мотив да я убие. Ако ми позволите, само...

— Веднага, детектив! Вървете си или ще направя така, че да излетите от полицията още преди да сте седнали на бюрото си.

— Майко, моля те! — извика Брук. — Твърде дълго продължи. Той не може повече да се отнася така с теб! Не може да се отнася повече така и към двете ни!

— Брук, затваряй си устата! — изкрещя Катрин на дъщеря си и отново се обърна към Лонг: — Махайте се веднага!

Той примирено вдигна ръце. Опитът го беше научил, че на света няма по-свирепо и страшно създание от майка, защитаваща детето си.

— Тръгвам си — каза той. — Рано или късно ще излезе наяве.
— Може би — отговори Катрин. — Но дори и да излезе наяве, няма да е от член на това семейство.

* * *

Питър Мичъл седеше в микробус пред офиса на Джоуи Слейд в Дорчестър. Всъщност в микробуса се бяха натъпкали седем души, всичките със сини шушлякови якета с жълти надписи „БП“ — Бостънска полиция. С изключение на прокурора всички останали бяха въоръжени, двама от полицаите — с едрокалибрени пушки. Той тайно желаше да им бяха дали повече огнева мощ. Не защото очакваше да има опасност — такава определено нямаше — а защото искаше да направи възможно най-публичната демонстрация на сила. Шок и ужас. Военната операция със същото име може и да не беше постигнала стопроцентов успех, но Мичъл предполагаше, че подобен подход ще е дяволски ефективен в центъра на Бостън.

Той беше водач на екип А, чиято задача беше да овладее кабинета на Слейд. Това беше мястото, където най-много се очакваше да се стигне до престрелка. Знаеха, че Слейд в момента е седнал на бюрото си. Екип Б трябваше да вземе под свой контрол дома на Слейд, а екип В — склад, използван от мафиота. Когато разследването се разраснеше, щяха да се присъединят и други екипи. Мичъл беше сигурен в това. Надяваше се и очакваше да успеят да вкарат Слейд в затвора. Съдейки от това, което знаеше за подземния бос, той не би се дал лесно. Чувството му на значимост и самосъхранение бяха твърде силно развити. Щом усетеше, че присъдата му е вързана в кърпа, Слейд щеше да се претърколи като добре обучено куче. И ако участието му в делата на бостънския подземен свят наистина се окажеше толкова широко, колкото се говореше... е, това беше операция на Мичъл и той вече можеше да започне да мисли как ще обзаведе губернаторския си кабинет.

Погледна часовника си — два часът. Началото на операцията беше насрочено за четири. В момента само провеждаха наблюдение, за да няма изненади, когато удари часът за действие. Въздухът в микробуса беше горещ и застоял. Миришеше на кафе, неприятен

човешки дъх и пот, от което на прокурора му се догади. Изправи се на седалката и се отърси от гаденето.

Два часа...

И на челна стойка да трябваше да застане, пак щеше да го направи. Предвид наградата, която щеше да получи, беше готов да върши каквото и да е в продължение на два часа. Няколко години след днешния ден щеше да седи в губернаторския кабинет и всички онези бели момченца щяха да целуват задника му. Тогава щеше да си спомня за тази акция. Това беше вратата към успеха и той възнамеряваше да мине през нея.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Фин ги видя да идват от прозореца на кабинета си. Бяха двама и се приближиха от двете страни на сградата. Срещнаха се при входната врата с военна прецизност. Заради тъмните им костюми, слънчеви очила и миниатюрни слушалки първоначално помисли, че са от ФБР. Но косите им бяха твърде дълги. След секунда разпозна бодигарда, който предния ден се беше опитал да му попречи да разговаря с жената от дома на Бюканън.

Частна охрана. Само едно стъпало по-високо от обикновените гангстери. Но пък лоялни.

Той посегна към телефона, готов да се обади в полицията. Очакваше всеки момент да разбият с крак вратата. Бюканън вече беше наредил да убият двама души, защо да се спират точно сега? Но все пак не би било добре да го очистят посред бял ден на оживената улица, Фин се поколеба.

Докато наблюдаваше от прозореца, двамата мъже се приближиха до вратата. Застанаха като на пост с ръце пред слабините си, сякаш се пазеха. Миг по-късно зад тях на улицата спря черна кола. Вратата на колата се отвори и отвътре слезе Джеймс Бюканън. Двата охранители направиха път на Бюканън, който отиде до вратата и натисна звънеца.

Фин не знаеше какво да предприеме. Докато гледаше през прозореца, през ума му минаха хиляди мисли.

Бюканън звънна отново.

Адвокатът отиде в коридора, бавно завъртя дръжката и отвори.

— Господин Фин — официално се обърна към него Бюканън, все едно че предизборната кампания вече беше започнала и беше дошъл да го агитира защо трябва да гласува за него.

— Да? — Фин беше в шок, не знаеше какво друго да каже.

— Рекох си, че ще е разумно да поговорим.

* * *

Вътре в офиса въздухът беше наелектризиран от напрежение. Дори Бюканън изглеждаше притеснен.

— Нещо против да седнем?

— Разбира се. — Макар и да беше твърде цивилизовано и възпитано, Фин не можа да се сдържи: — Да предложи нещо за пиене? Кафе?

Сенаторът кимна.

— Чаша вода, моля.

— Секунда само. — Фин отиде до малкия кухненски бокс и наля чаша вода. През цялото време ръцете му трепереха. Когато се върна в кабинета, постави чашата на една масичка до Бюканън, за да прикрие треперенето си.

Сенаторът взе чашата и отпи. Огледа офиса.

— Доста добре си се наредил — отбеляза.

— Не е като Луисбърг Скуеър — отвърна Фин.

— Не е, но си го постигнал сам. Накарах хората ми да те проучат. Започнал си от нулата. Всички шансове са били против теб и въпреки това си успял. Възхищавам ти се. Лично аз нямах възможността да докажа какво струвам. Дори не знам дали щях да се оправя сам.

— Вероятно съм бил късметлия.

— Това не е до късмет.

— Не е ли? А какво тогава? — Фин го погледна в очите. — До произход?

Бюканън отново отпи. Остави чашата на масата и погледите им се срещнаха.

— Аз не съм баща ти — каза той.

— Тогава защо си дошъл?

Сенаторът стана и закрачи пред Фин.

— Както казах вече, никога не ми се удаде възможност да се докажа на какво съм способен. Е, свърших добра работа, като опазих богатството и бизнеса на семейството. Мнозина други в ситуация като моята пропиляха това, което имаха. Но въпреки всичко не е същото като да се самоизградиш, да построиш нещо сам от нулата. Като

резултат от това, ако ще оставя някакво наследство, то ще е в политиката.

— С други думи, притесняваш се за преизбирането.

Бюканън спря да крачи.

— Да, притеснявам се. В опасни времена като днешните един подходящ човек, поставен на подходящ пост, може да свърши много.

— Ти като сенатор? Подходящ човек на подходящ пост?

— Сега, за в бъдеще... — Той повдигна вежди. — Кой знае накъде ще ме отведе животът.

— Изобщо не ми пука накъде ще те отведе. Имам си собствени проблеми за решаване.

— Именно — твои, а не мои! — повиши тон Бюканън и посочи с пръст към Фин. — Мен не ме замесвай. Имаш ли представа какви вреди ще нанесеш, ако продължиш по този път?

Адвокатът мълчаливо се вгледа в него, объркан, несигурен какви чувства да изпитва към този човек, който му беше дал живот. Човекът, който веднъж вече се беше отрекъл от него и сега искаше да се отрече отново. Гадеше му се от цялата тази работа.

— Каза, че не си ми баща.

— Не, не съм!

— Докажи го. Съгласи се да ти вземат кръвна проба.

Бюканън поклати глава.

— Не мога. Не разбираш ли? Съглася ли се, историята ще излезе наяве. Веднъж излезе ли наяве, вече няма да има значение дали резултатът от теста е положителен или отрицателен. Няма да има значение дали съм убил или не Елизабет Конър.

— Не е вярно.

— Вярно е. Повечето хора все още мислят, че Ричард Джуъл е човекът, който е заложил бомбата по време на олимпиадата в Атланта. Всички още си мислят, че Гари Кондит е убил Чандра Леви. Вече няма значение, че и двамата са невинни и че и в двата случая полицията е открила истинските убийци.

— Не разбирам накъде биеш.

— Натам, че сега от теб зависи съдбата ми.

* * *

Денят в училище мина ужасно. Часовете, които обикновено бяха интересни на Сали, днес ѝ се сториха скучни. Часовете, които обикновено съумяваше да изтърпи, днес бяха непоносими, Фин не ѝ излизаше от главата. Дори го помоли да пропусне часовете, но той беше непреклонен. Съгласи се с него само защото съзнаваше, че той отдава голямо значение на образованието ѝ.

Щом свърши и последният ѝ час, тя скочи в автобуса до гарата и оттам взе влака до Лекмиър. Оттам имаше само километър до кантората на Фин. Тя вървеше целеустремено, изгаряше от желание да разбере как е минала срещата с полицейския детектив. Питаше се защо още не са арестували Бюканън. Надяваше се да го сторят. Не понасяше хора, изоставили децата си.

Видя ги, когато зави на ъгъла на Уорън Стрийт. Двама мъже в костюми и слънчеви очила, застанали пред вратата на офиса. Постоянно въртяха глави наляво-надясно, регистрираха всяко камъче и всяко движение около тях. Гледаха на останалите пренебрежително и заплашително. У нея се надигна гняв. Ускори крачка. Какво ли те търсеха те пред кантората на Фин?

Мъжът отляво я забеляза първи. Въртенето на главата спря и слънчевите очила се фокусираха върху нея. Той се обърна към другия и му кимна. Дватамата се съсредоточиха върху Сали и я наблюдаваха, докато тя приближаваше. Тя не им обърна внимание и понечи да мине до вратата, но двамата ѝ препречиха пътя.

— Съжалявам, госпожице — каза този отдясно. Беше застанал върху гранитното стъпало и я гледаше отвисоко.

— Истински ще съжаляваш, ако не ме пуснеш — отвърна тя.

Мъжете се спогледа и снизходително се усмигнаха, което идеше да покаже, че ни най-малко не се плашат от нея. После единият отново я погледна отвисоко и отговори:

— Не можете да влезете.

— Дошла съм при Фин.

— Не, точно в момента не може. Той има среща.

— Добре, тогава ще почакам в кабинета на Козловски. — Отново посегна към вратата, но този вдясно светкавично избута ръката ѝ.

— Не правете така — изрече тя с равен тон.

— Не е за вярване — обърна се десният към партньора си. Онзи поклати глава, но изражението на лицето му остана все така

непреклонно. — Господин Фин не иска никой да го безпокои в момента. В среща е.

— Нека той сам ми го каже.

— Той ни нареди така.

— Лъжете. — Сърцето ѝ заби учестено. Дали Фин не беше в опасност? Този вляво се разколеба, но десният се ядоса.

— Няма да повтарям, госпожице. Вървете си.

Тя сведе поглед и се обърна, сякаш наистина си тръгваше. Усети как вниманието и на двамата се насочи към улицата. Явно решиха, че са приключили с нея. Дълбоко грешаха.

Тя бързо се извъртя и с всичка сила настъпи по-близкия до нея бодигард. Беше си обула обувките с дебели и твърди подметки, а пръстите на гарда стърчаха над ръба на стъпалото. Предната част на стъпалото му се огъна надолу и се чу пукане като от счупени кости. Нещастникът извика от болка и коленете му се подкосиха.

Онзи отляво, който усети опасност, се разколеба. Друга грешка. Тя замахна с чантата си, пълна с учебници, и го удари в лицето. Не можеше да му причини тежка травма, но беше достатъчно да го събори на земята.

Сали се втурна към вратата и сграбчи дръжката, но не беше достатъчно бърза. Този със счупеното стъпало се беше окопитил и я хвана за косата.

— Ти, малка кучко! — изръмжа и я издърпа от вратата.

Сали изпищя от болка и отново стовари петата си върху крака на гарда, причинявайки му болка. Той пусна косата ѝ и отново се преви. Сали удари и него с чантата и той се строполи върху вратата. За нещастие успя да се задържи и когато отново се изправи, лицето му беше изкривено от свирепа ярост.

— Ела тук! — извика той.

Хвана я за врата.

— Пусни ме! — изкрещя тя. — Веднага ме пусни!

Бодигардът обаче нямаше такова намерение. Усили хватката, от което ѝ стана трудно да диша.

— Искаш да си играем ли? — продължи той. — Да си играем тогава!

В този миг вратата зад тях се отвори и двамата политнаха вътре.

— Какво, по дяволите, става тук? — извика Фин и помогна на Сали да се изправи. Единият от бодигардовете на Бюканън се опита отново да я сграбчи, но адвокатът го настъпи по ръката.

Мъжът се изправи и понечи да се нахвърли на Фин, но Бюканън го спря:

— Морис!

— Не искаха да ме пуснат — обясни Сали. — Разтревожих се.

Фин погледна към Бюканън, който кимна и отвърна:

— Искях да сме насаме.

— Този офис е мой — ядоса се адвокатът. — Нямах право.

— Предвид естеството на разговора ни не исках да има други хора...

— Сали не е други хора! Тя е моя... Тя е тукашна. — Той я придърпа към себе си и я закри с тялото си. — Вървете си веднага.

Бюканън миролюбиво вдигна ръце.

— Тръгвам си, но искам да си помислиш върху думите ми.

Фин кимна.

— Това, което ми каза, няма никакво значение за мен. Нямам ти никакво доверие. Искаш да ти повярвам? Трябва да ми дадеш причина. Защото в момента нямам нито една.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Час по-късно Бюканън седеше в кабинета си на втория етаж на къщата, разположена на Луисбърг Скуеър. Виеше му се свят. Нищо вече не беше наред, всичко се беше объркало. Усещаше стягане в гърдите, което му пречеше да диша нормално. Може би беше получил инфаркт и може би така беше по-добре.

Разхлаби вратовръзката си, макар че още беше рано за това. Телефонният разговор с адвоката му не го успокои ни най-малко. От полицията мълчаха, засега нямаше заповед за арест, но нищо не показваше, че детектив Лонг ще бъде отстранен от разследването. Очевидно малцина в полицейския отдел имаха доверие в него, но още по-малко бяха тези, които искаха да ги заподозират в пристрастия към политик.

До изборите оставаха само две седмици. Ако само можеше да се държи дотогава... Сенатът беше като непробиваема крепост, от която имаше възможност да се отбранява срещу всеки и срещу всичко. Можеха да го свалят оттам само по волята на избирателите и само след като изтече шестгодишният му мандат. Паметта на народа беше смешно къса. Ако успееше да спечели и тези избори, всички проблеми щяха да се превърнат в бледи спомени.

Засега обаче всичко сякаш се изплъзваше от ръцете му.

Не чу как се отвори вратата. Беше седнал в стола си, облегал назад. Беше се загледал през прозореца към площада пред имението. Когато се обърна, Катрин стоеше на вратата и го гледаше с онзи покорен и в същото време превъзхождащ поглед, който беше нейна запазена марка. Този поглед винаги го вбесяваше. От нея би излязла добра мъченица.

— Какво? — попита той, без да става.

Тя продължи да го гледа. Понечи да каже нещо, но от устата ѝ не излезе нито звук. Беше уморена. Уморена и стара. От години му изглеждаше уморена и стара — още едно нещо, което разпалваше гняв

у него. А до какви висоти би могъл да стигне в политиката, ако имаше сваятна жена и семейство.

— Какво? — попита отново той, този път по-високо, от което тя подскочи.

— Тръгвам — каза Катрин.

— Накъде? Да похарчиш повече от моите пари? — Той й хвърли изпълнен с ненавист поглед, като се надяваше тя да го разбере. Съдейки по физиономията й, тя определено го разбра.

Катрин поклати глава.

— Тръгвам си.

— Чух те вече. Попитах те къде о... — Той внезапно млъкна, щом схвана смисъла на думите й.

— Брук идва с мен.

Той стана. Ръстът му винаги й беше действал заплашително. И сега се изплаши.

— Значи плъховете напуска потъващия кораб. — Гласът му беше тих, но заплашителен. — Само две седмици преди изборите.

Тя остана на мястото, макар позата й да издаваше страх.

— Няма да кажем нищо на медиите — отвърна тя почти шепнешком. — Ще се появим с теб по време на кампанията.

Той кимна и се приближи още.

— О, ще бъдеш на кампанията и още как. Защото няма да си тръгнеш. Нито сега, нито когато и да било.

— Напротив, ние ще...

Бюканън усети как злъчта заседна като буца в гърлото му. Ръката му я сграбчи за гърлото, прекъсвайки думите й. Беше приятно да я накара да замълчи. И беше правилното нещо. Приближи се още повече, все още стискайки я за гърлото, и силно блъсна главата й в стената зад нея. Викът й беше заглушен, тъй като той притискаше трахеята й. Наведе се на сантиметри от лицето й, за да може тя да почувства диханието му, и добави:

— Ти не струваш и пукната пара. Разбра ли? Пукната пара. И въпреки това аз останах с теб. Всеки мъж с малко мозък в главата си на мое място би те захвърлил на пътя още в началото, но аз не го сторих. Примирявах се с твоята безполезност и с увяхващата ти хубост, с твоята слабост. Правех го от съжаление. А сега, след всичко, което изтърпях от теб, ти искаш да ме напуснеш?

Тя кимна, въпреки че продължаваше да я стиска за врата.

— Напускам те — каза задавено.

Той я удари силно по бузата. Би я ударил с юмрук, но тя му трябваше за кампанията. Зачервеното място можеше да се прикрие с грим, синините и сцепените устни — не. Ах, само как копнееше да ѝ хвърли един хубав бой, какъвто тя заслужаваше. Да ѝ счупи носа, за да ѝ покаже кой командва парада. Може би след изборите щеше да го направи.

За негова изненада Катрин се извъртя и се изскубна от потната му ръка.

— Напускам те! — извика тя, скочи на крака и понечи да изтича през вратата.

Той я сграбчи за косата и я издърпа назад. Яростта взе връх и той престана да мисли за следите по лицето ѝ. Тласна я с всичка сила към стената и тя се удари с главата. Чу как изпука черепът ѝ. Усещането беше приятно. Хвана я за раменете, завъртя я към себе си и с юмрук я удари в корема. Тя се преви на две, падна на колене и отчаяно се опита да си поеме въздух.

Той коленичи до нея, отново се надвеси на сантиметри от лицето ѝ, тонът му беше равен:

— Ти няма да ме напуснеш — бавно изрече. — Разбра ли ме добре?

Тя поклати глава, все още жадно поемайки въздух.

— Напротив — отвърна тя и отново вдиша дълбоко. — Напускам те. Отивам си.

Той я хвана за врата и я придърпа към себе си. Поклати глава и я погледна в очите.

— Никога няма да стане. Първо ще те убия.

* * *

Лонг се подпря с ръце над мивката в мъжката тоалетна в сградата на полицията. Пусна топлата вода да се източи, докато не стана вряла, наведе главата си и с шепи плисна в лицето си. После спря горещата и пусна студената вода, след което отново се наведе. Ако мивката беше достатъчно голяма, щеше да потопи главата си. Спря студената вода и

повтори процедурата още два пъти. Чувстваше се победен и унижен. Надяваше се рязката смяна на температурата да му помогне да се почувства по-добре. Но не би.

Взе две хартиени кърпи от ролката, избърса си лицето и излезе. Имаше да върши работа.

Расин седеше на стола до бюрото му.

— Как мина с жена му? — попита тя.

Той седна и поклати глава.

— Нищо ли?

— За малко да се поддаде. На косъм беше.

— Какво се случи?

— Дъщеря ѝ влезе. Видях го в очите ѝ. В един миг тя си представи всичко онова, което ще загуби. Беше на ръба, но не намери сили да скочи.

— Не можеш да я виниш.

— Мислиш ли?

— За такива пари — да, мисля.

Лонг се намръщи.

— Казах ли ти, че я бие?

— Не. — Тя отвори широко очи. — Сигурен ли си?

Той кимна.

— Сигурен съм.

— Откъде? Тя ли си призна?

— Можеше и да признае. Не че се нуждаех от нейното потвърждение. Познавам следите. — Погледна я и разбра по очите ѝ, че тя се съмнява в думите му. — Ти не си преживявала подобно насилие. Ако беше — ако страхът беше част от детството ти — щеше да познаеш на мига. Няма нищо по-очевидно.

— И тя продължава да го защитава? Но защо, за бога?

— Защото така правят жените като нея. Така правят в повечето семейства. То е като да гледаш многократно един филм с лош край. Искат ти се да се разкрещиш на героите на екрана, да ги предупредиш как ще свърши всичко. Но в живота никога не става така. Филмът винаги свършва по един и същи начин, каквото и да правиш.

— Има ли някакъв шанс да размисли?

— Едва ли. Тя зае защитна позиция. Щом се стигна дотам, оттук нататък ще си намери оправдание за всичко.

— И какво тогава?

— Ще продължим да действаме по тъч линията. Ще изкопчим още информация за финансирането на кампанията. Ще видим дали можем да привлечем на наша страна други служители на Иймън Макдугъл. Освен това ще се опитаме да докажем, че Бюканън е баща на Скот Фин. Имаме много нишки, които можем да дръпнем и да започнем разплитането. Ако дръпнем достатъчно силно, рано или късно ще се разплете цялото кълбо.

Докато говореше, Джули видя, че в стаята влезе някаква млада жена. Беше висока и красива, с кестенява коса и изваяни черти на лицето — несъмнен признак за добър произход. Тя изглеждаше обърквана и смутена. Първоначално погледът ѝ се местеше блуждаещо из стаята, докато не се спря на Лонг.

— Проклет да съм! — възкликна детективът.

— Какво? — Джули вдигна очи към жената. Лонг усети нещо като мимолетна ревност у нея. — Коя е тази — попита Расин.

— Брук Бюканън. Дъщерята.

Джули повдигна изненадано вежди.

— Сериозно?

— Да.

— Охо! — Тя отново погледна към девойката, после пак към него. Забрави ревността. — Може пък този път филмът да има различен край.

* * *

Брук Бюканън седеше срещу Лонг и Расин в стаята за разпити. От двамата ги делеше само една маса. Тя беше забола поглед в дланите си в скута.

— Искан ми се никога да не се беше захванал с политиката — каза. — Преди това беше по-добре. Не казвам, че беше идеално, но беше по-добре. Сега, след като баща ми е под такъв огромен стрес... — Вдигна очи към тях, после отново ги сведе, сякаш да ги гледа ѝ причиняваше физическа болка. — Този стрес трябваше да избие някъде, нали?

— В майка ви?

Тя кимна.

— Знаех, че се бият още докато растях, но тогава не се случваше много често. Мислех си, че е нещо нормално. — Тя нервно раздвижи пръсти, после си пое дълбоко дъх. — Днес видях майка ми в нейната стая. Криеше се. Имаше драскотини по главата, синини по лицето. Шията ѝ е силно зачервена. Заплашил я е, че ще я убие. Съдейки по вида ѝ, днес е бил доста близо да изпълни заканата си.

Лонг и Расин се спогледаха.

— Тя трябва да дойде тук — каза Джули. — Трябва да се оплаче, за да може да го задържим.

Брук Бюканън поклати глава.

— Никога няма да го направи. Твърде е уплашена и освен това смята, че вината за сегашното състояние е само нейна. Дори не знае, че съм дошла тук. Не иска никой да разбере.

— Той ще я убие — каза Расин. — Давате си сметка, нали? Рано или късно ще го стори.

Брук кимна.

— Напуснахме къщата, отидохме да живеем при приятели за няколко дни. Страх ме е само, че тя отново ще се върне при него. Затова съм дошла. Искам да го видя зад решетките.

— Вас удрял ли е? — попита детективът.

— Не. — Тя трескаво поклати глава, та чак накара Лонг да се усъмни следвало ли е изобщо да задава такъв въпрос. — На няколко пъти щеше да ми посегне и дори го виждах как замахва, но винаги се спираше и никога не пресичаше чертата. Понякога аз го дразнех и предизвиквах само за да видя дали ще го направи.

— Защо? — попита Расин.

Тя сви рамене.

— Не знам. Сигурно защото си мисля, че ако удари мен, няма да удари майка ми. — Брук затвори очи и въздъхна, сякаш се чувстваше ужасно уморена. — А сигурно, за да го накарам да престане да се преструва. За да се разкрие истинското му лице. Може би тогава ще можем да се разделим по-безпроблемно.

— Ако майка ви не дойде тук и не подпише собственоръчно жалбата си, боя се, че не можем да направим много — рече Лонг. — С какво друго можем да ви помогнем?

— Ето това е въпросът. Аз исках да ви питам с какво аз мога да помогна. — Тя го погледна в очите. — Наистина ли той е убил онази жена? Сигурни ли сте?

Той поклати глава.

— Не напълно. Има такава вероятност обаче.

— И наистина е имал дете от нея?

Лонг не отговори.

— Искам да знам. Не искам нищо лошо да се случи с майка ми. Какво да сторя?

— Можете ли да ни предоставите информация за финансирането на неговата кампания? Неговите дарители и банкови сметки?

Тя поклати глава.

— Аз не участвам в кампанията. Нужна съм му само когато трябва да се направи снимка на идеалното семейство. Каква ирония само, а?

— Каквото и да ни дадете, ще ни е от помощ — окуражи я Лонг.

— Дори не знам какво да търся. — Брук навъси чело.

— Ами за онова другото? За сина й. Има ли начин да помогна да разберем дали сме от един баща?

Лонг погледна към Расин.

— Трябва да вземем проба и от Фин — каза тя, разгадала мисълта му. — Но това наистина ще даде отговор на въпроса ни.

— Колко време ще отнеме? — попита Брук.

— Ако в един ден вземем проби от теб и от Фин и ако Лонг притисне лаборантите, ще разполагаме с резултатите за ДНК до утре — обясни Джули.

— Мислите ли, че той ще се съгласи? — попита момичето.

— Има само един начин да разберем — отговори Лонг.

* * *

— По-добре ли се чувстваш? — Фин попита Сали. Все още не можеше да разчита емоциите й, затова винаги се чувстваше неловко, когато се опиташе да я утеши. Предполагаше, че сблъсъкът с бодигардовете на Бюканън силно я е разтърсил, и искаше да й покаже, че преживява заедно с нея. Беше я извел навън, за да й купи сладолед,

после я беше върнал в кантората. Когато беше отчаян и не знаеше какво да прави, намираще подкрепа в сладкото. Откакто Сали се беше преместила да живее при него, двамата бяха изяли не един и два сладоледа.

— Аз и преди не се чувствах зле — отвърна момичето.

— Но плодовият сладолед е наистина много добър.

— Пак заповядай.

— Какво има?

Фин поклати глава.

— Не съм много добър в това.

— В кое?

— Днес наби двама въоръжени сто килограмови мъже. Не знам как да реагирам и какво трябва да изпитвам. Да ти се развикам ли? Да ти напомня, че ако не бях отворил вратата навреме, щеше да отнесеш хубав бой? Да те прегърна силно, защото съм щастлив, че си невредима?

Сали направи физиономия.

— Ти ми кажи, защото аз не знам каква трябва да е ролята ми.

Тя изсмука със сламката остатъка от млечния шейк и рече:

— Аз не съм лесно хлапе. И си го знам.

— В известно отношение ти си най-послушното хлапе на света.

Просто аз нямам голяма възможност да играя пълноценно ролята си на баща.

Тя въздъхна.

— Мисля, че няма да мога да се променя.

— Аз и не искам. По дяволите, дори не знам какво трябва да прави един баща. Не съм имал модел за подражание като малък, затова съм объркан.

— Може би аз не се нуждая от типичния баща. Не традиционния. Може би така си си добре. Когато растеш с майка наркоманка и баща крадец, традициите губят значението си. Не че сме прекарвали заедно много време край пианото и сме пели песни.

— Тогава ще караме както досега. Ден за ден?

Тя кимна.

— Ден за ден.

В този момент иззвъня телефонът.

Адвокатът вдигна слушалката:

— Фин на телефона.

— Господин Фин, аз съм детектив Лонг.

Космите на врата на Фин настръхнаха.

— Какво искате?

— Кръвна проба.

— Защо? Да не би да съм заподозрян? Ще ми лепнете някакво обвинение само за да се позабавлявате?

— Не е това.

— Не е ли?

— Искаме да проверим вашата версия за сенатор Бюканън, да разберем дали той ви е баща. Кой знае, може наистина да сте попаднали на някаква следа. Дъщеря му е съгласна да ни помогне. За да разберем обаче, ни е необходима ваша ДНК проба.

Фин се намръщи.

— Каква е тази смяна на настроението?

— Има ли значение?

— Има?

— И защо?

— Защото не ви вярвам. Знам само, че се опитвате да го защитите. Как мога да съм сигурен, че няма да изхвърлите моята проба и да ме излъжете, че резултатът е бил отрицателен?

— Предполагам, че няма как да сте напълно сигурен — отвърна Лонг. — Но аз не работя по този начин. Ще трябва просто да го приемете.

— Лесно е да се каже.

— Искате ли да хванете убиеца на майка ви? Давам ви възможност да го сторите. Давам ви шанс и да си отговорите на един от най-важните въпроси в живота ви. Готов ли сте да приемете предизвикателството?

Фин погледна към Сали. Тя пък тревожно гледаше към него.

— Готов съм — отговори. — Ще съм при вас след няколко минути.

— Ченгетата ли бяха? — попита Сали, щом той затвори.

Той кимна.

— Ще направят ДНК тест, за да проверят дали Бюканън ми е баща.

— Как ще го понесеш, ако ти е баща?

— Не знам, ще видим. — Стана, смачка хартиените салфетки и ги пхна в купичката от млечния шейк. — Ти изяде ли си твоя?

Тя кимна и му подаде празната си купичка.

На път за кухненския бокс взе чашата с вода, която беше дал на Бюканън. Отиде при мивката и сложи вътре купичките, след което изля чашата. Преди обаче да сложи чашата в съдомиялната, се замисли. Взе чашата, вдигна я на светлината и я огледа. Върху стъклото бяха останали отпечатъци — отпечатъци на мъжа, който най-вероятно беше негов баща. Прималя му и му се догади. Беше си изградил собствен живот. Не беше от хората, които се оставят съдбата да диктува съществуването им. И въпреки това в момента имаше чувството, че е изгубил контрол върху всичко. Животът му диктуваше какво да прави, а не обратното. Това никак не му харесваше.

Той пусна водата, изми си лицето и се избърса с хавлиената кърпа. Трябваше да поеме отговорност за живота си. Нямахше значение дали Бюканън му е баща или не, този факт не променяше същността на Фин, нито неговите постижения. Време беше да го приеме. Твърде много хора зависеха от него, за да си позволи да бъде слаб.

Фин се изправи и се отърси от негативните мисли. Време беше веднъж завинаги да получи интересуващите го отговори.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Названието „Шок и ужас“ беше много точно. Питър Мичъл беше поискал повече оръжие в екипа, но дори и наличната огнева мощ на хората му беше използвана в максимална степен. Точно в четири и трийсет трите екипа тръгнаха в пълен синхрон, помитайки една след друга незаконните дейности на Джоуи Слейд. Девет полицаи щурмуваха офисите на Слейд, арестуваха него и взеха под контрол помещенията. Всички записи, архиви и компютри бяха конфискувани и надлежно заведени като веществени доказателства. Самият Слейд беше изведен окован в белезници, както и още няколко от неговите сътрудници.

Точно в четири и четирийсет и пет новината за ареста стигна до хората. Подробностите започнаха да изтичат към обществеността в бърза последователност, като фактите лесно се смесиха със слуховете и спекулации. Втората серия арести беше извършена в шест сутринта, а до седем часа паниката беше сковала всички, които се числяха към бостънския престъпен свят.

Макдугъл се обади на Коул в осем. Наемният убиец седеше в колата си, паркирал пред апартамента на адвоката, и наблюдаваше.

— Трябва да дойдеш тук — каза му Макдугъл.

— Къде е това „тук“?

— В офиса ми в Челси. Трябваш ми веднага.

— Трябва да приключи задачата, която ми даде.

— Тази задача се отменя. Имам нова за теб.

— Каква е тя?

— Ще ти кажа, като дойдеш. — Мафиотът беше развълнуван, дори изнервен, което не беше добър знак.

— Кажи ми сега.

— Като дойдеш тук. Остави всичко и идвай.

Коул не отговори. Затвори телефона и потегли. Включи се в движението и се насочи към Челси.

* * *

Макдугъл седеше в кабинета си. Беше застинал като камък и Коул се усъмни дали шефът му още диша. Кевин Макдугъл, бавноразвиващото се синче, седеше на канапето, уплашен и превъзбуден едновременно. Коул не харесваше хлапето на Макдугъл.

— Арестуваха Джоуи — бавно каза ирландецът.

Убиецът кимна.

— Слейд ли? Чух за него. Малшанс.

Макдугъл поклати глава.

— Не е бил късметът. Някой им е дал информация. Знаели са какво да търсят. Ченгетата не биха могли сами да изпълнят подобен удар. Помогнали са им.

— Притеснен ли си?

Макдугъл го погледна.

— Да, мамка му, притеснен съм. И тази вечер е имало арести. Инис, Джаксън, Колуел.

— Аха, твоите приятелчета.

— Аз нямам приятели. Приятелството отива по дяволите, когато има опасност да прекараш двайсет години в дранголника. Те ще ме издадат преди още адвокатите им да са пристигнали в полицията.

Коул се замисли върху тези думи.

— Ако ченгетата разполагаха с нещо срещу теб, ти вече щеше да си в затвора.

Макдугъл извади монета от джоба си и я подържа.

— Те чакат нещо. — Тонът му беше толкова спокоен, че чак звучеше зловещо. — Вече имат всичко необходимо, сега само протакат. Искат да изровят още нещо срещу мен, преди да дойдат.

— Откъде си толкова сигурен?

Макдугъл кимна с брадичка към телевизора на масата до канапето. Под телевизора имаше записващо устройство. Той включи с дистанционното телевизора, после и видеокасетофона.

Появи се статично изображение — в много близък план и замъглено, като на стар любителски видеозапис. Една слабо осветена врата, мръсна, на вид от онези по заводите и индустриалните сгради. В горния десен ъгъл на екрана имаше някакви цифри. Часовник. Датата

показваше, че записът е направен преди два дни. Шест и четирийсет и три. На Коул му трябваша няколко секунди, за да познае мястото. Беше предната входна врата на сградата, в която се намираха в момента.

Вчера имаме проблем с алармената система. Когато Джанис дойде сутринта, алармата не работеше. Дойдоха от охранителната фирма и казаха, че кабелите в таблото са били прерязани. Стори ми се доста нереално и нелогично, защото не беше взето нищо. После започнаха арестите.

На екрана се появи движение. Макдугъл се приближи до вратата и влезе. Седналият в кабинета си Макдугъл натисна бутона на дистанционното и превъртя записа напред.

— Имам свои хора в полицията — каза той. — Те не знаят всичко, но знаят достатъчно. Уликите, които имат срещу Джоуи, са извадени от моята база данни. Все едно че са ми източили мозъка и са използвали информацията срещу Джоуи. Това ме накара отново да се замисля за алармата и да прегледам видеозаписа от външната камера.

На екрана той излезе от сградата, очевидно бързаше. Макдугъл, който седеше в кабинета, натисна бутона и скоростта на видеото се нормализира. Коул ясно различи лицето на шефа си. След малко Макдугъл се отдалечи от сградата и се скри.

— Сега става интересно — каза Макдугъл.

Минаха още минута-две, след което на екрана се появиха двама мъже. Бяха облечени в черно, с тъмни якета и черни бейзболни шапки. Гледаха към вратата, но лицата им не се виждаха. Единият беше по-висок от другия. По-ниският беше по-набит и широк в раменете. Набитият се зае с таблото на алармената система. По-слабият като че почука на вратата. След още секунда вратата се отвори и двамата влязоха вътре.

— Полицаи ли са? — попита Коул. — Или може би федерални?

— Органите на реда все още се подчиняват на собствените си правила — отвърна Макдугъл. — Това е едно от нещата, които прави тази страна велика. Когато се появят, носят якета с надпис „Полиция“ и са снабдени с необходимите писмени заповеди. Правят го пред всички, без да се крият.

— Тогава кои са?

Макдугъл отново натисна бутона за бързо превъртане.

Когато непознатите излязоха от вратата, бяха трима — двамата мъже и една млада жена. Високият носеше папки под мишница. И тримата държаха главите си ниско наведени, което затрудняваше различаването на техните лица. В последния момент, преди да се отдалечат, слабият погледна нагоре, почти в обектива на камерата. Макдугъл натисна паузата и Коул се втренчи в изображението на Скот Фин на екрана.

— Не е добре — отбеляза убиецът.

— Не е — съгласи се мафиотът. — Съвсем не е добре.

— Какво искаш от мен?

— Искам да ги убиеш.

* * *

Лонг се прибираше с колата сам. Беше късно, десет и половина. Беше останал в кабинета си. Прегледа записките си от разследването, искаше да попълни малкото места, които все още стояха празни в мозайката. Вече разполагаше с голямата картина. ДНК тестовите потвърдиха, че Бюканън е баща на Фин. Тази сензация щеше да унищожи кариерата на сенатора. Какво оставаше за финансовите престъпления. Само те щяха да са достатъчни, за да го свалят от политическия небосклон. Разкритията за финансирането на кампанията му заплашваха също и Иймън Макдугъл — човекът, станал печално известен с това, че имаше склонността светкавично бързо да премахва хората, представляващи заплаха за него. В много отношения на пръв поглед престъпленията бяха разкрити, но нещо караше Лонг да се съмнява. Все още имаше празнини, а детективът не обичаше празнините.

Джули Расин беше останала при него в участъка за известно време. Тя щеше да остане през цялата нощ, но той предпочиташе да е сам, насаме със случая и насаме с мислите си. Освен това трябваше да свърши и нещо друго сам, затова я помоли да си тръгне. Каза й, че ще й се обади по-късно. Може би на другата сутрин. Остана още час, след което и той си тръгна.

Междущатска магистрала 93 беше празна и пътуването до Куинси му отне по-малко от десет минути. Слезе от магистралата при

изход 12, зави покрай супермаркета „Кей Март“ в покрайнините на Дорчестър, покрай автомобилната борса. Оставаше му по-малко от километър до апартамента, когато сви и спря на паркинга недалеч от кръговото на Кълъмбъс Съркъл. Паркингът беше тих, разположен пред две разнебитени складови сгради, зад които се виждаха блатата по крайбрежието на река Непонсет и парка „Папа Йоан Павел“. Тесните канали воняха на петрол, боклук и фекалии.

Пред складовете имаше също толкова неугледна двуетажна тухлена сграда, която гледаше към магистралата. Вътре се помещаваше „Ъпс енд Даунс“ — местен бар с неонов надпис отпред, който не се виждаше добре от мантизелата на магистралата. Заведението имаше един бар на първия и един на втория етаж. И двата бяха сравнително празни. Тук идваха предимно редовни клиенти, малцина други дръзваха да прекрачат прага. Атмосферата внушаваше примирение и покорство. Точно тук влезе и Лонг.

Когато влезе, тримата, които бяха вътре, обърнаха глави към него. Единият от тях беше барманът. Останалите двама бяха със зачервени очи и подпухнали клепачи, със сърдити лица, седнали в другия край на бара. Барманът погледна към двамата си клиенти и им кимна одобрително. После се приближи до Лонг. Беше висок и мускулист, сякаш прекарваше всяка сутрин във фитнес салона. Имаше гъста тъмна коса и беше облечен по-добре от хората в този квартал.

— Детектив — поздрави го той.

— Ники — отвърна Лонг.

— Не сме те виждали тук от доста време.

— Липсвам ли ви?

— Не. Само отбелязвам.

Лонг седна на една от табуретките.

— Като гледам, бизнесът направо процъфтява.

Барманът кимна.

— Напоследък набира пълна скорост. Какво да правиш, икономика. — Той се почеса по тридневната брада. — Какво искаш?

Лонг наведе глава за момент, вдиша и издиша, после вдигна глава и погледна Ники.

— „Дюърс“ — каза. — Чисто.

Барманът кимна, отиде до средата на бара и взе бутилка от рафта, след което наля уискито в чашата. Наля повече, отколкото би

налял на обикновен клиент. Лонг беше свикнал — това беше една от привилегиите на полицейската значка. Барманите и стриптийзборките се отнасяха с уважение към него.

Ники наля златистата течност и прибра бутилката. Докато му носеше чашата, Лонг усети как напрежението и сковаността в раменете му изчезнаха. Дори само видът на чашата беше достатъчен да му помогне да се почувства жив. Барманът извади салфетка от един пластмасов поднос и я подложи на бара, а върху нея сервира чашата.

— Искаш да се напием ли?

— Имаш ли ми доверие?

— Имам ли избор?

— Вземи си и ти едно — каза Лонг. — Имам нужда да вдигна наздравица с някого.

Ники го погледна с недоумение, но накрая отиде да вземе отново бутилката.

Детективът остана седнал и загледан в чашата, докато Ники наливаше на себе си. Погали колебливо с пръсти стъклото и те сякаш сами обхванаха чашата. Вдигна я и вдиша дълбоко аромата.

Ники се върна и попита:

— За какво пием?

— Не за какво, а за кого — поправи го Лонг.

— Добре де. За кого пием?

Детективът вдигна чашата.

— За баща ми. За баща ми и за всички принципи, към които се придържаше. Нека почива в мир.

Ники предпазливо погледна Лонг, сякаш гледаше кобра, която е решила да бъде нежна.

— Добре — отвърна и вдигна чашата.

Двамата се чукнаха и Лонг надигна чашата и отпи. Барманът пресуши неговата. Лонг остави течността да покапе върху устните му като зловещата вода, чийто напор всеки момент ще пробие язовирен бент. Изпи половината и преглътна. После бентът изненадващо се спусна и задържа остатъка. Той свали чашата и я остави на бара.

Ники го погледна.

— Някакъв проблем?

Лонг поклати глава. Извади двайсетачка от джоба и я остави на бара до чашата си.

— Никога не се сбогувам — каза. — Но мисля, че сега е време.
Барманът погледна чашата.

— Ще я оставиш ли?

Лонг стана.

— Трябва да докажа нещо. — Хвърли последен поглед към чашата, обърна се и излезе.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Фин беше останал в кантората до по-късно от обичайното. Първо беше обиколил съдилищата, после отиде да даде кръвна проба за ДНК теста. Процесът отне повече време, отколкото той очакваше. Когато се върна, вече приближаваше вечерта, а той беше неспокоен. Реши, че ще е най-добре, преди да се прибере, да прочисти съзнанието си от всичките емоции, съпровождащи бурния му живот. Работата щеше да му помогне. Освен това през последните дни беше пропилял толкова много време, че адвокатската му практика започваше да страда.

Сали също остана в кантората. Каза, че има да пише домашно и че не ѝ се прибира сама. Фин обаче усещаше, че тя иска да се увери, че той е добре. Беше доста странно усещане — някой друг да се интересува от теб.

В девет и трийсет Фин изгуби желание за работа.

— Искаш ли да отидем да вечеряме? — попита.

— Добре — отговори тя.

Той провери дали вратите са заключени добре, след което двамата облякоха палтата си и излязоха.

Вечеряха във „Фемели Кичън“ в северния край на Чарлстън. Заведението беше уютно и готвеха вкусно. Беше почти празно в четвъртък вечер. Когато приключиха с вечерята, бяха единствените останали клиенти и персоналът се готвеше да затвори заведението. Обноските на сервитьора бяха безупречни, но на Фин му се стори, че долови известно раздражение в тона му.

Определено човекът искаше те да си вървят, за да може да се прибере у дома. Адвокатът му даде щедър бакшиш, за да компенсира причиненото неудобство. Винаги беше по-мъдро да останеш в приятелски отношения с местните търговци.

Двамата със Сали излязоха в хладната вечер и тръгнаха към хълма. Кварталът беше спокоен и безопасен, но се намираше недалеч от общинските жилища на север. Вятърът свиреше в голите клони на

дървета и повдигаше от тротоара сухите листа, като ги запращаше в краката им.

— Какво ще правиш, ако се окаже, че той ти е баща?

Фин забодя поглед в тротоара, докато обмисляше отговора си, следвайки с очи пукнатините в бетона, образуващи с годините все по-широка и дълга паяжина. Колкото и да се стараеха хората да наложат на света своя ред, светът винаги имаше последната дума.

— Не знам — отвърна.

— Това не означава, че той я е убил. Дори и да ти е баща.

— Предполагам. Но е замесен по един или друг начин.

Тя се умълча в продължение на половин пресечка.

— Ще станеш ли богат, ако той ти е баща?

— Не.

— Защо? Нали той е богат.

— Защото дори да ми е баща, аз не съм негов син. — Той я погледна. — И никога няма да бъда.

Тя кимна.

Вървяха по Бънкър Хил Стрийт в посока към магистралата „Мистик Ривър“. Малко по-нагоре имаше уличка успоредна на испанския пазар. Уличката беше широка само колкото боклукчийските кофи в нея да се напълнят за два дена. Фин отново се загледа в тротоара, когато приближиха кръстовището. Тогава на оскъдната светлина на една от уличните лампи в далечината забеляза как някаква сянка пробяга. Отначало го прие за нормално — вятърът беше силен и носеше сухи листа, завърташе ги, смесваше ги заедно с хартиени боклуци и ги караше да танцуват и да се реят над пустата улица.

Тази сянка обаче не танцуваше. Застина неподвижно, тъмна и с ясни очертания. Миг по-късно до нея се появи втора.

Фин вдигна глава. Само на метри от тях на тротоара стояха двама мъже. Единият беше млад и нисък, с дебел врат. Другият, по-висок и по-възрастен. Двамата гледаха към тях. Адвокатът вдигна ръка, за да накара Сали да спре, но тя вече беше спряла. Беше ги видяла преди него.

Мъжете останаха така за секунда и тогава по-младият извади ръката си от джоба и я насочи към Фин. Дори и в тъмното Фин можа да различи пистолета.

— Добра вечер, адвокатче.

Адвокатът позна гласа.

— Кевин?

— Точно така, задник. Още ли мислиш, че съм тъпак?

* * *

Коул остана неподвижен. Инструкциите на Иймън Макдугъл бяха ясни: той беше там само за да се увери, че Кевин няма да направи грешка. Време беше, каза му Макдугъл старши, синът да се научи какво е истинска отговорност. Време беше да стане истински мъж.

За Коул беше без значение. Така или иначе нещата щяха да стигнат до своя закономерен край. Ако беше писано да се развият така, добре тогава. Той стоеше точно зад Кевин. Младежът беше изскочил от улицата твърде рано и така остави прекалено голяма дистанция между тях и целта им. Може би това нямаше голямо значение предвид факта, че едната от жертвите беше младо момиче. При други обстоятелства обаче подобна грешка би могла да струва живота на Кевин. Това даваше на жертвите възможност да реагират — да побегнат или да приемат боя. Коул изрично му беше казал да почака, докато адвокатът и момичето минат покрай тях. Много по-лесно беше да ги нападнат отзад, отколкото да ги предупреждават. Макдугъл обаче изобщо не го слушаше. Беше надрусан. Движенията му бяха трескави и маниакални, дишането му беше затруднено.

Коул видя как Макдугъл издърпа назад ударника на пистолета. Грешка номер две.

— Не тук — каза му той. — В уличката.

Усети напрежение в действията му. Кевин размаха пистолета към Фин и момичето.

— Към уличката — нареди. — Адвокатът не се подчини. — Веднага — Кевин се прицели в главата на момичето. — Тръгвай или ще я застрелям.

— Пусни я да си върви — каза Фин.

— Като дойдеш в уличката.

Изражението на момичето се промени. Коул очакваше да види страх, самосъжаление — така реагираха повечето хора, когато видеха срещу себе си насочено дулото на пистолет. Не и тази обаче. Чертите ѝ

станаха по-твърди и по-сурови. Нямахме страх, само гняв. Той изпита възхищение от самообладанието ѝ. Тя погледна към адвоката, а той само поклати глава.

— Ще вървя — каза Фин.

— Не! — извика момичето.

— Всичко ще е наред — отвърна той.

— Тръгвай с него — нареди ѝ Макдугъл.

— Каза, че ще я пуснеш — протестира адвокатът.

— Да, ще я пусна, но не и преди да свърша с теб. Така ще съм сигурен, че няма да направиш някоя глупост. — Макдугъл сграбчи момичето и го бутна да върви към уличката. — Тръгвай!

Четиримата влязоха в уличката. Тъй като наредените покрай стената боклукчийски кофи не оставяха много свободно място, трябваше да минат в колона по един. Първи беше Фин, след него вървеше момичето, после Макдугъл и накрая Коул. Дишането на Коул беше спокойно, пулсът — нормален. За разлика от останалите.

След като минаха покрай кофите, уличката се разшири. Фин и момичето застанаха един до друг.

— Можем да поговорим за това — каза адвокатът.

Загуба на време и сили. Макдугъл не беше с достатъчно ясно съзнание, за да преговаря.

— За какво? — изхриптя Кевин. — За това, че продаде баща ми ли?

— Не знам за какво говориш.

— Има запис от видеокамерата! Да не мислиш, че съм толкова тъп! — Той се приближи и опря дулото на пистолета в брадичката на Фин. После го плъзна нагоре, докато дулото не се озова до лявата ноздра на адвоката. Натисна дулото и се наложи Фин да наклони назад главата си, за да не нарани носа му. — Още ли мислиш, че съм глупав?

Адвокатът преглътна тежко, но не започна да умолява Макдугъл. Само го погледна в очите и каза:

— Пусни момичето.

Макдугъл отстъпи назад, като държеше на прицел адвоката, и се изкиска:

— Не знаеше, нали? Не знаеше за камерата. Мислеше, че ще се измъкнеш, че ще ти се размине. Че ще откраднеш безнаказано

информация от баща ми и ще я предадеш на полицията. Мислеше, че той няма да разбере?

Коул забеляза как жилите на врата на Кевин се издуха. Както и да се развиеха събитията тази вечер, той лично щеше да се погрижи Кевин Макдугъл да напусне този свят. Нещастникът нямаше да оживее дълго на улицата дори и с протекцията на баща си.

— Пусни момичето да си върви — повтори Фин. — Не искам да гледа как умирам.

Макдугъл се изиска отново.

— Не, тя няма да гледа как умираш! — извика той. — Отстъпи крачка назад и насочи оръжието към момичето. — Ти ще гледаш как тя умира!

Фин застана пред Сали и протегна ръце.

— Не! — изкрещя. — Обеща да я пуснеш! — Потърси в очите на Макдугъл някакво съчувствие и жалост, но не откри нищо. Психопатът се беше надрусал и едва ли разсъждаваше трезво.

— Излъгах! — извика Макдугъл и продължи да се смее. — Схвана ли? Излъгах те!

Той стигна едва ли не до истерия. Ако беше сам, Фин можеше и да се справи с него. Каквито и наркотици да беше употребил, те направо бяха разяли мозъка му. Може би Макдугъл щеше да успее да натисне спусъка, но той щеше да избие ръката му настрани и да спаси Сали.

Вторият мъж обаче представляваше проблем. Беше по-възрастен, но висок и добре сложен. Нещо повече, реагира спокойно на случващото се. Държеше ръката си в джоба, вероятно стискаше собственото си оръжие. Изглежда и преди беше попадал в подобни ситуации, и нямаше намерение да изпада в паника. Именно той плашеше Фин.

— Не го прави — каза адвокатът. Може би, ако продължаваше да му говори, все още имаше някакъв шанс. Силно се съмняваше в това, но възможностите му за действие бяха изчерпани. — Чуй ме, Кевин, не съм им дал никаква информация за баща ти. Баща ти е в безопасност. Дадох им информация само за другите. Направих го, за да те изкарам от затвора. Беше част от плана ми. — Фин говореше бързо.

— Млъквай! — Макдугъл клатеше глава.

— Вярно е, Кевин. Защо според теб полицията не арестува Иймън? Те нямат нищо срещу него. Не прави това. Обади се на баща си, кажи му. Трябваше да го сторя, за да те измъкна.

— Млъкни, бе! — изкрещя Макдугъл с разтреперана ръка, като размахваше пистолета под носа на Фин. Адвокатът видя как показалецът на спусъка му побеля от натиска върху спусъка.

Последва силен гърмеж и Фин затвори очи. Инстинктивно вдигна ръце пред лицето си, за да се предпази, за да пипне раната, да спре кървенето и да опази невредима останалата част от тялото си.

Но лицето му очевидно беше непокътнато. Нямаше кръв, нито рана или болка.

Отвори очи и погледна към момчето. Кевин продължаваше да стои срещу него с насочено оръжие. Пистолетът беше толкова близо до лицето на Фин, че беше невъзможно да пропусне. Дори и надрусан, вероятността да не улучи беше близо до нулата.

И тогава Фин забеляза тънка кървава струйка, стичаща се от ъгъла на устата на Макдугъл. Струйката се спусна по бузата и покапа от брадичката му. Отначало кръвта течеше бавно, но скоро набра скорост и стана по-голяма, докато накрая от устата му потече цял поток и започна да пада върху обувките му.

Той се втренчи изненадано във Фин, сякаш не разбираше какво е станало.

Отекна втори изстрел. Този път куршумът го удари в тила и го събори по лице. Фин беше опръскан от кръв и мозъчна тъкан. Кевин се просна на земята със завъртяна под странен ъгъл ръка, с извит врат. Продължаваше да стиска оръжието. Адвокатът вдигна поглед към втория мъж. Онзи също беше извадил пистолет, от дулото на който се виеше тънка струя дим. Насочи пистолета към него.

— Недей — каза Фин.

Пистолетът продължи зловещо да стои насочен към него и за миг му се стори, че не вижда нищо друго. Колкото по-дълго гледаше към него, толкова по-голям му се струваше — огромен, масивен и тежък инструмент на съдбата. Цялата енергия на света беше концентрирана в тъмното дуло, което сочеше право към сърцето му.

Фин си наложи волята да премести погледа си върху лицето на мъжа. Беше по-възрастен, отколкото предполагаше. Имаше коса с цвят

на океанска буря и бледи и студени очи. Гледаше съсредоточено към Фин. Или може би не толкова към него, колкото през него.

— Не го прави — повтори адвокатът.

Ръката с пистолета потрепна, но оръжието не гръмна. Мъжът му махна с пистолета.

— Върви — каза.

— Какво?

— Върви си. Вземи момичето и се махай.

Фин протегна назад ръка и стисна дланта на Сали. Продължи да гледа към мъжа и бавно застана между момичето и пистолета.

Оръжието остана насочено към гърдите на Фин. Двамата със Сади заобиколиха мъжа, движейки се с гръб към тухлената стена. Той вървя назад с лице към мъжа, докато не достигнаха пресечната улица.

— Кой уби майка ми? — попита Фин.

Мъжът го погледна с недоумение.

— Какво?

— Кой уби майка ми, Елизабет Конър? Ти ли я уби?

След секунда объркването изчезна от лицето на въоръжения. Той кимна.

— Да — каза. — Аз бях. А сега върви.

— Защо? — попита адвокатът. После извика: — Защо?!

— Съжалявам — каза мъжът и най-накрая свали пистолета. — Аз започнах това. — Прибра оръжието в джоба си. — И сега е време аз да го завърша.

— Какво говориш? Как ще го завършиш? — Фин се изкушаваше да остане. Да иска отговори. Но Сали го дърпаше за ръката и тихо го молеше да тръгне, да избягат от опасността. — Бюканън ли беше? Той ли ти плати? — извика. — Той ли ти плати да убиеш майка ми?

— Вървете и не се обръщайте назад — отвърна мъжът.

Фин го изгледа със смесени чувства, после се обърна. Двамата със Сали затичаха обратно по улицата.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Беше минал един час, в който Коул свърши доста работа. Наближаваше полунощ, а всичко тепърва започваше. Той отвори мобилния си телефон и набра номера.

Иймън Макдугъл вдигна след първото позвъняване.

— Готово ли е? — попита той.

— Готово е. Трябва да се видим.

— Нека да чуя сина си.

— Не е с мен.

От другата страна на линията последва секундно мълчание.

— Къде е?

— Не ми каза, че искаш да го играя негова бавачка до края на вечерта.

— Как се справи той?

— Не говореше много.

— А Фин? — Макдугъл произнесе през зъби името на адвоката.

— Моли ли за пощада?

— Каза „моля“.

Мафиотът се изсмя зловещо:

— Хубаво! Копеле!

— Имаш ли информация от полицията?

— Още не. Но със сигурност трябва да имат нещо срещу мен.

Онези папки бяха мои. Защо Фин ще ме крие?

— Защото ти е адвокат.

— И какво от това? Адвокатите нямат чест.

— Трябва да се срещнем — повтори Коул.

— Утре?

— Не, не може да чака. Тази вечер.

— Защо?

— Имаше усложнения.

Тонът на Макдугъл стана твърд и остър:

— Какви усложнения?

— Не беше нещо, с което да не мога да се справя. Повече подробности ще ти дам, когато се видим.

— В офиса ми след половин час.

Коул затвори. Нямахте да е трудно да бъде след половин час в офиса на Макдугъл. Всъщност вече беше там. Намираше се там от четирийсет и пет минути. Иймън Макдугъл не беше глупав. За разлика от сина му. Но Макдугъл старши беше предпазлив и мнителен. Иначе нямаше да се задържи толкова дълго начело на подземния свят. Но Коул се беше задържал по-дълго и от него. Възнамеряваше да го надживее, пък било и с малко.

Над Саут Енд ръмеше ситен дъжд. Октомврийският вятър, който беше вилнял цял ден над брега на океана, неочаквано се премести на северозапад, връхлитайки града от север. Лонг лежеше в леглото на Расин, когато чуха тропането на дъждовните капки по перваза на прозореца. Расин стана и затвори прозореца, после остана загледана известно време в магистралата навън.

Той се обърна и се загледа в нея.

— Какво? — попита тя, без да се обръща.

— Нищо.

Тя се обърна. Беше облякла мъжка риза, на която бяха закопчани само две копчета и прикриваха само част от гърдите ѝ. Ризата не беше на Лонг.

— Не ми излизай с „нищо“. Разкажи ми.

— Защо съм тук ли?

— Сам си отговори. Идваш просто така, без да съм те канила...

Той легна по гръб.

— А ти защо ме пусна?

— Защото съм идиотка.

— Сериозно питам.

— Не ти ли изглеждам сериозна?

— В отдела не ме искат. Знаеш го, вече си чула да говорят.

Тя кимна:

— Да, чух.

— Тогава знаеш и че само търсят повод да ме изхвърлят от полицията.

— Не им давай повод.

— Дори и да не им дам, те ще си измислят. Наистина ли искаш да ти увисна като воденичен камък на шията, когато започна да потъвам? — Той отново се вгледа в ризата и си помисли за другите мъже, с които тя може би е спала. — Искам да ти кажа само, че ако искаш да си с ченге, тогава аз не съм подходящ за теб. Дните ми в полицията са преброени.

— Какво имаш предвид под „ако искаш да си с ченге“? Какво, по дяволите, трябва да означава това? Да не мислиш, че съм с теб само заради значката ти?

— Ходила си и с други ченгета.

— Майната ти. — Тя вдигна от пода панталона му и му го хвърли. — Обличай се и се махай!

Той мълчаливо си обу панталона.

— Аз работя с ченгета — каза ядосано тя. Вдигна ризата и също му я хвърли. — Затова прекарвам с ченгета повечето си време. Ходила съм с няколко. Ако това те притеснява, то си е твой проблем.

Той поклати глава:

— Не ме притеснява. Само не искам да те нараня.

— По доста странен начин го показваш.

Той си облече ризата.

— Утре ще излязат резултатите от ДНК теста на Бюканън. Ако се окаже, че е баща на Фин, ще трябва да го гоня до дупка. На много хора това няма да им хареса. И малкото твърда почва, която имам сега, ще се изплъзне изпод краката ми толкова бързо, че няма да разбере кога съм затынал до ушите.

— Е, и? Защо просто не го зарежеш, както биха сторили повечето на твое място? Откажи се и вероятно ще оцелееш в отдела.

Челюстта му неволно се стегна.

— Не мога да го направя. — Изглежда я загуби само като изрече тези думи. Може би така беше най-добре за всички. Определено за нея беше по-добре. — Съжалявам, но това е против принципите ми.

Тя се приближи и го погали по бузата.

— Ето затова те пуснах.

Той наведе глава.

— Опитах се да го спася — тихо изрече Лонг. — Джими. Наистина се опитах. Опитах се да го накарам да влезе отново в правия

път, но уви. През онази нощ той беше побеснял. Мислеше, че ще го издам, и беше обзет от паника. Извади пистолет.

Той чуваше ясно диханието й.

— Не си имал избор — отвърна тя.

— И на мен ми се иска да мисля, че е било така, но не съм сигурен. Трудно е, когато аз сам си го повтарям. Все едно че лъжа себе си.

Тя докосна брадичката му и повдигна главата му, за да го погледне в очите.

— Сега аз ти го казвам. Не си имал избор. Вече знам какво се е случило и не ме интересува какво говорят другите.

Той я гледаше право в очите. Желанието му да я предпази и да я защити влезе в смъртна схватка с желанието да бъде с нея. Мобилният му телефон иззвъня.

— Лонг — каза в апарата и слуша в продължение на почти четирийсет и пет секунди. През цялото време очите му не се отместиха от нейните. — Къде? — накрая попита. После затвори телефона и го прибра в джоба си.

— По работа ли? — попита го тя.

Той кимна.

— Кевин Макдугъл се е опитал да убие Скот Фин и момичето.

Расин вдиша дълбоко.

— Живи ли са?

— Да. Изглежда, Кевин дори не е успял да стреля по тях. Някой друг е застрелял него.

— Кой?

— Някакъв тип, който е бил с него. Фин не го познавал и не го бил виждал преди. На вид бил по-възрастен. С тъмни дрехи, сива коса и сиви очи.

— Твоят призрак.

Лонг сви рамене.

— Може би. Ако е той, тогава излиза, че моят призрак си е напълно жив.

* * *

Коул стоеше в сенките от другата страна на улицата, срещу офиса на Макдугъл в Челси. Наблюдаваше. Ирландецът щеше да действа предпазливо. Коул трябваше да разбере колко точно предпазливо. Именно в тази част от професията си той се беше усъвършенствал най-много. Именно това го отличаваше от другите наемни убийци. Този път обаче беше различно. Този път беше последен.

Първият мъж пристигна в дванайсет и двацет през нощта. Беше нисък и набит, с черна шапка, която го предпазваше от засилващия се дъжд. Сал Бранкачо. Коул го позна. Беше един от най-добрите хора на Макдугъл, което означаваше, че Макдугъл приема Коул съвсем насериозно. Сал огледа наоколо, след което тръгна към другия край на сградата, зае позиция зад няколко палети близо до водата. Беше добро място за наблюдение на вратата. Онзи край на сградата беше тъмен и неосветен и едва ли някой би го забелязал.

Макдугъл пристигна пет минути по-късно с големия си кадилак. Колата сви в паркинга. Кадилакът беше клекнал, дъното почти опираше асфалта. В него пътуваха трима мъже, доста едри и тежки, съдейки по накланянето. Отпред имаше двама, Макдугъл беше отзад.

Колата спря и блокира предната врата. Двама от мъжете слязоха — Макдугъл и мъжът, който седеше до шофьора. Самият шофьор остана вътре. Мафиотът се наведе до стъклото на шофьора и му даде последни инструкции. После се отправи към вратата. Преди да влезе, погледна към видеокамерата, монтирана високо. Същата камера, която беше заснела адвоката.

Коул изчака още десет минути, докато се увери, че няма да дойде никой друг. Така и стана. Значи бяха трима. Едни от най-добрите хора на Макдугъл, но въпреки това бяха само трима. Можеше да се справи с тях. Още повече, след като те мислеха, че елементът на изненадата е на тяхна страна. Тоест, щяха да са прекалено самоуверени. В неговия бранш от прекалената самоувереност до смъртта имаше само една крачка. Това беше фатален порок, който до този момент Коул успяваше да избягва.

* * *

Когато Лонг стигна Чарлстън, дъждът се беше усилил. Вятърът беше много силен — обръщаше боклукчийските кофи, разпиляваше съдържанието им, завърташе мокрите листа, които запушваха уличната канализация. В подножието на Бънкър Хил, там, където беше станало нападението, се образуваха големи локви. Самата уличка се беше превърнала в река, което правеше изследването на сцената на местопрестъплението почти невъзможно. Над трупа беше опъната палатка, но беше безполезно. Като да се опитваш да спреш потоп с лопата.

Фин и момичето седяха на една пейка под опъната тента встрани от уличката, на половин пресечка от мястото. Бяха ги обградили трима полицаи — за тяхна защита и за да не изчезнат. Никой не говореше. Нямаше приятелско бърбене, разпити, само тишина и недоверие.

Лонг се приближи, предпазвайки лицето си от дъжда.

— Господин Фин.

Адвокатът вдигна глава и въздъхна с облекчение:

— Слава богу, че дойдохте.

— Вие двамата добре ли сте?

Фин погледна към момичето и то му кимна. Сали изглеждаше по-спокойна и не толкова развълнувана. Адвокатът кимна на Лонг.

— Добре сме — отвърна. — Но заслугата за това не е ваша.

— Той се опита да ви убие ли?

— Да, искаше да убие и двама ни.

— Неблагодарен клиент. Какво се случи? Сметката за хонорара ли получи?

— На вас смешно ли ви се струва?

Лонг поклати глава.

— Само се опитвам да повиша настроението.

— Искате да повишите настроението? Тогава ми кажете, че сте арестували Джеймс Бюканън. Ако ли не, настроението ми ще си остане доста мрачно.

Детективът наведе глава и се вгледа в обувките си. Навесът предпазваше главата му суха, но краката му бяха мокри. Водата се стичаше в обувките му с всяко местене на краката.

— Смятате, че и сенаторът е замесен?

— Разбира се, че е замесен. Да не мислите, че Макдугъл ще убие собствения си син?

Лонг сви рамене.

— Вече нищо не ме учудва. Разкажете ми за втория мъж. Този, който е застрелял Кевин. Кой беше той?

— Не си разменихме визитни картички.

— Как изглеждаше?

— Висок, със сива коса и с тъмен костюм. По-възрастен.

— Нещо друго?

Адвокатът се изсмя горчиво:

— Само това видях. През повечето време погледът ми беше насочен към пистолета му. Искате ли описание?

Детективът погледна към момичето:

— Ами вие, госпожице? Видяхте ли нещо друго.

— Имаше белег — тихо отвърна тя. Фин се обърна към нея изненадан. — На челото. Беше във формата на буквата V.

— Сериозно ли? — попита адвокатът.

— Вие не го ли забелязахте? — попита Лонг.

— Не го забелязах. Пистолетът нямаше белег, сигурен съм.

— Каза ли нещо? — Детективът отправи въпроса си към момичето. Имаше повече доверие на нейната памет, отколкото на тази на адвоката.

Тя поклати глава:

— Не, само ни каза да си вървим.

— Защо?

— Какво, да не би да искате труповете сега да бяха три? — обади се Фин.

Лонг поклати глава.

— Не, но това щеше да е по-логично.

— Благодаря за загрижеността — отвърна Фин.

— Само помислете. Ако този тип е наистина този, за когото си мисля, той е професионалист. И няма скрупули. Убива хора от години и няма навика да оставя живи свидетели. Досега поне не е оставил. Обаче идва тук, застрелва човек в главата пред двама души, оставя ги добре да го разгледат и после ги пуска да си вървят. Защо?

Адвокатът поклати глава:

— Не знам. Сигурно не е намерил сили да застреля дете.

Лонг се изсмя.

— Повярвайте ми, не е това. — За миг тримата се умълчаха. Дъждът продължаваше да се лее върху тротоара. — Нещо друго каза ли?

Фин се навъси и избърса капките от лицето си.

— Каза, че той е започнал всичко.

Лонг се замисли.

— Какво е започнал?

— Че е убил майка ми. Оттук започнало всичко.

— Сигурен ли сте?

Фин кимна:

— Има логика.

— Може би. Само това ли? Нищо друго ли не спомена?

Фин помълча.

— Каза... — Той погледна Лонг в очите.

— Какво друго каза?

— Че щял да довърши започнатото.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Първият беше лесен. Сал Бранкачо си знаеше работата, но предполагаше, че той ще е ловецът, а не жертвата. Очакваше, че ще проследи незабелязано Коул до склада. Не можеше дори да предположи, че Коул ще го дебне в засада.

Когато се увери, че друг няма да дойде, убиецът незабелязано тръгна по улицата. После пресече при другия край на сградата на Мақдугъл и заобиколи отзад. Излезе в гръб на Бранкачо, който дебнеше зад ъгъла и беше насочил вниманието си към предната врата. Бранкачо държеше пистолета. Стоеше неподвижно зад колона от палети и чакаше.

Дъждът помогна. Лееше се като из ведро и шумът беше оглушителен, особено близо до брега. Така че трябва да викаш, за да те чуят.

Бранкачо носеше черна мушамена шапка, която закриваше ушите му. Коул беше сигурен, че единственото, което мафиотът чува, е усиленото ехо на падащите върху мушамата капки. Сал беше добър, но не чак толкова.

Изобщо не чу нищо, нямаше и най-малка представа, докато ножът не преряза гърлото му. С едно движение, бързо и безшумно. Догоре чак до челюстта, оттам назад към тилната част, за да е сигурно, че ако се опита да се съпротивлява, острието ще се забие още по-навътре и по-надълбоко.

Съпротива нямаше. Само тихо гъргорене и вдигнатите към гърлото ръце. Коул не видя лицето му, но не беше и необходимо. Беше го правил доста често и знаеше добре как изглежда. Очите се разширяват от ужас, устата се отваря широко, лицето се издува от липсата на въздух. После се появява линия на гърлото, тънка и тъмночервена. Всяко следващо движение предизвиква отделяне на тъканта и кръвта блика като фонтан, стича се по врата, пропива в ризата и продължава към гърдите. Докато краката престанат да държат тялото.

Всичко свърши бързо. Както винаги. Сал Бранкачо беше мъртъв, преди коленете му да се ударят в асфалта. Коул отстъпи от тялото и погледна към колата. Бранкачо вече не беше негова грижа. Той сам беше избрал живота си. Не можеше да си позволи да мисли повече за него. Освен това му предстоеше да свърши още работа.

Шофьорът се оказа по-голямо предизвикателство. Колата играеше ролята на метална защитна обвивка, което затрудняваше нападението с нож, освен ако нападателят не седеше на седалката зад шофьора. Нямаше как да се приближи незабелязано. Камерата, монтирана на върха на сградата, още повече усложняваше нещата. Коул предполагаше, че Макдугъл гледа на монитор изображението от камерата. Очакваше да види какво ще предприеме Коул.

Той отново заобиколи сградата отзад и излезе на улицата. Качи се в колата си и паркира на паркинга между предната врата и кадилака на Макдугъл, с лице към срещуположната страна, така че неговият прозорец да застане до прозореца на шофьора на кадилака. По този начин камерата не можеше да регистрира какво се случва с шофьора на Макдугъл.

Отвори вратата и слезе. Потупа джобовете на якето си, сякаш търсеше нещо. После почука на стъклото на шофьора. Шофьорът любопитно го погледна за миг, после свали стъклото.

— Да?

— Имам среща с Иймън Макдугъл — отвърна Коул, стремейки се да изглежда дружелюбно настроен, дори заговорнически.

— Знам — каза шофьорът.

— Имаш ли кибрит?

Шофьорът се намръщи. Дъждовните капки се стичаха от рамката на прозореца по ръкава му.

— Ще пушиш в тоя порой?

Коул поклати глава.

— Вътре.

Шофьорът потупа предния си джоб, после се протегна към седалката до него. Изпусна от очи Коул само за секунда, но и това беше достатъчно. Той бързо извади от якето деветмилиметровата си берета със заглушител. Натисна спусъка два пъти още преди шофьорът да се е обърнал. Два куршума в главата. Чу се звук, подобен на глух тътен. Не беше много тихо, но в дъжда едва ли някой от сградата щеше

да го чуе. Без заглушител изстрелите биха задействали алармата, но онези вътре в сградата и понятие нямаха, че навън става нещо нередно. Коул се изправи, козирува, сякаш за да благодари на мъртвия шофьор, само в случай че някой наблюдава чрез камерата в момента.

Опита да отвори вратата. Обикновено, когато имаше среща тук, Макдугъл оставяше вратата отключена. Това го улесняваше. Ако Макдугъл трябваше да му отвори, той щеше да провери шофьора и тогава щеше да се наложи Коул да реагира светкавично. Ако се стигнеше дотам, щеше да се оправи без проблем, но по-добре беше да свърши работата вътре. Щеше да е по-чисто.

Дръжката се завъртя лесно и вратата се отвори. Двама бяха готови, оставаха още двама. Беше на средата. След това можеше да се съсредоточи върху последната си задача. Прекрачи вътре.

Макдугъл гледаше на монитора изображението от камерата. Видя как Коул паркира до неговата кола. Можа само да различи темето му, когато се наведе да пита нещо Смити, личния шофьор на Макдугъл и бодигард на повикване. След по-малко от три секунди се изправи и влезе в сградата.

— Той е тук — каза ирландецът на Джейкъбс, който стоеше до него и също гледаше монитора. — Застани на позиция.

Джейкъбс отиде до вратата, която водеше към складовите помещения.

— Ще бъда зад вратата — каза той.

Макдугъл кимна.

— Изчакай няколко минути, след като влезе, и тогава действай. Разбра ли? Не прави нищо, освен ако не възникне проблем. Искам да знам за кого работи. Ако не ми каже, когато останем с него насаме, тогава ще се погрижим да го убедим да говори. Искам аз първи да се пробвам.

Джейкъбс отвори вратата и затвори от другата страна. Вратата беше евтина и тънка. Джейкъбс щеше да чува всичко, което става в кабинета, Сал — също. Макдугъл му беше наредил да проследи Коул вътре и да подслушва от вратата, водеща към приемната. Освен това Смити щеше да чака отвън в колата. Тримата щяха да се справят с един противник, пък дори и да беше с репутацията на Коул. Досега нямаше оживял след подобна акция.

Макдугъл седна зад бюрото и зачака.

Коул влезе бавно и предпазливо в приемната. Имаше един гардероб и той го отвори, за да се увери, че е празен. Надникна зад бюрото на секретарката. Никой. Четири врати водеха към тесния коридор пред кабинета на Макдугъл. Една врата водеше навън, втора — към тоалетната. През третата се влизаше в кабинета на Макдугъл, а през последната се стигаше до складовите помещения.

Той извади пистолета, махна заглушителя и го прибра в джоба. Сега от първостепенно значение бяха точността и бързината, не тишината. Прибра оръжието в раменния кобур, който остави откопчан. Беше необходимо минимално усилие да го извади. Почука на вратата на кабинета.

— Влез — провикна се Макдугъл отвътре.

Той отвори и влезе. Иймън седеше зад бюрото си, подпрял лакът на бюрото, а другата ръка държеше в скута си скрита. Коул му хвърли бърз поглед, после огледа стаята. Бяха само двамата и в помещението нямаше големи шкафове. Едно канапе беше поставено до стената, но зад него нямаше място да се скрие възрастен човек. Оставаше само вратата, която водеше към складовете, която се отваряше навътре.

Ако не друго, поне сега имаше доста добра представа кой къде се е скрил.

— Поздравления — каза Макдугъл.

Коул пристъпи вътре и застана пред канапето, за да реагира веднага, когато вратата за складовете се отвори.

— За какво?

— За добре свършената работа. Току-що разговарях с Кевин.

Убиецът се контролираше великолепно.

— Къде е той?

— В апартамента си. — Коул забеляза, че Макдугъл го гледа много внимателно и следи за реакциите му. Не го беше грижа. Беше играл тази игра достатъчно дълго, за да се издаде толкова нелепо. — Ще се обади след няколко минути. Говореше като истински мъж. Нямам думи да опиша колко съм ти благодарен.

Коул запази каменното си изражение и не показва нищо — нито изненада, нито емоции.

— Понякога се случва.

— Така е. Първото убийство. Осъзнаваш, че имаш власт над живота и че смъртта е всемогъща. Спомням си моя първи път. Беше в Ирландия. Аз бях малък, на не повече от четиринайсет. Томи О'Дий. Едно местно момче, което ми дължеше пари. — Макдугъл се изкиска зловещо. — Бях много уплашен, целият бях потен. Не исках да го правя. Но щом го направих, си дадох сметка, че оттук нататък съм способен на всичко. Нямаше нещо, което да искам и да не мога да постигна, и програмирах мозъка си по този начин. Тогава заминах за Щатите.

Коул го гледаше в очите, но не изпускаше с периферното си зрение и ръката под бюрото.

— Спомняш ли си твоя първи път? — попита го Макдугъл.

Той си припомни майка си и нейната смърт по време на раждане. Как кръвта ѝ е изтекла, докато се е раждал.

— Не — отговори. — Не си спомням.

— Не си ли спомняш? — реагира изненадано мафиотът. — Е, сигурно, като си пратил толкова хора на оня свят, вече си претръпнал. За теб предполагам, е като да смачкаш муха. Колко са общо? Двайсет?

Коул замълча.

— Петдесет? Сто?

— Дошъл съм да говорим за друго.

— Ще говорим. — Макдугъл се наведе напред. Едната му ръка остана под бюрото. — По телефона каза, че имало усложнения.

Коул кимна бавно.

— Усложнения. Адвокатът каза, че не е дал никаква информация на полицията.

Иймън изръмжа саркастично.

— Имаме го на записа, ясно се вижда как влиза с взлом в сградата и после излиза с папките. Знаем, че го е направил. Искал е да се спаси.

— Той не отрече, че е влизал с взлом. Каза, че е дал информация само за другите, но не и за теб. Обясни, че само така е можел да отърве Кевин от затвора.

— Ти повярва ли му?

Коул кимна.

— Не е ли иронично, а? — Макдугъл стана сериозен. — Но все пак го уби, нали? Не го пусна да избяга, нали?

— Кевин го уби. Ти нали вече си говорил с него?

По лицето на мафията премина сянка на съмнение.

— Да, разговарях. Той ще ми звъне до няколко минути. — Макдугъл продължаваше да го гледа изпитателно, докато говореше.

— Да, вече ми каза.

Настъпи тягостна тишина.

— Други усложнения? — попита Иймън.

Коул поклати глава.

— Не, други нямаше.

— За какво друго искаше да говорим?

— Аз излизам от играта, приключих.

— Наех те да изпълниш една задача.

— Да, и аз я изпълних.

— Изпълни я, кога?

— Изпълних я. — Коул скръсти ръце пред гърдите си, така че дясната му длан да е върху ръкохватката на пистолета в раменния кобур под якето. — Ти ме нае да се погрижа за онази Конър. Аз го направих. Полицията не откри нищо. Погрижих се и за жената в Ню Хемпшир. После се погрижих за адвоката. Край, приключих.

— Полицията разпитва и задава въпроси за мен. Задават въпроси за връзките ми с Бюканън. — Макдугъл забарабани с пръсти по бюрото. — А аз точно това се опитвах да предотвратя.

— Трябваше да внимаваш повече.

— Или може би ти не си си свършил работата.

— Аз свърших работата. Свърших с работата ми за теб.

— Така ли? Сега за друг ли работиш? Това ли е? Може би нашият добър сенатор ти е предложил повече? Може би си мислиш, че ще можеш да ме продадеш и да си спасиш задника? — Пръстите спряха да барабанят. — Така ли мислиш?

— Мисля, че гледаш прекалено много филми. И мисля, че приключихме с разговора.

В този миг извън телефонът. Никой от двамата не погледна към апарата. Бяха приковали погледите се един в друг. Макдугъл взе слушалката, без да отмества очи от Коул.

— Ало? — Последва пауза. — Кевин, ти ли си? — попита, все още съсредоточен върху другия мъж. — Той е тук. — Макдугъл подаде слушалката на Коул, който обаче отказа да я вземе. Остана със скръстени ръце, с ръка на оръжието. Пръстите му обхванаха дръжката. — Не искаш ли да говориш с него? — попита го Иймън. — Коул не отговори, но мускулите му бяха стегнати като бойна пружина.

Макдугъл изпусна слушалката.

— Той е мъртъв, така ли? Убил си сина ми.

Двамата скочиха едновременно. Коул извади ръката си от якето точно когато ръката на мафията се изстреля изпод бюрото. Беше като сцена от филм за Дивия Запад. С тази разлика, че Макдугъл беше седнал, което го поставяше в неизгодна позиция. Това беше фатална грешка. Двамата натиснаха спусъците само за някакви си части от секундата. Подобен отрязък от време не можеше да се измери от стандартен хронометър, но беше достатъчен да даде на единия от двамата надмощие. Куршумът на Коул уцели Макдугъл в челото още докато последният стреляше. Главата на Макдугъл отхвъркна назад и това повлия на изстрела му. Не беше достатъчно да го спре да стреля, но достатъчно да отклони посоката на стрелбата. Куршумът, който беше предназначен за гърдите на Коул, го удари в мускула на лявото рамо.

Двата изстрела, произведени почти едновременно в тесния кабинет, създадоха оглушителен гръм. Коул превъзмогна звука, а също и болката в рамото. Извъртя се светкавично към другата врата, като леко се наклони наляво.

Беше планирано перфектно. Последният човек на Макдугъл се показва на вратата, щом чу стрелбата. Вратата се отвори навътре и мъжът влезе с насочен пистолет. Но Коул беше застанал така, че да бъде зад вратата, когато се отвори. Прицели се в центъра на тънкия талашит и стреля няколко пъти в бърза последователност.

Вратата се разтресе и той чу познатото пъшкане и стонове, характерни за огнестрелните рани в областта на гръдния кош. Последва глухо тупване. Вратата се залюля и се блъсна в стената на кабинета. Мъжът лежеше на пода с окървавено яке. От носа му излизаше тънка тъмночервена струйка. Гърдите му хриптяха, докато се мъчеше да си поеме въздух.

Мъжът продължаваше да стиска пистолета. Вдигна очи и когато видя Коул, се опита да вдигна оръжието. Ръката потрепери, но силите бързо го напуснаха.

Коул се приближи и стъпи върху ръката. Усети как пръстите изпукаха под тежестта му, попаднали в капан между тежката обувка, ръкохватката на пистолета и пода. Мъжът на пода изскимтя от болка. За Коул беше удивително как въпреки многобройните огнестрелни рани човешкото тяло продължаваше да функционира и да разпознава източника на болката.

Мъжът отправи към убиеца умоляващ поглед.

Той срещна погледа му и поклати глава.

Вдигна пистолета и стреля в челото му.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лонг не се прибра у дома.

Не му даваха мира думите на Фин: „Каза, че щял да довърши започнатото.“

Каквото и да беше то, щеше да се случи много скоро.

Той отиде до детективския отдел, където в продължение на почти десет години беше стояло бюрото му. Сградата беше полупразна. Нямаше много движение из града по това време на денонощието. През нощта участъкът заприличваше на пространство, сякаш пренесло се от отвъдното. Създаваше се чувство за празнота, за усамотеност, напълно в унисон с неговото настроение.

Той застана до прозореца и се загледа в улицата. Продължаваше да вали и уличните лампи хвърляха отблясъци върху мокрия асфалт, които приличаха на диаманти. Постоянното свирене на мокри автомобилни гуми по улиците приличаше на бученето на морски вълни. Накара го да си припомни океана и Нантъкет Бийч, където като дете ходеше на почивка всяко лято. Отсядаха в един стар хотел точно до плажа, на петстотин метра от шумните барове и заведения. Все едно че бяха в рая. Беше чисто и красиво — в контраст с бруталността и насилието в останалата част от живота им. Шумът на вълните образуваше един спокоен и приспивен ритъм, който действаше релаксиращо на всички им.

Автомобилните гуми, преминаващи през локвите, бяха бледо подобие и слаб заместител на онази отминала идилия.

Нечия ръка го докосна по рамото.

— Добре ли си?

Обърна се. Беше Расин.

— Да — отвърна. — А ти?

Тя сви рамене.

— Предположих, че ще дойдеш тук.

— Нямах къде другаде да отида. — Щом изрече тези думи, осъзна значението им.

— Знам.

— Кевин Макдугъл е мъртъв.

— Чух. — Тя свали ръката си от рамото му и се облегна на бюрото. — Ще става и по-лошо, нали?

Той кимна, отиде до нея и също се облегна на бюрото. Дватама стояха един до друг, загледани през прозореца. Навън проблеснаха мигащите светлини на патрулна кола.

— Мога ли да помогна с нещо?

Той се замисли, после поклати глава:

— Не знам дали изобщо някой може да помогне с нещо.

* * *

Коул се прибра в таванския си апартамент, без да привлича внимание. Скоро щяха да обявят мащабно издирване за главата му. Адвокатът и момичето щяха да дадат пълно описание и до сутринта всяко ченге на улицата щеше да разполага с фоторобот, който щеше да е толкова подробен, че с нищо нямаше да се отличава от фотография. Пое сериозен риск, като ги пусна да си вървят. Но нямаше избор. Дали?

Свали ризата си. Левият ръкав беше пропит от кръв, а на рамото му зееше тъмночервена дупка. Кървенето беше отслабнало, но не беше и спряло. Коул имаше късмет. Ако куршумът беше улучил костта, това щеше да намали значително подвижността му и изпълнението на последната му задача щеше да стане значително по-трудно.

Той извади една купа и комплект за първа помощ. Напълни купата със спирт. В комплекта имаше игла и хирургичен конец. Натопи ги в спирта, после натопи и една чиста кърпа и почисти с нея раната. От спирта усети болка като от изгаряне. Повърхностно изгаряне. Не онзи шок, който се получаваше, когато раната е по-сериозна.

Щом почисти раната, вдяна конца в иглата и заши раната. На няколко пъти трябваше да попие кръвта, но когато свърши, тя започна да се съсирва. Наложил превръзка отгоре и си облече чисто бельо.

Седна на ръба на леглото и тежко вдиша. Опита се да си спомни кога за последен път е спал пълноценно. Беше твърде отдавна. И тази нощ нямаше да е изключение. Трябваше да си събере багажа. До обяд

на другия ден планираше да е далеч от Бостън. Пътуване със самолет беше изключено. Твърде много полиция имаше по летищата. Щеше да излезе от града с кола и да се отпрати на запад. Да кара, докато не капне от умора, а после да намери мотел край магистралата, в който да пренощува. Евтин мотел — от онези, в които не задаваха въпроси и където се предполагаше, че всеки бяга от някого. От съпругата, от живота. След като си отпочинеше добре, щеше да мисли какво да прави по-нататък. Колкото и да му беше тъжно, щеше да захвърли колата и да намери някоя друга. Нещо по-характерно за Средния Запад, което да не се набива на очи. Но първо трябваше да завърши започнатото, да изпълни и последната задача.

Бързо си опакова багажа. Взе само най-необходимото. Когато натовари куфара, погледна в джоба му, където държеше снимките. Изкуши се да ги извади отново. До съвсем скоро изкарваше доста дълго, без да ги гледа, и душевната болка почти беше изчезнала. Не напълно, но раната беше зараснала до такава степен, че болката сякаш вече я нямаше. Разбира се, това не беше вярно. Болката се беше таила през цялото време. Чакаше да го сграбчи при първа възможност. Чакаше раната да се разтвори отново.

Остави фотографите на мястото им. Щеше да има достатъчно време да ги гледа. Щеше да има достатъчно време да се изправи пред миналото си, след като изчезнеше оттук. Но в момента беше необходимо да се концентрира върху задачата.

Ранното утро беше идеално за удар — няколко часа преди изгрев-слънце. По това време щеше да има най-добри шансове да проникне незабелязано в къщата. Щом се озовеше вътре, щеше да намери начин да спипа жертвата насаме. Трябваше му време. Трябваше да му обясни ясно как стоят нещата. А това изискваше уединение с жертвата.

След като опакова куфара и се облече, той почисти жилището си — почисти го така, както беше чистил хиляди помещения през продължителната си кариера. Щяха да дойдат да го търсят. Полицията, федералните. Хората на Макдугъл. Други. По-добре беше да не им оставя никакви следи и да не им помага по никакъв начин.

Щом свърши, той огледа апартамента си. Помъчи се да си спомни колко време е живял тук, но не можа. Десет, може би петнайсет години. За някои цяла вечност. За него — миг от живота.

Изключи лампата и заключи вратата. Нямах да се връща тук.
Никога.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Опитай се да поспиш — каза Фин.

Сали го погледна. Беше седнала на канапето в хола, свила колене до брадичката си.

— Шегуваш ли се?

— Поне опитай.

Лиса и Козловски седяха на високите табуретки при кухненския плот. Бяха дошли веднага щом Фин им се обади и им разказа за случилото се.

— Остави я — каза Лиса.

Фин стоеше прав и се обърна към нея, за миг готов да спори. Но нямаше сили. Само кимна и отпусна рамене.

— Поне сега знаеш — добави секретарката му. — И това е нещо.

— Нищо не знам.

— Знаеш кой е убил майка ти. Нали за това беше всичко?

Той поклати глава.

— Не знам кой я е убил.

— Мъжът от уличката. Нали така ти е казал.

— Той е бил само изпълнителят. Не знам кой му е възложил да го стори. Бюканън, може би Иймън. Може би и двамата. Макар и той да е бил физическият извършител, някой друг е дърпал конците. Трябва да разбере кой.

— Ти си луд — отвърна Лиса. — По-добре се откажи.

— Да се откажа? Кевин Макдугъл се опита да ме убие. Опита се да убие Сали. Някакъв тип му пръсна главата. Според теб е без значение защо го е направил?

— Точно така. Не мисля, че това има значение. В момента единственото, което е от значение за мен, е, че ти и Сали сте живи. Не знам защо онзи ви е пуснал да си вървите, но следващия път може и да нямате същия късмет. — Лиса повиши тон и бебето в люлката се размърда. Тя се протегна и го погали по главичката, след което понижи глас: — Трябва да се съсредоточиш върху важните неща.

— Това е важно — намеси се Сали.

Тримата възрастни се вторачиха едновременно в нея.

— Важно е, защото не искам да се страхувам до края на живота си. Единственото, което научих от мястото, където израснах, е, че подобна мръсотия не отминава просто така. Щом някой се е опитал да ме убие веднъж, ще го стори отново. По-лесно е да реагираш, когато виждаш юмука на противника. Ако Фин се откаже сега, те отново ще се върнат. Може би не тази седмица, но някой друг път.

Настъпи мълчание. Дъждът барабанеше безжалостно по стъклата на прозорците. Бебето тихо избърбори.

— Ти какво мислиш? — обърна се Фин към Козловски.

— Ако ще караш докрай, моят съвет е да не се захващаш с Иймън. Синът му беше убит. Стой настрана от него. Няма да те посрещне с отворени обятия, а ти няма да можеш да получиш информация от него.

— Добро предположение.

— Остава само Бюканън.

— Той също отчаяно иска да ме накара да се откажа. Цъфна тук с няколко души от охраната си. Трябва да е доста важно за него, за да се реши на подобно нещо. Освен това ясно ми даде да разбере, че няма намерение да ми дава каквато и да било информация. Никога няма да признае, че ми е баща, дори и в действителност да е така.

— Не е необходимо да си признава. В полицията в момента провеждат ДНК тестове и ще могат да определят със сигурност дали ти е баща. От него искай да ти каже какво се е случило с майка ти. Необходимо е да разберем дали той има нещо общо с това.

— И мислиш, че просто ей така ще ми сподели?

— Може би. Ако го убедиш, че няма да отидеш при ченгетата. — Козловски го погледна изкосо. — Нека те попитам нещо. Какво ще направиш, ако се окаже, че той ти е баща и той е наредил да убият майка ти? Ще го предадеш ли на полицията?

Въпросът свари Фин неподготвен.

— Не знам — отвърна. — Не съм мислил толкова напред във времето.

— Не е никак напред във времето. Дори е много близо.

Фин се замисли.

— Не го познавам какъв е като човек. Защо трябва да съм честен и лоялен към него?

— Ти и майка си не познаваше, но изглежда изпитваш някакво чувство на лоялност към нея.

— Но той ме е изоставил, зарязал ме е.

— Както и майка ти.

— С нея е по-различно.

— Защо?

Адвокатът въздъхна.

— Не знам. Може и да не е.

— Ако той наистина ти е баща, би ли се съгласил да го вкарат в затвора? За добро или лошо, вие сте от една кръв.

Фин затвори очи.

— Не знам. Ще го гледам в очите, когато ми го съобщи. До тогава няма как да знам.

Козловски погледна часовника си.

— Е, трябва да се приготвиш. Защото този момент ще настъпи след няколко часа. Рано сутринта първо отиваме там.

* * *

Коул остави колата си на върха на Бийкън Хил, на една пресечка от имението на Бюканън на Луисбърг Скуеър. Може би щяха да го глобят за неразрешено паркиране, но пък нямаше да му сложат скоба. Освен това на полицията щеше да ѝ е необходим поне един ден, за да свърже данните от фиша със случилото се в имението. А дотогава той щеше да е зарязал някъде колата.

Тръгна по Пинкни Стрийт в посока към площада. Това му даваше отлична видимост към имението на Бюканън. Беше четири и петнайсет сутринта. Дъждът беше спрял и улиците бяха мокри, отразяваха светлините на уличните лампи и на луната. Кварталът беше тих и спокоен, дъждът сякаш беше залепил падналите листа по тротоарите.

Той зави в малка уличка, която беше пряка на Пинкни и минаваше зад къщата. Знаеше, че Бюканън е разположил охрана, но пазачите най-вероятно щяха да стоят на пост пред входната врата.

Може би щяха да патрулират около къщата на всеки час, но със сигурност не по-често. Колкото и парадоксално да беше, охраната разчиташе на точните графици и планове за разстановка на силите. Това обаче позволяваше на вещите и запознатите с този стил на работа да преодоляват охраната с лекота. Повечето „специалисти“ по сигурността страдаха от ужасно твърдоглавие и липса на гъвкавост, което даваше възможност да се откриват пропуски в системата.

Имението беше отделено от уличката с дървена ограда, висока около два метра, и две порти. Коул надникна над оградата и видя, че едната от портите води към верандата на кухнята. Втората порта водеше към другата страна на кухнята, където до тухлената стена бяха подредени няколко боклукчийски кофи и имаше тясна пътека за минаване.

Той прескочи оградата при гаража. Пътеката беше блокирана в единия край от улицата, а в другия — от къщата. Виждаше се само от кухнята, и то не цялата. По това време на денонощието едва ли щеше да е проблем. Разполагаше с достатъчно време, макар и да не възнамеряваше да протака до безкрай. Колкото по-бързо влезеше вътре, толкова по-добре щеше да е.

Вратата на кухнята беше много стара. Архитектите обичаха да реставрират колкото се може повече елементи от старите къщи. Като тази, която очевидно беше ремонтирана, но със запазване на автентичността, което придаваше на сградата единство на архитектурния ансамбъл. От друга страна, бяха повишени енергийната ефективност и сигурността.

Коул извади малкия кожен калъф с шперцове. Отключи бравата за трийсет секунди. Преди да завърти дръжката, извади и малко устройство с дисплей и два кабела, завършващи с клеми накрая. Беше полезно устройство — можеше да обезврежда кодовете за алармата на повечето съвременни модели алармени системи. Трябваше само да отвори капака на панела и да закачи клемите върху правилните жици в таблото до една минута, след като влезе.

Завъртя дръжката и влезе вътре. Таблото на алармата беше монтирано точно зад ъгъла, в малък килер. Намери го за пет секунди. Значи му оставаха петдесет и пет. Предостатъчно време.

Извади малка отвертка и се зае с пластмасовия капак. Забеляза обаче, че таблото не мига и не се чува познатото електронно

отброяване на секундите. Вгледа се по-отблизо и видя, че алармата изобщо не е била задействана. Не беше нещо необичайно. Повечето хора се успокояваха само от факта, че разполагат с алармена система, и рядко я включваха.

Коул прибра инструментите и огледа кухнята. Бледата лунна светлина, идваща от проясняващото се небе, му беше достатъчна. Помещението беше огромно, по-голямо и от стария му апартамент. Остана така за миг и се послуша. Впрегна всичките си сетива, за да придобие пълна представа за къщата. Когато се увери, че е напипал пулса на сградата, тръгна бързо и тихо напред. Провери всичките помещения на първия етаж, след което тръгна нагоре по стълбите.

Долови движение в стаята вдясно от стълбищната площадка на втория етаж. В дъното на дълъг коридор светеше лампа и се чуваше прелистване на страници или шумолене на хартия. Коул се насочи наляво, като провери всички останали стаи на етажа. После тръгна към светлината.

През процепа между рамката и вратата видя сенатора да преглежда някакви документи на бюрото. Светлината идваше от настолната лампа на бюрото. Сенаторът беше с гръб към Коул, щорите на прозорците бяха спуснати.

Коул извади пистолета. В този миг Бюканън започна да се обръща. Убиецът се скри зад вратата отново и се послуша. Чу как Бюканън стана и дървеният стол изскърца. Тръгна из стаята. Включи друга лампа, този път по-силна. Миг по-късно Коул чу характерното тропане на тоалетна чиния.

Бързо влезе вътре. Вратата на тоалетната беше отворена. Бюканън стоеше пред тоалетната чиния с ръце под кръста. Косата му беше разрошена, нямаше и спомен от пригладената прическа.

Коул тръгна към тоалетната и вдигна оръжието, така че върхът на заглушителя се опря в основата на черепа на жертвата. Бюканън застина, гърбът му се стегна от напрежение.

— Господин Коул, предполагам — каза сенаторът, без да се обръща.

— Не мърдай.

— Не бих си го и помислил. Ще имате ли нещо против, ако си закопчая панталона?

— Да.

Бюканън си пое дълбоко въздух. Сякаш малко дете изпитваше търпението му и сега той се мъчеше да запази самообладание, за да се справи с него.

— Няма значение колко ви плащат, аз ще платя повече — каза сенаторът. — Много повече.

Коул се вбеси, но не го показа. Само притисна по-силно дулото към врата на мъжа и го принуди да наведе главата си.

— Кой каза, че ми плащат?

Нещо в стойката на Бюканън се промени и Коул го усети. Той беше от хората, свикнали да решават всякакви проблеми, да преодоляват всякакви неприятности с пари и с връзки. За първи път в живота си Джеймс Бюканън осъзнаваше, че е попаднал в ситуация, която беше неподвластна на неговия контрол.

— Моля ви — каза с леко треперещ глас. За първи път у него пролича слабост. — Моля ви, можем да го обсъдим.

Коул отслаби натиска.

— Можем — съгласи се. — Аз ще говоря, а ти ще ме слушаш. Ще говорим, докато ти не разбереш какво си направил, докато не разбереш защо съм дошъл тук. После, когато свършим с разговорите, аз ще те убия. — Наведе се до ухото му и тихо добави: — Искан да го знаеш, преди да сме започнали.

* * *

В седем часа телефонът на бюрото на Лонг иззвъня. Той беше седнал в стола си, подпрял глава с ръце, и преглеждаше записките си от разследването. Расин седеше на стола до бюрото. Отделът тъкмо се пробуждаше и хората започваха да идват на работа, но все още беше тихо. Затова телефонът стресна и двама им.

Лонг вдигна слушалката.

— Детектив Лонг... Сигурен ли си? Добре, благодаря ти, Джо. Благодаря ти за добрата работа. — Лонг затвори. Расин го погледна с вдигнати вежди. — От лабораторията — каза той. — Пробите съвпадат. Бюканън е баща на Скот Фин.

Тя подсвирна тихо.

— Фин беше прав.

Той кимна.

— Да, така е.

— И какви ще са последиците?

— Не знам.

Телефонът на бюрото звънна отново. Лонг погледна изненадано към апарата и вдигна.

— Ало?

— Лонг ли е на телефона? — попита някой от другата страна на линията. Гласът се чуваше доста тихо, вероятно беше мобилен телефон със слабо покритие на сигнала. Околните шумове заглушаваха гласа.

— Да, Лонг е.

— Обажда се детектив Ънгър от Челси. Дочух, че работите по някакъв случай, в който е замесен Иймън Макдугъл. Вярно ли е?

— Вярно е. Снощи бях в Чарлстън, след като синът му Кевин беше очистен. Може да се наложи да го държите изкъсо известно време.

— Да, ами... това няма да е необходимо. Няма къде да избяга вече.

— Какво искате да кажете?

— Някой вече се е погрижил за Макдугъл миналата нощ, може би рано тази сутрин. Трима от хората му също са убити тук, в офиса му. По дяволите, тук е имало цяло клане.

Лонг не знаеше какво да отговори.

— Знаете ли кой го е направил?

— Още не. Понеже разбрах, че вие работите по случая с Макдугъл, надявах се да споделите с мен вашите версии за случилото се.

Детективът се замисли.

— Може би — каза, — но първо трябва да проверя нещо. Става ли?

— Както кажете. Аз няма къде да се даяна, нито Макдугъл. Само ще ви помоля да се свържете с мен при първа възможност. Много бихме искали да разкрием това убийство. Не е никак добре, когато подобни гадости се случват в района ти, а ти си с вързани ръце и не знаеш кого да арестуващ. Не че имам нещо против смъртта на Макдугъл. Едно главоболие по-малко. За бога, част от мен още иска да намери човека, който го е сторил, и да му благодари.

— Ще ви се обадя веднага щом мога — отвърна Лонг и затвори.
После се обърна към Расин: — Макдугъл е мъртъв.

— Иймън?

Той кимна.

— Мили Боже! Какво означава това?

— Означава, че веднага трябва да стигна до имението на Бюканън.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

В седем и петнайсет същата сутрин Скот Фин и Том Козловски слязоха от малкия кабриолет, паркиран пред къщата на Бюканън на Луисбърг Скуеър. Спряха се за миг и огледаха внушителното имение, преди да се приближат. Вървяха бавно, все едно че искаха да отложат неизбежното. През цялото време ги наблюдаваше мъж в костюм и с черни очила, застанал на стълбите пред външната врата. Спряха се две стъпала преди площадката. Позицията беше тактически неизгодна. Фин със задоволство отбеляза за себе си, че бодигардът на пост не беше от онези, с които вече бяха имали нещастieto да се срещнат. Разговорът можеше да мине и гладко.

— Трябва да се срещнем със сенатор Бюканън — каза.

Мъжът поклати глава.

— Той нареди да не го безпокоят тази сутрин. Отложи всичките си ангажименти и срещи.

— Ние нямаме точен час — намеси се Козловски. — А значи нас не ни е отменял.

— Съжалявам, сър — каза гардът. — Не мога да ви помогна. — Беше млад и изнервен. Вероятно беше кандидатствал в полицейската академия и се беше провалил на теста. Говореше с маниера на човек, който иска да е полицай, но без онази увереност, която идва със службата в органите на реда.

— Той ще иска да говори с нас — каза Фин. — И много ще се ядоса, ако не го повикате. Кажете му, че е дошъл Скот Фин и иска да говори за сделката, която сенаторът му е предложил онзи ден.

— Не мога, сър — отвърна младият мъж, макар неуверено. — Сенаторът даде изрични заповеди да не бъде обезпокояван.

— Лично ли говорихте с него? — попита Козловски.

Бодигардът бавно поклати глава.

— Аз дойдох преди петнайсет минути. Обадил се е в пет и трийсет и е казал на колегата, който беше на смяна преди мен. Изглежда е бил буден през нощта.

— Сигурно се е развълнувал от вчерашния разговор с теб — каза Козловски на Фин, после отново се обърна към охраната: — Вероятно се досещате, че имаме да обсъждаме с него доста важни неща. Защо просто не му звъннете и не му кажете, че сме тук?

Пазачът се поколеба. Отново се притесни.

— Не мога. — Не прозвуча много убедително. Фин и Козловски продължиха да го гледат настойчиво. — Сериозно ви говоря, може да ме уволнят.

— Може да те уволнят във всички случаи — отвърна бившето ченге. — Зависи дали ще направиш правилна преценка.

Охранителят погледна интеркома, после пак към Козловски. Искаше да каже нещо, но в този момент друга кола влезе в имението и спря право пред входа. Беше седан американско производство. Дори и да нямаше синя лампа на покрива, веднага стана ясно, че колата е полицейска. От нея слезе детектив Лонг.

— Как мислиш, добра или лоша новина? — попита Фин Козловски.

Козловски поклати глава.

— Никога не е на добро, когато ченгетата пристигат толкова рано сутринта.

— Какво правите тук? — попита ги Лонг.

— Имам някои идеи за подобряване на здравната система — отговори бившият му колега.

— Много смешно.

— Е, какво? Нали е сенатор от моя щат?

— Трябва да говоря с него — каза детективът. — Вие двамата не можете да присъствате. Това е част от разследването.

— Нещо ново ли има? — попита адвокатът.

Лонг го изгледа ядосано, но не отговори.

— Ако си спомняте, първо дойдохте при мен и поискахте да дам кръв — продължи Фин. — И сега не искате да ми кажете?

— Резултатът е положителен — отвърна Лонг. — От лабораторията ми се обадиха преди половин час. Вие сте негов син.

— Без майтап.

— Без майтап.

Всички млъкнаха. Противоречиви чувства се изписаха на лицето на Фин — свидетелство за вътрешната му борба. Лонг се запита какво

ли е да изпиташ подобно нещо след четири десетилетия и половина на неведение. Повечето хора биха се сринали психически. Адвокатът само пребледня.

— Трябва да си вървите — повтори детективът.

— Добре — отвърна Фин, но нито той, нито Козловски се помръдна.

Лонг се изкачи по стъпалата покрай Фин и Козловски и застана най-отгоре на площадката редом до бодигарда. Без да обръща внимание на младежа, понечи да натисне интеркома.

— Не може! — протестира гардът и спря ръката на детектива. Лонг се обърна към него, сграбчи го и го блъсна във вратата.

— На кого вдигаш ръка? На полицай? Повярвай ми, не е добре за теб да се месиш в официално полицейско разследване. — Пусна мъжа и отново се обърна към интеркома.

— Той не иска да го безпокоят — обади се отново бодигардът, след като се изкашля. — Отмени всичките си срещи за сутринта.

— Добре, значи е свободен — отвърна Лонг. — Както и да го мислиш, той ще трябва да говори с мен. — Отново натисна бутона на звънеца. — Сенатор Бюканън, аз съм детектив Лонг. Моля, отворете. Трябва да обсъдя важен въпрос с вас.

Отговор не последва. Четиримата се вторачиха в уредбата в очакване.

— Сенаторе, отворете вратата — продължи Лонг. — Мога да дойда и с полицейска заповед, но така ще е по-лошо и за двама ни.

— Може би спи — предположи бодигардът. — Цяла нощ е стоял буден.

Лонг отново се протегна към звънеца, като този път го държа натиснат десет секунди.

— Сенаторе, това е полицейско разследване, отворете веднага! — извика.

Миг по-късно от вътрешността на къщата се чу вик или писък. Дойде от втория етаж. Всички се спогледаха, сякаш за да се уверят, че не им се е причуло. Секунда по-късно прозвуча мъчителен стон — беше твърде ясен, за да е халюцинация. Лонг извади пистолета си.

— Обади се на 911, веднага! — извика той на бодигарда. Младежът остана вторачен в него, твърде слисан от ставащото. — Действай!

Този път гардът реагира, като извади радиостанцията и извика неколкократно в нея:

— Код „Червено“! Код „Червено“!

Лонг вдигна крак и изрита вратата с всичка сила. Масивната конструкция леко се разтресе, но не помръдна.

От втория етаж дойде нов разтърсващ писък.

Детективът се обърна към Фин и Козловски:

— Помогнете ми!

Двамата се качиха на площадката и се присъединиха към него. Младият охранител слезе долу, напълно изпуснал контрола върху ситуацията. Само продължаваше да крещи в радиостанцията „Код Червено“. В това време Лонг, Фин и Козловски се наредиха един до друг пред вратата. Лонг преброи до три и тримата се устремиха към вратата. Фин и Лонг използваха петите си. Козловски, който беше значително по-як от тях — рамото. Те удариха едновременно и вратата отново се разтресе, този път по-силно, като се чу и силно изпукване. Издържа, но не за дълго.

— Едно, две, три! — преброи Лонг отново.

Хвърлиха се към вратата повторно и тя поддаде, а касата се изкърти отвътре.

Лонг насочи напред пистолет и пристъпи вътре. После се обърна към Фин и Козловски с думите:

— Вие стойте тук.

Козловски вече беше извадил своя пистолет и поклати глава:

— Ние влизаме също.

Лонг понечи да каже нещо, но нов вик от втория етаж го прекъсна. Той кимна на бившето ченге.

— Тогава го дръж на разстояние — каза и кимна към Фин. — Аз ще съм първи.

Козловски кимна в знак на съгласие и извинително погледна към Фин.

— Добре, ще стоя отзад, но също ще дойда — каза адвокатът.

Лонг вече се качваше по стълбите и Козловски го последва. Фин вървеше няколко крачки отзад. Към виковете. Към баща си.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Коул изобщо не ги чу. Нито чу звъненето на интеркома. Не ги чу и когато избиха вратата. Беше прекалено разгорещен, за да чуе каквото и да било.

Бюканън седеше на дървения стол в кабинета с вързани зад гърба ръце. Краката му бяха завързани за предните крака на стола. От устата и носа му течеше кръв, на челото му имаше няколко открити рани. Главата му беше отпусната. Сенаторът тихо хлипаше.

— Съжалявам — повтаряше непрекъснато той. Молбата за милост не беше адресирана към мъчителя му. Още преди час беше стигнал до заключението, че е безсмислено да го умолява за каквото и да било. Затова молбите му бяха насочени по-скоро към една по-висша сила. Сила, пред която щеше да се изправи още преди края на тази сутрин.

Коул се беше изпотил от приложените усилия. Сресаната му назад коса сега беше развята като грива. Беше навил ръкави. Той също си говореше нещо, мърмореше си своите оправдания и извинения. Студеното и пресметливо поведение, което през всичките години на професионалната му кариера му беше вършило добра работа, беше заменено от свирепа животинска ярост.

— Съжалявам! — извика Бюканън, мобилизирайки в себе си цялата сила, която му беше останала. Коул се обърна към него, замахна с пистолета и го удари в челото. Отново потече кръв.

Бюканън изхлипа и Коул изкара въздуха му, като го удари в гърдите. Сенаторът се задави, мъчейки се да си поеме дъх, и изплю кръв с изкривено от болка и страх лице. На убиеца му стана приятно да го гледа. Вероятно това беше крайната форма на тегнещото над него проклятие — да изпитва удоволствие от ужасното си дело. Вече нямаше значение. Беше живял с това проклятие дълги години.

С опакото на дланта избърса потта от челото си и се замисли за това, че животът му можеше да протече по друг начин. Наведе се, пое си въздух и бавно с него се върна разумът.

Даде си сметка, че вече всичко е свършило. Беше дал воля и на последния си изблик гняв. Огънят на бурните емоции беше изгорил всичко у него. Някой по-праведен от него би се почувствал пречистен от подобно преживяване. Не и Коул обаче. Единственото, което чувстваше, беше празнота.

Той се приближи и застана над Бюканън. Човекът си беше изпълнил предназначението. Оставаше само да сложи край на нещастieto. Вдигна пистолета и опря заглушителя до слепоочието му.

— Полиция! Не мърдай!

Коул вдигна очи към вратата. Детектив Лонг стоеше там с насочено оръжие и се целеше право в челото на Коул. Миг по-късно на вратата се появи адвокатът и частният детектив. Козловски също насочи пистолет към него.

— Хвърли оръжието и се отдръпни настрани! — извика Лонг.

Коул огледа стаята, докато вниманието му остана насочено към Лонг. Прецени всичките си възможности и моментално заключи, че такива нямаше. Нямаше намерение да прекарва остатъка от живота си в щатски затвор.

— Легни на пода веднага или ще стрелям! — извика Лонг.

— Ще трябва да ме застреляш — отвърна Коул. — Аз също ще стрелям. Готов ли си?

— Почакай! — Детективът беше в патова ситуация и двамата го знаеха. Ако стреляше, най-вероятно от силата на удара пръстът на Коул щеше да натисне спусъка и сенаторът щеше да бъде убит. Но ако останеше безучастен и Коул застреляше сенатора пред очите му... подобно нещо не би допуснало никое ченге. Никога нямаше да си го прости.

— Какво да чакам? — попита Коул. — Няма какво да обсъждаме. — Погледна към двамата мъже зад Лонг и забеляза особения блясък в очите на адвоката. За миг изпита силна вина. Чувството беше толкова мощно, че едва не го събори на земята. Той обаче успя да го отблъсне и да се вземе в ръце. За него нямаше да има прошка или изкупление. — Извинявай — обърна се към адвоката. — По-добре ти беше без родители.

— Можем да поговорим — каза Лонг. Стремеше се да говори спокойно, следвайки инструкциите от правилника за действие в случай на заложническа криза. Коул си помисли, че детективът вероятно е

преминал някой едnodневен курс, посветен на тази тема. Правило номер едно: остави или накарай похитителят да говори колкото се може по-дълго.

Само дете в случая похитителят нямаше какво да каже.

— Кога за последно си стрелял със служебното оръжие? — рече Коул на Лонг.

— Повтарям, можем да поговорим.

— Когато застреля партньора си, нали? Сигурно оттогава не си ходил изобщо на стрелбището.

— Не го прави.

Сенаторът забърбори отново: молеше за помощ, плачеше и отново, и отново се извиняваше.

— Готов ли си? — попита Коул.

— Недей!

— Едно... — започна отброяването убиецът.

— Не!

— Две...

— Ще стрелям!

— Тр...

Двата пистолета гръмнаха едновременно. Коул остана прав. Времето спря и после премина светкавично пред очите му. Като на филмова лента преминаха места и образи, които беше затворил в душата си много отдавна. Баща му, който се усмихваше и лъскаше с гюдерията гладката като стъкло броня на червения ролс-ройс, езерото Море Понд край Уелсли Колидж, където в свободните дни ходеше да поплува и да погледа как колежанките отиват на училище; лицето на най-красивата жена, която познаваше, и погледът ѝ, когато тя осъзна до голяма степен за нейно разочарование, че е влюбена в него.

Мрачните образи също изникнаха. Мъката и тъгата от загубата на баща му, от загубата на всичко; трудното детство и борбата му за оцеляване, борбата за всеки къшей хляб; прераждането му като убиец с невиджани умения и безразличие към човешкия живот. Всичко това се смеси с безброй лица на хора, напуснали този свят не по тяхна воля. Някои плачеха, други умоляваха, трети изричаха имената на любимите им близки, докато той стоеше пред тях без капка укор или жалост. В края на краищата това беше неговият занаят. Беше причинил толкова много болка през живота си и въпреки това последният му акт беше

лишен от всякакъв егоизъм. Последната му мисъл беше дали това е достатъчно, за да изкупи вината си.

Беше мъртъв, преди още да е паднал на пода.

— Не! — изкрещя Фин, щом проехтяха изстрелите. Той понечи да изтича напред, но Лонг препречи пътя му, а Козловски го спря с ръка. Фин стоя безпомощно при вратата и гледа как Лонг и мъжът с белега на челото едновременно натиснаха спусъците. Бюканън падна напред и столът се преобърна. Подът пред него беше осеян от пръски кръв и мозък. Мъжът с белега се олюля за миг с крайно смущение и обърканост в погледа, докато от дупката на челото му потече кръв. След няколко секунди и той се строполи и падна на пода.

— Пуснете ме! — извика Фин.

— Стойте назад! — предупреди го Лонг. — Може да не е сам.

Козловски кимна и отново спря с ръка Фин, докато Лонг продължи навътре. Кабинетът не беше много голям и на детектива му бяха необходими само няколко секунди да провери помещението, след което даде сигнал, че е чисто. Навън се чуха сирените на поне дузина патрулни коли, които паркираха до къщата. Последваха стъпки по стълбите и викове на полицаи и парамедиците от „Бърза помощ“.

Събитията се стовариха върху Фин като гигантска морска вълна. Той продължаваше да гледа Бюканън, който лежеше по лице върху персийския килим, и локвата кръв до главата му, която ставаше все по-голяма с всеки изминал момент.

Фин избута Козловски и бързо заобиколи Лонг. Коленичи до трупа на Бюканън и понечи да го обърне по лице.

— Оставете го! — нареди му детективът. — Парамедиците ще дойдат всеки миг.

— Той ми е баща — отвърна Фин и го преобърна.

Изглеждаше по-добре, отколкото очакваше. Куршумът беше минал над линията на скалпа. Имаше кръв — много кръв — Фин забеляза пробитата кост на входното и изходното отвърстия от куршума, но повечето от откритите рани по лицето определено бяха нанесени преди изстрела.

Той беше още жив. Това също изненада Фин, въпреки че сенаторът едва ли щеше да живее още дълго. Когато го обърна към себе си и подложи сакото си под главата му, очите му се обърнаха нагоре, Фин искаше да му каже нещо, да го утеши, но не знаеше какво.

Само гледаше Бюканън и той него. Челюстта на сенатора беше увиснала, очите му постепенно помътняваха. Като че трябваше да бъдат изречени някакви красиви реплики, които да сложат край на тази колкото драматична, толкова и трагична история в холивудски стил. Но не би. Миг по-късно животът окончателно напусна Бюканън. Когато пристигнаха парамедиците, той беше мъртъв.

Фин отстъпи назад. Знаеше, че вече няма какво повече да се направи. Гледаше как парамедиците се суетят над тялото на Бюканън. Със сигурност никой от тях нямаше куража да обяви смъртта на американски сенатор. Продължиха да му правят сърдечен масаж, да вкарват въздух в белите му дробове дори докато го изнасяха на носилка.

Никой не си направи труда да се заеме с мъжа с белега. Единият от парамедиците огледа набързо тялото му. Дали се опита да определи дали е жив, или доколко е важен, но след секунда явно стигна до извода, че е без значение, и се присъедини към колегите си, които се занимаваха с Бюканън.

Фин се приближи и погледна човека, който беше убил майка му и баща му. Спомни си последните му думи: „Ти беше по-добре без родителите си.“ Запита се дали в действителност беше така. Със сигурност нищо от това, което беше научил за Елизабет Конър и за Джеймс Бюканън, не би ги квалифицирало като образцови родители. Но въпреки това дали наистина му беше по-добре без тях? Вече нямаше никакво значение.

Би трябвало да мрази мъжа, който лежеше в краката му. Би трябвало да е обладан от гняв и ярост. Кой би могъл безнаказано да ти отнеме толкова много, без в замяна да усети на гърба си гнева и омразата ти? Парадоксално, но не чувстваше абсолютно нещо към него. Може би заради факта, че не беше емоционално привързан към убитите си родители. А може би защото този човек беше пощадил него и Сали в онази уличка в Чарлстън. Каквато и да беше причината, не можеше да изпитва някакви силни чувства към убиеца.

— Не беше прав — каза той на трупа. — Не че бях по-добре без родители, а щях да съм по-добре без родители. — Не знаеше защо го каза. Може би просто за да има последната дума.

— Добре ли си? — попита го Козловски.

— Да.

— Лонг иска да слезем долу. Предполагам, че ще прекараме почти цял ден тук. Ще даваме показания и ще си говорим с ченгетата.

— Да, навярно. Трябва да се обадиш на Лиса и да й кажеш къде сме.

Козловски кимна.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Нищо ми няма. Не че Бюканън ми е бил най-скъпият човек на света. Той ме е изоставил и вероятно е наредил да убият майка ми. Не чувствам загубата му като тежка за мен.

— А какво чувстваш?

— Ти да не си станал Опра Уинфри?

— Само питам.

— Е, няма нужда. Добре съм.

— Добре тогава. Защото ще ти трябва биволско търпение да изкараш до края на деня.

— Не думай.

* * *

Фин не помнеше много от този ден. Задаваха му едни и същи въпроси хиляди пъти стотици различни служители на реда и закона. Всяка една правораздавателна служба на Съединените щати беше въввлечена в разследването. Бостънската полиция, разбира се, се стремеше да бъде третирана като първостепенна юрисдикция и при създадите се обстоятелства имаше забележителен успех. Но ФБР и Сикрет Сървис също не се отказваха от своя дял. Дори Отделът за вътрешна сигурност изпрати двама души, за да проверят дали случилото се не е част от системна атака срещу висшите държавни люде на нацията.

Версията обаче беше винаги една и съща. Без да се впечатляват от намеци и недоверчиви погледи, всички участници в събитията се придържаха към истината, а истината на един малко или много съвпаднаше с истината на останалите. Ясно беше, че Елизабет Конър е изнудвала Бюканън, а може би и Макдугъл. Бюканън и Макдугъл бяха замесени в заобикаляне по незаконен път на ограниченията за финансиране на предизборни кампании и най-вероятно бяха въввлечени

в някакъв пазарлък и корупционна дейност. Освен това Бюканън и Конър бяха биологични родители на Фин. Всеки един от тези факти беше достатъчен на Конър да започне изнудване, макар че никой не знаеше със сигурност точно кой от тези факти тя беше използвала. Имаше и други въпроси, останали без отговор. Като например знаеше ли Джеймс Бюканън за убийството на Елизабет Конър. Кой беше наредил да я убият? Защо мъжът с белега, когото тепърва предстоеше да идентифицират, беше убил Макдугъл и Бюканън?

Това обаче бяха празноти, характерни и неизбежни при заплетени случаи като този. В полицейските телевизионни сериали се създава впечатлението, че накрая с достатъчно усилия и находчивост всичко излиза наяве. Мотивите и интересите на престъпниците биват разкрити със стопроцентова сигурност. В реалния живот обаче не е така. В повечето случаи, дори в разкритите престъпления, винаги остават въпроси, съмнение и несигурност. Колкото и да си мислим, че знаем за хората и техните постъпки, никога не можем да си обясним напълно какво ги подтиква да извършват брутални и жестоки деяния.

Ако не друго, поне на Фин и Козловски не се наложи да останат дълго в къщата на сенатора. Час и половина след като започна разпитът, те бяха откарани в полицейския участък. Кое то си беше облекчение. Малко след като откараха труповете, Катрин и Брук бяха доведени в къщата и се създаде такова напрежение, че на Фин му стана трудно да диша.

Предполагаше, че и двете вече знаят, че Джеймс Бюканън е бил бащата на Фин. Брук непрекъснато го гледаше с недоумение. Дори не можеше да се пристраши да срещне погледа ѝ. Той имаше сестра! От тази мисъл се разтреперваха ръцете му. Искаше му се да отиде при нея, но не знаеше какво да ѝ каже.

Прекалено много усложнения имаше. Тя тъгуваше за смъртта на баща си — бащата, който беше зарязал него и който вероятно беше убил майка му. Единственото, което му оставаше, беше да гледа надолу и да клати глава.

— Ако погледите можеха да убиват... — обади се Козловски, седнал до него.

Адвокатът вдигна глава и приятелят му кимна към Катрин Бюканън, която в момента гледаше към Фин. Гледаше, но сякаш не го виждаше, сякаш силно желаше той да изчезне, да се разтвори, да се

изпари във въздуха; да се махне от дома ѝ, от живота ѝ и да отнесе трагедията, която беше причинил на семейството ѝ.

— Не я виня — отвърна Фин.

— Не? Вината не е твоя.

— Дали? — Отново сведе очи, безсилен да издържи на погледа ѝ. — Дори и да не е моя вината, аз пак си оставам причината за всичко това. Аз съм причината нейният свят да се разпадне. Аз съм физическото въплъщение на всичките прегрешения и грехове на съпруга ѝ. — Той се изсмя горчиво. — Точно като син на баща си.

— Глупости. Тя, а не някой друг, се е омъжила за задника. Тя е избрала по кой път да поеме. Ти нямаш нищо общо с това.

— Може би.

Лонг дойде при тях.

— Приключихме тук. Трябва да свършим още няколко неща, но в участъка.

Фин кимна, благодарен, че ще може да се махне от къщата, в която присъствието му никога не е било желано. С наведена глава тръгна към вратата и почти стигна до нея.

— Скот — повика го женски глас.

Той се обърна и се озова пред Брук Бюканън. Гримът ѝ се беше размазал, под очите ѝ имаше тъмни кръгове.

— Фин — каза той.

— Какво?

— Никой не ми вика Скот. Всички ми казват Фин.

— Добре. — Тя отвърна поглед, а от очите ѝ потекоха сълзи. — Не съм много добра в това, не знам какво да кажа.

— Какво има да се казва изобщо? — Той много искаше да си тръгне от тази къща.

— Предполагам няма. — Тя отново погледна настрани. — Не знам как да приема всичко това.

— Да, разбирам те.

— Никога преди не съм имала брат.

— Аз никога преди не съм имал нищо.

— Ще ми трябва известно време, но когато към готова, ще искам да поговорим. Не знам обаче кога ще е това. — Тя го погледна гузно.

Не беше необходимо, каза си Фин. Вината не беше нейна.

— Когато си готова, някой ден може да излезем и да изпием по чаша кафе — отвърна Фин. — Ако ли не, ще те разбера.

Тя кимна и се обърна. Преди да си тръгне обаче, се спря и му протегна ръка. Той разбра намерението ѝ и стори същото. Двамата се здрависаха, гледайки се в очите.

— Радвам се да се запознаем, Фин — каза тя.

— И аз също, Брук.

След това ръкостискане тя си тръгна. По средата на пътя обаче се обърна и на него му се стори, че видя лека усмивка на устните ѝ. Може и да беше само плод на въображението му.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Наследяваш ли нещо?

Сали имаше навика да задава въпросите ребром дори и в най-сложните ситуации.

Въпросът свари Фин неподготвен.

— Не знам — отвърна. — Не мисля. Бюканън сигурно е изготвил завещание. Попечителски фон, данъчни облекчения, пълен комплект. Сигурен съм, че не съм включен в списъка на наследниците.

Седяха в кантората в деня след убийството. Той се беше върнал предната вечер в апартамента си чак към шест часа. В шест и петнайсет вече спеше непробудно. Събуди се след четиринайсет часа. Направо постави личен рекорд. Когато се събуди, скочи стреснат и извика:

— Сали, ще закъснееш за училище! — Изтича в хола, където завари Сали по тениска и клин. — Още не си готова.

— Ама ти сериозно ли?

— Защо?

— Днес е събота.

— Наистина ли?

— Да.

Той опипа наболата си брада. Поне не трябваше да се бръсне днес.

— Трябва да отида до кантората — каза. — Облечи се.

— Ще работиш днес?

— Трябва да проверя поне дали няма спешни задачи. Освен това не мога да седя и да не правя нищо. Ще полудея.

— Добре — отговори тя.

Когато пристигнаха в кантората, Лиса и Козловски вече бяха там.

— Не беше необходимо да идваш — каза му Лиса. — Аз мога да се оправя и сама тук.

— Очакваше да си остана в апартамента ли?

Тя отстъпи. Четиримата седнаха и разговаряха. Половин час след началото на разговора Сали повдигна въпроса за наследството.

— Сигурен съм, че няма да получа нищо — повтори той.

— Не съм сигурна — отвърна Лиса. — При известни условия, ако той не те е изключил изрично в завещанието си, може да имаш право на наследствен дял.

— Сериозно?

— Този въпрос се падна на адвокатския изпит.

Фин се замисли.

— И така да е, няма да приема — каза.

— Защо не? — попита Сали. — Ти си в правото си. Задникът те е зарязал още като си се родил. Убил е майка ти.

— Не можем да го твърдим с абсолютна сигурност. Да не говорим, че и тя също ме е зарязала.

— Още една причина да имаш право на наследство.

Фин поклати глава.

— Тези пари не ми трябваха, когато бях млад, не ми трябват и сега. Ако ги взема, ще е все едно да призная, че не мога да постигна нищо сам. А аз постигнах. Майната му.

Всички се умълчаха за известно време. Когато тишината стана твърде тягостна, Сали изрече:

— Правилно. Майната му.

Лиса се изкиска.

Телефонът звънна и Лиса го вдигна. След миг се обърна към Фин:

— Марк от лабораторията е. Да си поръчвал спешно някакви тестове?

Той кимна.

— Не че вече има значение. Беше просто допълнителна застраховка, за да съм сигурен, че ченгетата няма да манипулират теста за бащинство на Бюканън.

Лиса и Козловски го погледнаха с нескрито любопитство, но той невъзмутимо взе слушалката.

— Здравей, Марк. Извинявай, трябваше да ти се обадя по-рано. Тестът вече не ми трябва. Ако си го направил, добре, пиши на сметката какво ти дължа... Не, не ми трябва. Аз вече... — В този миг явно Марк го прекъсна и го информира за резултатите, Фин бавно се облегна

назад. — Я повтори пак, Марк... Но в това няма логика. Сигурен ли си? — Марк отвърна, че е проверил и препроверил резултатите. Фин изпусна слушалката, която се удари в бюрото и падна на пода. Той дори не забеляза, само затвори очи.

— Какво има? — попита Лиса. Погледите на всички, притеснени от чутото и видяното, вече бяха отправени към него. — Кажи.

Фин заклати глава, мъчейки се да осмисли нещата.

— Не може да бъде — измърмори тихо на себе си. — Просто не е възможно.

* * *

Пътуването продължи три часа. В средата на деня в Кеймбридж движението беше натоварено, както и в Ейлуайф. Можеше да се очаква, но предвид емоционалното му състояние беше достатъчно почти да изкара Фин от равновесие.

Козловски му беше предложил да го придружи. Всъщност дори беше настоял. А също Сали и Лиса. Той обаче им отказа. Трябваше да е сам. Имаше нужда да помисли, да се опита да сглоби всичките парчета.

Не беше минала и седмица от последното му пътуване до Ню Хемпшир, но въпреки това пейзажът му се стори коренно променен. Листата на дърветата бяха опаднали, нямаше я жълто-оранжевата феерия. Само тук-там изсъхнали кафяви листа все още висяха на клоните на по-младите дървета, но битката беше приключила и войната беше изгубена. Усещаха се студенина и смирение пред приближаващата зима, както и пред факта, че тя щеше да продължи шест месеца.

Когато приближи знака за разклона за Здравния център, той неволно се стегна. Беше средата на следобеда и центърът трябваше да е още отворен. Мина му мисълта да започне оттам, но си даде сметка, че е почти безсмислено да го прави. Ако тя беше жива, нямаше да отиде там.

Той подмина още два разклона и продължи по магистралата още двайсетина километра. Сви на третия и следвайки упътването, което беше принтирал предварително, пристигна в едно малко и спокойно

градче в Ню Ингълнд, което с нищо не беше по-различно от хилядите други като него. От двете страни на улиците бяха подредени бели дървени къщи, пред тях имаше тесни тротоари, зад тях — реката, която вървеше успоредно на пътя. Градът сякаш беше в плен на стръмните планински върхове, между които с течение на хилядолетия реката беше издълбала долината.

Щом стигна другия край на града, той зави към един квартал с по-малко къщи. Това беше без значение. Фин позна къщата още преди да е прочел номера.

Беше малка, построена върху ъглов терен между две улици. Листата, изгубили битката с природата, бяха застлали целия двор и беше трудно да се разбере къде завършваше тревата и къде започваше гората. Никой не беше почиствал тук и изобщо не се знаеше дали изобщо някога щеше да почисти.

Пред къщата беше паркирана кола — един стар хетчбек. Багажникът беше отворен и зееше като малък кит. До колата бяха струпани чанти, а на капака висяха закачалки с дрехи. Определено тук не беше безлюдно.

Задната врата се отвори с размах, след което високите и неподрязвани храсти се размърдаха. Тя излезе иззад ъгъла. Крачеше уморено под купчината дрехи. Стигна до колата, без изобщо да забелязва мъжа, който седеше в кабриолета и я наблюдаваше.

Фин слезе от колата. Едва когато блъсна вратата, тя стреснато вдигна глава. За миг на Фин му се стори, че тя ей сега ще побегне, но, разбира се, тя нямаше къде другаде да отиде. И двамата го знаеха. Вместо това жената остави дрехите на земята, изправи се и впери поглед в него. После бавно тръгна към него.

— Как разбрахте, че съм тук?

— Нямаше труп — отвърна Фин. — Мъжът с белега беше убил много хора, но никога не криеше труповете. Нямах обяснение защо ще крие и вашия, ако наистина ви е убил. Казах си, че има шанс още да сте жива. И ако е така, си помислих, че ще се върнете, щом научите от вестниците какво се е случило.

— Само за няколко часа — отговори Шели Теско.

— Открихте дъщеря си? — попита Фин.

Тя кимна.

— Той я откри. Мъжът с белега.

— Как мина срещата? Срецнахте ли се?

— Не. Знам обаче къде е тя сега — в Охайо. Ще се преместя да живея там, за да съм близо до нея. Някой ден ще измисля как да подхожда към нея. Засега съм доволна и на това да знам, че тя е жива и здрава.

Фин кимна.

Шумоленето на листата изпълни създамата се тишина. Шумът не можа да разсее напрежението.

— Сигурно имате въпроси към мен — най-накрая наруши мълчанието тя.

— А вие вероятно имате отговори.

— Някои. Но не всички.

— Някои е добро начало.

* * *

Лонг седеше на пейка в парка „Бостън Комън“ и гледаше как децата си играят на тревата. Беше един от онези великолепни есенни дни, когато слънчевите лъчи пронизват сивото небе над Ню Ингълънд и огряват ослепително земната повърхност. Лонг затвори очи и вдигна лице към слънцето, сякаш за да поеме слънчевата енергия. Бяха минали два дни откакто беше спал за последно и нямаше изглед скоро да му се удаде възможност да си почине. Твърде много работа оставаше несвършена, а и мислите му бяха твърде объркани, за да може да се отпусне.

Събитията се бяха развили изключително бързо. След като националните медии и различните правораздавателни органи наводниха мястото, където беше убит Бюканън, Бостънската полиция сплоти редиците си в желанието си да убеди всички, че съвсем съвместно е разследвала убийството на Елизабет Конър. Поради тази необходимост Лонг беше получил хвалби и похвали от буквално всеки един висш полицейски началник. За една нощ от парий се превърна в звезда.

Това не му харесваше.

Но още по-малко му харесваше чувството, че пропуска нещо. Целият отдел ужасно много искаше да приключи разследването и да

обяви случая за разкрит. Никой не задаваше излишни въпроси за стрелбата и тъй като всички участници в психодрамата бяха мъртви, никой нямаше желание да разбере какво се е случило в действителност. Лонг съзнаваше това и въпросите продължаваха да не му дават мира.

Някой застана до него.

— Как ме откри? — попита той.

— Шесто чувство — отвърна Расин. — Реших, че единственото място, където можеш да се скриеш, е на открито, посред бял ден.

— Правилно си решила.

— Не е лесно да си звезда, нали?

Той отвори очи и я погледна, а тя седна до него на пейката.

— Не съм го търсил и не съм го искал — каза.

Тя кимна и взе дланта му в своята.

— Знам — отговори Джули и положи глава на рамото му. — Поне няма да загубиш работата си. Няма т избор.

— Засега. Но това не променя много. Аз продължавам да съм все същият прокажен.

— Може би.

Те седяха така известно време, потънали в мълчание.

— Притеснява ли те? — накрая попита той.

— Кое?

— Че не знаем.

— Какво не знаем?

— Какво се е случило. Защо всичко се разви по този начин. Искаш ли да разбереш?

Расин се изправи и го погледна.

— Имаш предвид с Бюканън ли?

— С всичко. Бюканън, Макдугъл, сина му, Конър. Всички.

— Какво повече ни трябва да знаем? Бюканън е бил корумпиран политик, който е бил свързан с престъпната група на Макдугъл. Конър е знаела достатъчно за Бюканън, за да го пратят зад решетките. Затова някой от двамата е наел Коул да я убие. Струва ми се прекалено просто. Ти и адвокатът започнахте да дърпате конците и цялата мистерия се разплете.

— Но защо? Какво причини разплитането? И какво накара Коул да тръгне на унищожителна мисия?

— Сам го каза. Той беше психопат. Убиец. Може би това е главната причина.

— Може би. Но тогава защо е оставил Фин жив?

Тя поклати глава.

— Не знам. — Наведе се към него. — Знам само, че имаме шанс да оставим всичко в миналото, а ти имаш възможност да започнеш отначало. От чиста страница. — Джули стисна леко дланта му и затвори очи. — Не е ли достатъчно?

Той помълча, след което отвърна:

— Може би. Но още не знам дали е така.

* * *

— Не знам кой беше той — каза Шели Теско. Двамата седяха на масата в нейната кухня. Тя беше направила кафе. Задната врата беше отворена и вятърът довя няколко листа върху балатума на пода. Тя не реагира, сякаш ѝ беше безразлично.

— Какво точно се случи?

— Той дойде при мен, за да му кажа за досието. Твоето досие.

— Защо?

— Не знам. Не каза. Когато го видях за първи път, се уплаших, че ще ме убие. Държеше нож, а и погледът му беше безмилостен. Но както виждаш, не ме уби. Дори обеща да ми помогне, ако му кажа това, което го интересува. Обеща да ми каже къде се намира дъщеря ми.

— Как я е намерил?

— Каза, че убедил директора на агенцията, която е оформила осиновяването, да му даде информацията.

— Доколкото знам, той можеше да бъде много убедителен.

Тя не отговори.

— И после? — попита Фин.

Тя сви рамене.

— Неговата информация се потвърди напълно чак до номера на акта за раждане. Затова му казах каквото го интересуваше.

— Което беше какво?

— Питаше ме за теб. Искаше да знае за Елизабет Конър. Дадох му всичко, което открих. Когато свърших, той ми каза да замина. Каза,

че ще дойдат хора и ще ме търсят. Ако разберат, че съм жива, ще ме убият. Съобщи ми къде е дъщеря ми и ми даде три минути да събера багажа си. В бързината аз обърнах всичко наопаки в дрешника.

— А кървавият отпечатък на леглото?

Шели Теско се усмихна стеснително.

— Аз съм си виновна. Толкова бързах, че преципах пръста си с чекмеджето. Потече силно кръв, но аз го увих в кърпа, качих се в колата и потеглих. Той ми даде и пари.

— Как разбра, че вече можеш да се върнеш?

— Той ми заръча да следя новините и да чета вестници. Каза, че ще се разбере, когато нещата стигнат до закономерния си край. Докато стоя далеч оттук, нищо няма да ми се случи, каза ми той. Въпреки това и сега мисля да замина. Тук вече за мен не е безопасно. Дори и да не беше дъщеря ми, пак щях да напусна този град. Мисля, че имам необходимост да отида на друго място. — Тя стана и изля остатъка от кафето си в мивката. — Трябва да тръгвам — каза. — Мога ли да помогна с нещо друго?

— Моето досие още ли е в теб?

Тя се спря и помълча за миг. После кимна.

— И той не го взе?

— Заяви, че не му е необходимо. Каза, че може да дойдеш да го потърсиш и че трябва да ти го дам.

— Наистина ли ще ми го дадеш? — попита я той. — И ще ми обясниш ли какво е написано в него?

Тя кимна отново.

— Най-малкото ти го заслужаваш. Ще отида да го взема.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Фин се върна в Бостън към седем вечерта. Обади се на Козловски и Лиса, за да ги предупреди, че ще се забави и ще закъснее. Те поискаха да им каже какво става, но той отказа. „Трябва сам да се оправя“, беше краткият му отговор. Лиса му тегли набързо една благословия, но не можеше да стори нищо повече. Приятелят му беше по-лаконичен: „Ако ти потрябва помощ, аз съм насреща.“ Фин отвърна, че ще го има предвид.

Наближаваше ноември и когато Фин прекоси по Лонгфелоу Бридж от Кеймбридж към Бостън, над града се беше спуснал мрак. Дните щяха да стават още по-кратки с всеки изминал месец. Това му действаше депресиращо.

Той насочи колата по кръговото, където Кеймбридж Стрийт се пресича с Чарлс и продължава към Стороу Драйв. Група клошари се бяха скупчили край една аптека от другата страна на улицата срещу Масачузетс Джeneral Хоспитал. Фин беше поразен от факта, че такава крайна бедност има в един от най-богатите квартали в страната.

Той продължи по Чарлз Стрийт, покрай баровете и четиризвездните ресторанти. На половината път към Бийкън Стрийт и Бостън Комън зави наляво и продължи още две пресечки нагоре по хълма към Луисбърг Скуеър.

Новинарските екипи, обсаждали имението почти цял ден, се бяха пренесли на друго място, подобно на лешояди, наситили се на полуоголен скелет. Останали бяха само празни картонени чаши от кафе и фасове. Сякаш тук беше валял сняг по-рано от обичайното.

Нямаше я жълтата полицейска лента и къщата до голяма степен беше приведена в ред. По всяка вероятност кабинетът на горния етаж, в който сенаторът беше убит, все още беше запечатан, но тъй като имаше трима свидетели на убийството, едва ли щеше да остане затворен още дълго. В края на краищата, ако се съдеше по официалната версия на властите, в случилото се нямаше никаква загадка. Може би щеше да последва политически трус от връзките на

Бюканън с Макдугъл, но и двамата бяха мъртви и нямаше към кого журналистите да насочат обществения гняв. Въпреки че практиката на новинарските канали беше да осветяват развитието на история като тази на всеки няколко часа, интересът към нея щеше да изчезне веднага с избухването на следващия скандал. В държава, където насилието и убийствата бяха неизменна част от обичайното ежедневие, нямаше да се наложи хората да чакат дълго.

Фин изкачи стъпалата и натисна звънеца. Никой не отговори. Звънна отново. Чак след третото позвъняване отвътре се чу шум и някой се провикна:

— Оставете ни на мира!

— Скот Фин е! — провикна се в отговор той.

След известно суетене вратата се отвори. Пред него застана Брук Бюканън и тутакси се намръщи.

— Помислих, че журналистите са се върнали — каза тя. Брук беше не по-малко нещастна от Фин. — Казах ти, още не съм готова за това.

— Не искам да започнеш да се държиш като моя сестра веднага. Искам само да те питам нещо.

— Какво?

Той се поколеба. Нямаше желание да разговаря на стълбите пред вратата.

— Мога ли да вляза?

Тя се намръщи още по-силно и го изгледа с подозрение.

— Важно е — добави Фин.

Брук отвори вратата и му направи път да влезе.

Останаха в коридора.

— Е? — попита го тя.

— Извинявай, не исках да те безпокоя по това време, но шофирах цял ден. Мога ли да те помоля за чаша вода?

Тя направи недоволна гримаса.

— Ела с мен. — Отведе го в кухнята и му наля чаша вода от чешмата. — Последните няколко дни бяха ужасни.

— За мен също — отвърна той. Брук поомекна. Той отпи от водата, като в същото време обмисляше как да подходи към младата жена.

Тя обаче започна първа разговора:

— Е? Какво е толкова важно, че трябваше да говорим посред нощ?

— Искам да ми разкажеш за тестовете, които полицията направи, за да докаже, че ти и аз имаме един баща. Ти ли ходи в полицията, за да дадеш проба за ДНК?

— Да, аз.

— Чия идея беше?

— Не разбирам накъде биеш?

— ДНК тестът твоя идея ли беше или на полицията?

Тя поклати глава.

— Идеята беше тяхна. Тогава аз още не знаех, че може да сме от един и същи баща. Знаех само, че баща ми се е замесил в нещо лошо и че бие майка ми. — Лицето ѝ помрачня от неприятните спомени. — Аз го мразех. Мисля, че винаги съм го мразела. Бях готова на всичко, за да помогна на полицията.

— Значи, когато те предложиха да се направи ДНК тест, ти се съгласи.

— Да.

— Как събраха пробите?

— Какво значение има?

Фин усети, че въпросите започват да я изнервят.

— Просто ми кажи.

— Взеха ми кръв.

Той кимна.

— Видя ли ги да слагат кръвта в епруветка и да залепват етикет с твоето име върху нея?

— Да. Беше ми любопитно как се прави и ги попитах. Попитах ги и кога ще са готови резултатите. Какво общо има това?

Той остави въпроса без отговор и продължи:

— Предполагам, баща ти не знаеше, че си отишла в полицията?

— Не, за бога. Иначе сигурно щеше да ме убие.

— Каза ли на майка си?

Тя поклати глава.

— Тя не искаше да се отделя от баща ми, въпреки че я малтретираше. Щеше да се опита да ме спре, може би дори щеше да му каже.

— Каза ли им, когато се върна от участъка?

Тя кимна.

— Казах на майка ми. — На лицето ѝ се появи тревога. — Исках да ѝ докажа, че можем да му се противопоставим.

— Каза ли и ѝ за ДНК теста?

— Да. — Тя пребледня.

— Как реагира майка ти?

— Лошо. — Брук беше толкова уплашена и объркана, че на Фин му стана жал за нея, но вече не можеше да се спре. — Защо те интересува? Защо ми задаваш такива въпроси?

— Защото още се опитвам да разбера какво точно се е случило с майка ми. Какво отговори майка ти, когато ѝ каза за ДНК теста?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Развика ми се. Каза ми, че така ще унищожи семейството ни, ще съсия всичко.

— Ти разбра ли какво точно е имала предвид?

— Разбира се. — Брук се заигра с косата си, после се подпря на гранитния плот и сълзите потекоха от очите ѝ. — Виж какво стана после.

Фин постави ръка върху рамото ѝ.

— Благодаря — каза. — Трябваше да го знам.

— Да знаеш какво? — Тонът на Брук стана умоляващ, изпълнен с отчаяние. — Какво ти казах толкова, което може да промени нещата? Какво дойде да изкопчиш от мен?

Той понечи да отговори, но някой друг заговори преди него. Гласът дойде от другия край на кухнята:

— Да, господин Фин, какво искахте да изкопчите от нас?

Фин и Брук се обърнаха едновременно. На вратата стоеше Катрин Бюканън. Беше спокойна, може би леко уморена. Белезите върху лицето и врата ѝ още се виждаха, тя вече не ги криеше.

— Дойдох тук, за да достигна до разумно обяснение на случилото се.

— И достигнахте ли? Сега разумно ли ви се струва?

Той кимна.

— Мисля, че да.

Катрин се обърна към дъщеря си:

— Скъпа, трябва да останем сами с господин Фин.

Брук поклати глава:

— Не. Нищо не разбирам. Няма да изляза.

— Моля те, мила. Всичко е наред. После ще ти обясня всичко, но сега те моля да ни оставиш да разговаряме на четири очи. — Тя нежно хвана лицето на дъщеря си и я целуна по бузата. — Няма да се бавим. После ще се кача при теб и ще ти разкажа.

Брук поклати глава, но тръгна към стълбите за втория етаж. Преди да излезе от кухнята, се обърна и майка ѝ махна с ръка — както се маха на първокласник, преди да го изпратиш на първия му учебен ден.

— Всичко ще бъде наред — повтори майка ѝ.

Щом Брук излезе, Катрин погледна Фин в очите.

— Предполагам, че имате въпроси към мен.

Тя го поведе към своята стая. Остъклената стая с цветята. Навън беше тъмно, но тази си оставаше най-ведрата и жизнерадостна стая в цялата къща. Докато вървяха натам, тя каза:

— Ще трябва, разбира се, да продадем къщата. — В тона ѝ се долавяше известно примирение. — Не поради финансови причини. Мъжът ми имаше много пари, повече, отколкото можете да си представите... Значи сега аз имам много пари. — Мисълта като че изненада самата нея, но тя бързо промени темата: — Както и да е, не мога да си представя да остана тук. Не и след всички ужасни неща, които се случиха.

— Като убийството на съпруга ви ли? — попита Фин.

Тя го погледна уморено:

— И това също.

Катрин седна в един нисък стол с бамбукови облегалки и големи възглавници с ръчно изрисувани орхидеи. При други обстоятелства Фин би ги намерил за прекалено безвкусни, но те придаваха атмосфера на спокойствие и мекота.

Тя подкани Фин да се настани срещу нея.

— Какво успяхте да научите досега, господин Фин?

Той се приведе напред.

— Знам, че съпругът ви не е мой баща.

Тя прие думите без видима реакция.

— И как го разбрахте?

— Той дойде при мен преди два дни. Помоли ме да се откажа от разследването. — Фин се изсмя иронично. — Може би сега щеше да е

по-добре за всички, ако го бях послушал. Каза ми, че аз не съм негов син.

— Е, нормално е да твърди това.

Фин кимна.

— Така е, затова не му повярвах. — Той стана и закричи, като продължи да говори: — Направих сравнителен анализ на неговото ДНК и моето.

Тя вдигна вежди.

— Така ли? И как го постигнахте?

— Когато съпругът ви дойде в кантората ми, той пи вода. Върху чашата останаха частици от слюнката му. Изследването на ДНК от нея е доста лесна работа.

— Вие сте много умен и находчив — отбеляза тя. В гласа ѝ нямаше никакъв сарказъм.

— За малко да се откажа от тези тестове. От полицията ми казаха, че те проверяват моето ДНК и това на Брук. Това би трябвало да е достатъчно.

— Но не и в този случай.

— Не и в този случай. Не повярвах на полицията. Помислих си, че ще се опитат да оневинят съпруга ви. Да го покрият. Той беше доста влиятелен човек и имаше много връзки. Усъмних се, че може да ми кажат, че моето и неговото ДНК не съвпадат, без да провеждат тестовете. Само за да ме накарат да се откажа.

— Но те проведоха тестовете.

— Да, проведоха ги и ми казаха, че резултатите са положителни. Затова и се изненадах тази сутрин, когато от моята лаборатория ми се обадиха и ми казаха, че моето ДНК не съвпада с това на съпруга ви. Няма начин Джеймс Бюканън да е бил мой баща.

— Е, и? Какво мислите по този повод? Полицията ли е фалшифицирала тестовете? Опитали са се да компрометират съпруга ми?

Фин поклати глава.

— Тестът, който проведоха в полицията, беше за сравнение на моето и на Брук ДНК. Искаха да докажат, че Джеймс Бюканън ми е баща, като се види, че с Брук сме от една кръв. И когато излязоха резултатите, те си мислеха, че са стигнали до истината. На никого през

ума не му е минало, че може да има и друга хипотеза. С Брук имаме различни бащи. — Той я погледна сурово. — Но имаме една майка.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Катрин Бюканън го гледаше вече от няколко минути. Не се опита да избегне погледа му, гледаше го право в очите и мълчеше. Накрая много тихо и крайно неубедително изрече:

— Ти няма как да го знаеш.

Фин кимна.

— Напротив, знам го. — Отвори куфарчето си и извади две папки. Сини папки, изтъркани и побелели от времето. При вида им от очите на Катрин Бюканън бликнаха сълзи.

— Какви са тези папки? — попита тя.

— Много добре знаеш. И преди си ги виждала. Преди много, много време. Две досиета. Два комплекта документи за две момчета, родени в един и същи ден, в една и съща болница, от две различни майки. Едната е умряла при раждането, другата е останала жива. — Той постави едната от папките на масата пред нея. — Това досие съдържа документи за моето раждане. Виж, тук е изписано моето име — името, което ми дадоха, когато за първи път ме дадоха в приемно семейство, където трябваше да се грижат за мен. А тук като моя майка е посочена Елизабет Конър.

Тя се навъси.

— Тогава, щом е посочена Елизабет Конър, какво те кара да мислиш, че аз съм майка ти?

— Защото е лъжа. Досиетата са били разменени. Виж кръвните групи. Елизабет Конър има кръвна група АВ положителна. А аз — нулева, отрицателна. Биологично това е невъзможно. Тя не е могла да бъде моя майка. — Фин взе втората папка. — Това досие съдържа документите за раждането на второто дете — онова, което е умряло при раждането. Неговата кръвна група е посочена като АВ отрицателна. Кръвната група на майката е посочена като нулева отрицателна. Отново несъвпадение. — Той остави папката на масата. — Прочети коя е посочена като майка. Тук пише: Катрин Хауърд Сейнт Джеймс.

— Това не доказва нищо. Не е категоричен аргумент.

— Може би само по себе си не доказва. Можеше да е случайна техническа грешка. Но ДНК тестът, направен в полицията, доказва, че с Брук имаме кръвна връзка, а тестът, който аз поръчах, доказва, че Джеймс Бюканън не е мой баща. Остава само една-единствена възможност.

Катрин Бюканън затвори очи.

— Можем да направим сравнителен тест на твоето и моето ДНК, за да го проверим — продължи той. — Но не е необходимо да усложняваме нещата, нали?

Тя поклати глава.

— Не, не е необходимо. — Катрин отвори очи, но ги насочи надолу.

— Искам да го чуя от теб.

Тя нямаше сили да го погледне в очите. Минаха няколко секунди, преди да заговори:

— Трябва да разбереш, тогава бях много млада. Твърде млада. Семейството ми беше едно от най-известните в Бостън. Баща ми беше председател на най-голямата финансова институция в града, а майка ми — в ръководството на повечето благотворителни организации. Не можеха да се примирят с факта, че петнайсетгодишната им дъщеря е постъпила така с тях, че им го е причинила, че е забременяла. Времената тогава бяха такива, че ако някой разбереше, щеше да избухне скандал, който да разруши семейството ни.

— И затова се отказа от мен — каза Фин. — Заряза ме.

— Не исках. — Катрин подсмъркна, сълзите ѝ напиреха. — Бях на петнайсет, имах ли избор? Изпратиха ме далеч от дома ми. Не се виждах с никого от семейството в продължение на месеци, а когато родих, те отнесоха. Дори не ми позволиха да те видя. Виках и крещях дни наред, но те не ми обърнаха никакво внимание.

— Но ти никога не направи опит да ме откриеш. Дори след като пораснах. С твоите пари и възможности ти така и не се опита да разбереш какво е станало с мен.

— Не можех. — Тя стана, приближи се до него и протегна ръка, но той се отдръпна. — Тогава се омъжих за Джеймс. Омъжиха ме за най-желания мъж в града, от една от най-знатните фамилии в Масачузетс. Казаха ми да забравя за миналото си.

— И ти ги послуша, напълно забрави за мен. Все едно че никога не съм се раждал.

— Не, никога не забравих. Само скрих спомена в себе си. Той винаги беше в мен. Не можех да сторя нищо, затова се престорих, че все едно не се е случвало. Само така можех да оцелея.

— Докато не се появи Елизабет Конър.

Тя отмести поглед.

— Да. Елизабет Конър ми върна миналото по възможно най-омерзителния и унижителен начин.

— Изнудва ли те?

Катрин Бюканън кимна.

— Двете с нея лежахме в една стая в продължение на два месеца. Никоя от нас така и не узна истинското име на другата. Такава беше системата. Мен ме наричаха Лизи, нея — Джейн. Тя беше ужасна дори тогава. Съжителството с нея беше най-лошото от престоя ми там. Нейното дете умря и по-късно моите родители платиха на някого да разменят документите — да заличат името ми, за да не може никой да открие, дори да се опитва.

Затова са изпратили писмото ми на нея. В досието ми тя е посочена като моя майка. Сигурно се е досетила, че е станала грешка. Заподозряла е, че аз съм твое дете, а не нейно. Защо е чакала толкова много, за да започне да те изнудва? Аз ѝ изпратих писмото преди почти двацет години.

Катрин отново седна, останала беше без сили.

— Тя нямаше никаква представа коя съм. Не бях казвала на никого в семейството какво се е случило с мен. Така ми беше внушено. „Никой не трябва да разбере коя си.“ Родителите ми го повтаряха безброй пъти, преди да ме изпратят. Така че тя не е знаела, че съм човек, който може да бъде изнудван — и който има пари да си плати. Но дори и да знаеше, едва ли щеше да ме открие.

— Тогава защо чак сега? — попита Фин. Отговорът дойде още преди да го е чул от Катрин. — Изборите. Тя те е видяла по време на предизборната кампания.

Катрин кимна за пореден път.

— Познала ме от снимките във вестниците — застанала до Джеймс, усмихната, както би трябвало да изглежда една добра съпруга на бележит политик. Първия път, когато Джеймс се кандидатира, с

Брук стояхме повече в сянка. Този път обаче състезанието беше по-драматично и той каза, че трябва да му помогнем за образа на идеалното семейство. Тя веднага е разбрала коя съм и тогава ми се обади. Започна бавно и полека, като каза, че си ме спомнила от младините ни, когато заедно сме били в Ню Хемпшир. Доста умно. Ако някой я е чул, едва ли би си помислил, че в думите ѝ се съдържа заплаха. Каза, че искала да се срещнем и да прием кафе. Още преди да изпие и първата чаша, поиска пари.

— Ти какво направи?

— Платих ѝ, разбира се. Не беше евтино, но каза, че няма да ме притеснява повече. Само едно плащане и си заминава. Очевидно обаче ме излъга. Предполагам и аз се досещах, че е лъжа, но ми се искаше да вярвам, че от безнадеждната ситуация има изход. Искаше ми се да вярвам, че ще си тръгне. Тя обаче не си тръгна. Обади ми се отново. Втори, трети път. Стана ужасно нагла, започна да ми звъни къщи. Сигурно ме е мразела заради живота ми. — Катрин се изсмя горчиво. — Каква ирония само. Ако знаеше колко е ужасен животът ми. Но единственото, което виждаше тя, бяха парите. Реши, че е нечестно да сме били на едно и също място преди толкова години, а моят живот е продължил в големи къщи и лъскави коли, докато тя едва е свързвала двата края. През онази последна нощ осъзнах, че тя никога няма да ме остави на мира. Колкото и пари да ѝ дадох, все нямаше да са ѝ достатъчно.

— Ти я уби.

— Да, аз я убих — с огромно облекчение произнесе Катрин. — Дори не си спомням как се стигна дотам, но е факт. Отидох в апартамента ѝ да извърша последното плащане, да се опитам да я убедя, че няма да ѝ се вържа повече, че всичко е свършило. Тя не искаше да ме слуша. Каза, че никога няма да свърши. Започна да ми говори какво щяло да стане, ако огласяла публично тайната ми. Как щял да реагира съпругът ми. Как щели да се отнесат към това всичките ми приятели баровци. Отговорих, че вече ми е все едно. Че ако огласи информацията публично, ще я съдя за изнудване. Мислех си, че съм държала коз, но се оказа, че козът е в нея.

— С какво те заплаши?

— С теб. Каза, че знае кой си и знае как да те намери. Заяви ми: Питам се как ще се почувства, като разбере, че си го зарязала. И как ще

можеш после да гледаш дъщеря си в очите, когато тя разбере какво си сторила на сина си? — Катрин затвори очи. — После не си спомням много. Избухнах. Грабнах първото, което ми попадна под ръка, и започнах да я удрям с всички сили. Сякаш удрях не нея, а себе си. Цялата тази ярост и омраза, натрупали се за четирийсет и пет години, избиха навън. Продължих да я удрям, докато не се изля цялата ми негативна енергия. После останах сама. Стоях в онзи ужасен и мизерен малък апартамент, в ужасен квартал, над тялото на жена, която познавах някога, която ме беше измъчвала психически. Не знаех какво да правя, затова избягах.

— Как се стигна дотам, Макдугъл да те покрие?

— Беше щастлива случайност. Или може би нещастна случайност. Зависи как ще го погледнеш. Елизабет Конър работеше при него, както вече знаеш, и му дължеше пари. Той отишъл в апартамента ѝ същата вечер, за да си прибере дължимото, и открил трупа ѝ. Тя му била намекнала как възнамерява да му върне парите, но той помислил, че е изнудвала съпруга ми. Помислил, че Джеймс ти е баща и че тя се е свързала с него. Когато видял безжизненото ѝ тяло, помислил, че той е поръчал да я убият, тъй като двамата с Макдугъл имали общ бизнес, а тя работела за Макдугъл. Уплашил се, че ако се разбере за убийството, това ще му навлече сериозни неприятности. Затова повикал специалист, който да направи всичко да изглежда като обикновена кражба с взлом.

— Има логика. — Фин помисли върху чутото. Голяма част от наученото току-що така или иначе беше подозирал, но има огромна разлика между това да се измъчваш от съмнения и да се сблъскаш с реалността. Тя също замълча. Вероятно разбираше през какво преминава в момента той.

— Имам още един въпрос — обади се накрая той. Боеше се да го зададе и се поколеба.

— Питай — каза тя и го погледна в очите.

Той си пое дълбоко въздух.

— Мъжът с белега — той можеше да ме убие. И му беше наредено да ме убие, но не го стори. Защо? Кой беше той?

Тя се усмихна тъжно.

— Познавах го от много отдавна. Казваше се Били Ганън. Баща му беше личен шофьор на семейството ми. Толкова прекрасен и

трудолюбив човек. Обичаше да събира децата в гаража и да им разказва интересни истории. Прекрасни, изключително вълнуващи истории. А Били беше най-сладкото и симпатично момче, което човек може да си представи.

— Той беше убиец — напомни й Фин.

Тя трескаво поклати глава.

— Не и когато го познавах. По времето, когато го познавах, той беше съвършен. Другите го превърнаха в това, което стана по-късно. Животът му се разви трагично. Баща му беше уволнен и се самоуби. Били беше изхвърлен на улицата. Изчезна и повече никога не го видяхме, нито чухме за него.

— Защо уволниха баща му?

Тя отново го погледна в очите.

— Заради мен. Защото се влюбих в сина му. — След тези думи сълзите й потекоха, Фин въздъхна. — Той беше твой баща. — Тя сведе глава. — Толкова много го обичах, когато бях млада, бих сторила всичко за него. След като баща му се самоуби, Били беше изхвърлен на улицата. Мен изпратиха в Ню Хемпшир. Когато се върнах, той вече беше изчезнал. Моето семейство му отне всичко. Домът, баща му, мен. Той се почувства толкова обиден и онеправдан, че вече не го интересувах. Едва наскоро осъзна каква ужасна грешка е направил, като е постъпил така с живота си.

— Защо?

— Казах му, че има син. Той не знаеше. Никога не го видях преди това, за да му кажа.

— Как го намери?

— Аз не го намерих. Той дойде при мен. В това е най-голямата ирония. Когато избягах от апартамента на Елизабет Конър, бях в такова състояние, че забравих чековата си книжка там. Били я открил и дойде да ми я донесе. Не се бяхме виждали, откакто го изгониха от дома ми. През цялото време той се беше интересувал и знаеше къде съм и за кого съм се омъжила, но се беше отказал от мен много отдавна. Мислеше, че съм щастлива. Можеш ли да си представиш само? — Тя поклати глава. — Казах му за теб. Той ужасно се развълнува и едновременно с това се натъжи. Почувства се отговорен за нас и се закле да ни пази. Така и направи. Следеше те, за да не ти се случи нещо лошо. И когато му казах, че Джеймс ме бие... Може би

трябваше да се досетя, как ще реагира. Може би дълбоко в себе си се досещах.

Фин стана.

— Трябва да си вървя.

Тя също се изправи и протегна ръка към него.

— Не можеш да си вървиш — каза. — Още не. Моля те, имаме да си говорим още за толкова много неща.

— Не, нямаме.

— Не трябва да си жесток с мен. Минали са четирийсет и пет години.

— За теб може да са били четирийсет и пет години. За мен бяха петнайсет минути.

Тя безпомощно отпусна ръце.

— Разбира се — отвърна. — Напълно си прав.

— Сам ще намеря изхода.

Тя кимна.

— Какво ще правиш сега?

— Не знам.

— Ще отидеш ли в полицията?

— Не знам. Убила си жена. Може би е била лоша, но убийството си е убийство.

— Така е.

— Трябва да помисля. Ти — също.

— Ще го сторя. Каквото и да предприемеш, ще те разбера. Съжалявам за толкова много неща. Давам си сметка, че навярно вече няма значение.

— Навярно не.

— Въпреки това искам да знаеш, че се разкайвам и съжалявам.

— Добре. — Той тръгна към вратата. На прага обаче се спря и отново се обърна към нея: — Някога изобщо помисли ли за мен? Запита ли се жив ли съм, къде съм, щастлив ли съм?

Сълзите й потекоха.

— Всеки ден. Всеки божи ден.

* * *

Лонг се беше подпрял на колата си, паркирана на улицата пред имението на Бюканън, и видя как Фин слезе по стълбите, Фин се изкуши да се престори, че не го е забелязал, да го подмине. Но си даде сметка, че детективът няма да го допусне. Затова отиде при него.

— На гости ли? — попита го Лонг, когато той се приближи. Очите му бяха ясни и пронизващи.

— Щях да ви попитам същото — отвърна адвокатът.

Двамата стояха един срещу друг и в продължение на няколко секунди всеки гледеше изпитателно другия. Накрая Лонг обърна глава към имението.

— Доста прилично място — отбеляза. — Можеше да е ваше.

Фин поклати глава:

— Не, никога нямаше да оцелея в този свят.

Детективът заинтригувано наклони глава настрани.

— Защо, струвате ми се доста способен и умен? Успели сте да се измъкнете от улицата, щяхте да се справите и с фамилното богатство.

— На улицата е по-различно. Там има правила и всеки ги спазва. Горے по висините правилата не важат. Аз не бих могъл да живея така.

— А може би просто не сте научили техните правила навреме?

Фин сви рамене.

— Предполагам, никога няма да разберем. — Отстъпи назад. — Трябва да се прибирам.

Лонг кимна.

— Сигурно е хубаво да имаш семейство. — Фин само го изгледа, но замълча. — В тази история има и нещо повече, нали? — попита детективът.

— Имате ли да ме питате нещо конкретно, детектив? — попита адвокатът след кратка пауза.

Лонг го изгледа изпод вежди. Фин усещаше как бие сърцето му и всеки момент ще се пръсне. Накрая ченгето отмести поглед и тежко въздъхна:

— Не, засега нямам.

— Добре — отвърна той.

— Може да ви потърся отново обаче. По-късно.

— Няма да ходя никъде. — Фин извади от джоба ключа за колата. — Довиждане, детектив.

— Довиждане.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— И сега какво ще правиш?

Фин се беше подпрял на парапета на балкона, който заемаше значителна част от втория етаж на мезонета на Лиса и Козловски на Бийкън Стрийт. Гледката от балкона беше забележителна и изключително красива, поради което си заслужаваше да се изстрада вечерният октомврийски студ. Той беше престанал да чувства студа, беше претръпнал.

Въпросът му беше зададен от Сали. Тя, Лиса и Козловски тихо слушаха в хола, докато им разказа всичко — от началото до края. Никой не го прекъсна. Той имаше нужда да говори, да излее онова, което беше научил и което му беше трудно на самия него да проумее. Когато свърши, седя мълчаливо още няколко минути, след което се качи на балкона на втория етаж, за да погледне града. Те му дадоха малко време да остане насаме, след което отидоха при него. На балкона имаше маса и столове и те седнаха въпреки студа. Фин, застанал прав до парапета, ги чу, но не се обърна.

— Не знам — каза той.

— Тя е убила човек — обади се Козловски. Въпреки драстичната промяна, която бяха внесли Лиса и синът им, той продължаваше да гледа на света в черно-бели тонове.

— Така е — съгласи се той.

— Но тя ти е майка — намеси се Лиса.

— Така е.

— Какво значение има? — попита бившето ченге. — Законите са еднакви за всички.

— За всички ли? Ако Андрю, когато порасне, наруши закона, ти ще се обърнеш ли срещу него? — попита го жена му. — Ами аз? Мен ще предадеш ли?

— Това е различно — отвърна Козловски.

— С какво?

Той поклати глава.

— Просто е различно. Тук не става дума за човек, който го е отгледал, а за човек, който го е изоставил. Различно е.

— Може би. Въпреки това не ми се струва правилно.

— Няма правилно — тихо изрече Сали. — Тук няма правилно решение. Всяко действие е погрешно. Няма смисъл да го обсъждаме с категориите на правилно и неправилно. Единствено Фин може да реши как да постъпи. Каквото и да реши, то ще е правилното, защото няма по-добро решение.

Всички се умълчаха. Накрая Фин започна отново. Той продължаваше да гледа към синята шир на Чарлз Ривър и към потъналия в мрак кей. В далечината светеше куполът на една от сградите на Масачузетския технически университет. Сградите на другия бряг също излъчва мека топлина на фона на есенния студ.

— Знаете ли — рече той. — Някога мечтаех за родителите си. Измислях си какви ли не истории и причини защо са ме зарязали. Глупави, романтични, детски истории, заимствани от филмите на Уолт Дисни, приказките на Братя Грим, легендата за крал Артур и други.

— Не си бил далеч от истината — отвърна Сали. — Само малко по-мрачни.

Фин се изсмя саркастично.

— Убиец на мафията и жена — заплаха за обществото и семейството. Да, права си, малко по-мрачни.

— Те не са били такива, когато си се родил. Били са само две хлапета. Тя е била принцеса, попаднала в беда. Той е бил син на шофьор и не е могъл да я спаси. В известна степен е като в приказките.

— Само че без щастлив край.

— Мисля, че това зависи от теб. — Сали се приближи до парапета, застана до Фин и също се загледа към града. — Да вземем моите родители — кои са били, какво са правили, как са ме отгледали — би било закономерно сега да съм мъртва или в затвора. Но не съм. Аз не съм само късчета от техните провали. Нито ти.

Той кимна.

— Не съм. — Продължаваше да се взира напред. — Оттук гледката е много красива — каза.

— Преди година дори не знаех, че съществуват подобни гледки — съгласи се Сали.

— Е? — обади се зад тях Лиса. — Какъв е отговорът?

Фин се обърна към нея и Козловски:

— Не мога да я предам. Тя ми е майка. Няма да лъжа заради нея. Ако ченгетата дойдат и започнат да ми задават въпроси, няма да рискувам живота си заради нея. Но не мога да отида доброволно. — Замисли се. — Това е най-компромисният вариант, за който се сещам.

Козловски кимна.

— Момичето е право. Тук няма правилно и неправилно. Ченгетата могат и сами да се досетят. Ще започнат да ровят във връзките между Макдугъл и Бюканън, да задават въпроси рано или късно.

— Мислиш ли? — попита Фин.

— Може би.

— Ще ѝ се обадиш ли? Може би ще е добре да поговориш със сестра си. Да възстановиш връзката със семейството си — каза Лиса.

Фин огледа тримата.

— Едва ли. Аз вече имам семейство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.